

340

Beyaz Dizi

Bir Yıldızın Ardından

Barbara Bretton

Barbara Bretton

Bir Yıldızın Ardından

340

Beyaz Dizi

Sara, günün birinde Sam Berenger'la karşılaştı.

Geçen onca yıla
karşın birbirlerini
unutamamışlardı. Ve bu kez
Sam, ne olursa olsun genç
kadını elinden kaçırmamaya yeminliydi.
Ne var ki iki sevgili, gizli buluşmaların
ötesinde, mutluluklarını doyasıya
yaşayamıyordu. Oysa, Sam karısından
boşanmış, Sara'nın ünlü bir pop şarkıcısı
olan eşinin ölümünün üzerinden iki yıl
geçmişti. Ancak, Max'ın hayranları genç
kadının yeni bir hayat kurmasına izin
vermiyorlardı. Hayranlarının tutkulu
baskısına, Max'ın ölüm yıldönümü
arifesinde skandal peşinden koşan
basın da eklenince, Sara
iyice çaresiz kalmıştı
Bu arada evde de garip
şeyler oluyordu.

Gelişim Yayınları

300 TL. (KDV dahil)

Sara gözlerini sol parmağındaki altın alyansa dikti.

Hayatını altüst eden kargaşadan kurtulma çabasına o kadar dalmıştı ki, hemen önünde duran sorunları unutmuştu bu arada. Üstelik vereceği karar sadece kendi geleceğiyle ilgili değildi.

İngilizce adı: STARFIRE

Levent-İstanbul
Tel: 169 66 80

Kıbrıs satış fiyatı: 450 TL.

Baskı: Güzel Sanatlar Matbaası

Bir Yıldızın Ardından

Barbara Bretton

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Sara Chance, Amerikan Express kartını tezgâhtara uzattıktan sonra bekledi. Kadının gözlerinde, bütün gazetelerin birinci sayfasını süsleyen yüzü tanıdığını gösterir bir ifade henüz yoktu, ama Sara bunun an meselesi olduğunu biliyordu.

Kadın sarı renkli plastik karta baktıktan sonra bir an tereddüt eder gibi oldu. Sonra Sara'nın adını ve numarasını yazmaya başladı.

'Şimdi,' diye düşündü Sara. Tezgâhtar önce önündeki isme, sonra karşısındaki yüze bakacak ve dünyadaki bütün belli başlı yayın organlarının manşetlerindeki o insanla karşı karşıya olduğuna inanamayarak şaşkınlık içinde ağzını açacaktı.

Sara geriye saymaya başladı. Beş, dört, üç, iki...

"Özür dilerim ama siz Maxwell Chance'in dul eşi değil misiniz?" Tezgâhtar kadının parmakları heyecanla elindeki kredi kartına sarıldı. Uzun tırnakları avcuna batıyordu.

Sara kartına uzanarak başını salladı. İkisinin de bildiği bir şeyi inkâr etmenin anlamı yoktu. "Evet benim," diye karşılık verdi. 'Lütfen sorular sorma,' diye düşündü. 'Okuduklarının tek bir kelimesine bile inanmadığını anlatmaya kalkma bana.'

Kadın, Sara'nın az önce özel sekreteri Deanna için aldığı altın çakmağı bile paket etmeyi unutarak mağazanın arka tarafına dönüp seslendi. "Edna!" Birkaç saniye önce sakin ve ölçülü bir şekilde çıkan sesi şimdi tiz şekilde çınlıyordu. "Çabuk buraya koş! Maxwell Chan..."

Sara kadının kolunu tutarak "Lütfen," diye fısıldadı. "Eğer isterseniz size imza vermekten mutluluk duyarım ama lütfen tanınmamama yardımcı olun."

Kadının kırmızı rujlu dudakları hayretle aralandı. Sanki Sara ondan aya gitmesini istemiş gibi şaşırmıştı. Aslında pek de haksız sayılmazdı. Jacqueline Onassis'in tanınmaması ne kadar mümkünse Sara Chance'in de o kadar şansı vardı. Hatta belki daha bile az. Alnını kapatarak yüzünü çevreleyen kıvırcık bukleleri ilk bakışta dikkati çekiyordu.

Ama Edna arkadaşı Marie'nin çağrısına uyarak koşup gelmişti bile. Sara'ya hemen elini uzattı. "Aslında ben müzikle pek yakından ilgilenmem," dedi. "Ama Maxwell Chance'in ölümünü öğrendiğimde kendi kızımı kaybetmiş gibi oldum. Harika biriydi o."

Sara içini çekerek "Evet, öyleydi," dedi. Yalan söylemiyordu. "Gerçekten çok yetenekli bir insandı." Ölümünün üstünden iki yıl geçmesine rağmen Maxwell Chance efsanesi büyümeye devam ediyordu.

Çakmağı nihayet sarmayı akıl eden Marie kâğıdın üstüne kurdeleyi sararken bir an durup Sara'ya baktı. Gri gözleri nemlenmişti. "Gazeteciler sizi çok uğraştırdı değil mi? Maxwell ile evlendiğinizde hepsi size saldırmışlardı ama kocanız öldüğünde hepsinin kalbini kazanmayı başarmıştınız. Cenazede çekilen fotoğraflarınızı gördüm. Öyle güzeldiniz ki..."

"Bir kraliçe gibi," dedi Edna.

"Bir kraliçe gibi," diye tekrarladı Marie.

'Artık dayanamayacağım,' diye düşündü Sara. Mağazadan koşarak kaçmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Halkın hem lanetlediği kadın, hem de sevgilisi olmuş ve her ikisinin de insana aynı derecede zarar verdiğini görmüştü.

Max'in ölümünün ikinci yıldönümünde buradan uzakta olacağı için sevinçliydi. Yıldönümü epey yaklaştığı için basın tekrar Sara'yı ilgi merkezi haline getirmişti son günlerde. Bu durum, genç kadının normal bir yaşama dönme çabalarını da neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Bir yandan gazetecilerin yoğun ilgisi, bir yandan da son bir aydır aldığı saldırgan mektuplar Sara'nın iyice eve kapanmasına neden olmuştu. Deanna o mektuplar yüzünden endişelenmenin yersiz olduğunu tekrarlayıp duruyordu ama Sara onun kadar rahat olamıyordu. Üzülüyor, yaralanıyor, inciniyordu.

Sara, Marie'ye bakarak "Sizi zorlamak istemiyorum ama biraz acelem var da..." diye mırıldandı. Kadının anlayış göstereceğini umarak cümlesinin sonunu tamamlamadı.

Marie etraflarında toplanmaya başlayan müşterilere şöyle bir baktıktan sonra gözlerini Sara'ya çevirdi ve göz kırptı. "Özel hayatının da böyle gözler önüne serilmesinden hoşlanmıyorsun değil mi hayatım? Bu kadar güzel bir yüze sahip insanların tanınmadan dolaşmaya çalışması çok güç olmalı."

'Özel hayat' diye bir kavrama sahip olmayışı veya güzelliği hakkında konuşmak, Sara'nın o anda istediği en son şeydi. Ama nezaketi, mavi gözleri ve koyu kumral saçları kadar ayrılmaz bir parçasıydı genç kadının. "Şey," diye başladı yumuşak bir sesle. "İnsanın yüzü benimki gibi bütün gazetelerin ön sayfasında yer alınca, herkes şahsen tanıdığını düşünüyor." Birden ensesinin ürperdiğini hissetti. Bu duyguyu tanıyordu artık. Arka tarafta biri onu tanımış ve gözlerini üstüne dikmişti. Kapıya doğru yürümeye başladı. Paketi kolunun altına sıkıştırırken, "Yaptığınız bu güzel paket için çok teşekkür ederim," dedi.

Marie umursamaz bir tavırla elini salladı. "Sizin için bir şey yapmak benim için zevkti. Özellikle eşinizin bütün dünyaya dağıttığı mutluluktan sonra."

Sara boğazına bir yumrunun tıkandığını ve ağlamak üzere olduğunu hissedince adımlarını sıklaştırdı. Gözyaşları akmaya başlamadan önce bu binadan çıkmak istiyordu. Bu insanlar şöhretleri ilahlaştırmaktan yanaydılar hep. Oysa o pırıltının arkasındaki gerçekler Sara'ya acı veriyordu yalnızca. Şöhret, insanların kişisel özelliklerini ve özel hayatlarını yavaş yavaş yok ediyor, sonunda yiyip bitiriyordu. Bu gerçeği evliliği sırasında öğrenmişti. Bir daha asla unutabileceğini sanmıyordu. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken yaşlı bir adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti. Sara'yı tanımış ama kim olduğunu henüz çıkartamamıştı anlaşılan. Tam kapıdan çıkmak üzereyken Marie'nin bağırdığını duydu. "Mrs. Chance! Faturanızı almayı unuttunuz!"

Ama Sara dönüp bakmadı bile. Trump Tower'daki küçük ama kapalı butiklerin açık kapılarının önünden hızla geçip yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken kafasında binbir düşünce vardı. Bu muazzam alışveriş merkezinin zemininde döşeli Carrara mermerlerinin bir tek karesi bile sıradan bir insanın en az bir yıllık maaşı tutarındaydı. Maxwell Chance'in eşi olarak sahip olduğu konforun en küçük bir parçası, annesiyle babasının hayatları boyunca çalışarak kazandıklarıyla bile karşılanamazdı. İnsanların gözlerini kamaştırıp gerçekleri görmelerini engelleyen belki de bütün bu lüks ve ihtişamdı. İnsanın genzini yakan para kokusuydu belki de her şeyi unutturan.

Maxwell Chance'in ve tabii çevresindeki insanların, basının hâlâ bu kadar ilgisini çekmesi de bu yüzdendi belki.

Sam Berenger, parmak uçlarını pırıl pırıl parlayan antika maun masanın üstünde gezdirdikten sonra karşısında duran yaşlı adama gülümsedi.

"Bence sigorta miktarını yükseltsen iyi olur Leonard," dedi. Gözlerini ağacın cilalı yüzeyinden alamıyordu. "Bu yemek masaları zaten çok zor bulunuyor ama bunun gibi üstünde yapan ustanın imzası bulunanlar hemen hemen hiç bulunmuyor."

Leonard Klein gözlüklerini takarak masanın pirinç köşelerini dikkatle inceledi. "Sana bir şey söyleyeyim mi Samuel, evinin bir köşesinde gizli bir atölye olmasından kuşkulanıyorum hep. Bulunması mümkün olmayan antika eşyaların orada sahtelerini yapıp piyasaya çıkartıyormuşsun gibi bir his var içimde. Tam on beş yıl böyle bir masa bulmak için uğraştım, ama sen üç ay içinde aradığımı buluverdin bana." İpek ceketinin cebinden beyaz bir zarf çıkartıp Sam'e uzattı. "Minnettarlığımın küçük bir ifadesi olarak kabul et, Samuel."

Sam başını iki yana salladı. "Çok teşekkür ederim Leonard, ama sen benim ücretimi ödedin zaten." Gülümsedi. "Bütün itirazlarıma rağmen."

"Ama Samuel, Margaret ile ben..."

"Biz dostuz Leonard. Bunu alamam."

"Öyleyse bu zarfı o senin yardım derneğine bağışlamama izin ver. Bu masanın Margaret ile benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin."

Sam'in yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı. Dostu ve eski ustasının önünde saygıyla eğildi. "Kanserle Mücadele Derneği'ne mi bağışlayacaksın? Çok teşekkür ederim Leonard."

Leonard genç adamı sevgiyle kucakladı. "Geleceğe kadeh kaldırmaya ne dersin?"

Sam kaşlarını hafifçe kaldırıp duvardaki antika saate baktı. "Benim için vakit biraz erken Leonard," dedi yumuşak bir sesle. "Ama seni de engellemeyeyim."

Salonun karşı tarafındaki barda duran içki şişelerine göz-

atan yaşlı adam omuzlarını silkti. "Siz gençler yıllanmış viskinin değerini bilmiyorsunuz. Ucuz purolar ve içkiler iyi bir Skoç'a tercih ediliyor artık."

Kapıya doğru yürürlerken "Demek sonunda sağlık kulübüne gitmeye başladın?" dedi Sam.

Leonard bir kahkaha atarak elli beş yılın sonunda artık hafifçe sarkmaya başlayan göbeğini okşadı. "Doktorum gibi konuşuyorsun Samuel."

"Doktorun değil, sadece dostunum." Sam elini yaşlı adamın omzuna koyduktan sonra başıyla on iki odalı kocaman apartman dairesini işaret etti ve gülümsedi. "Aslında burada bir jogging yapabilirsin. Sadece yatak odasından banyoya kadar koşsan bile bir kilometre yapmış olursun nasıl olsa."

Yaşlı adam bir Havana purosu yakıp derin bir nefes çekti. "Margaret, Madison Avenue'deki eski evimizden çıkmamamız gerekirdi diye düşünüyor ama..." Dalgın bir şekilde başını salladı. "Eğer karıma her şeyin en iyisini veremeyeceksem kırk yıldır deliler gibi çalışmamın anlamı ne?"

Sam'in bu soruya verecek cevabı yoktu. Manhattan'ın göbeğindeki Trump Tower gökdeleninde bir daire sahibi olmak ancak çok zenginlerin kavuşabileceği bir ayrıcalıktı. Üstelik dairenin mimari özellikleri, yeri ve komşuları açısından bulunabilecek en ufak bir kusur bile yoktu. Bütün bunlara rağmen Sam yine de Leonard'daki bazı özelliklerin yavaş yavaş kaybolduğunu hissediyordu. Yaşlı adamın serveti büyüdükçe neşesi ve yaşama sevinci azalıyordu sanki. Sam ile Leonard on yıl önce tanışmışlardı. O zamanlar Leonard Third Avenue'deki küçük mağaza ve galerinin restorasyonunu yapıyordu. Sam de onun yanında çalışmaya başlamıştı. Hatırladığı kadarıyla Leonard o zamanlar çok daha mutlu bir adamdı.

Pazar günlerini hep birlikte geçirirlerdi. Margaret, Sam'e hep oğlu gibi davranmış, biraz daha yemesi için tabağını doldurup ısrar etmişti hep. Bu arada, her geçen yıl Leonard'ın şirketi biraz daha büyümüş, biraz daha zenginleşmişti. Ama Sam nedense şirket zenginleştikçe Leonard'ın yoksullaştığı duygusuna kapılmaktan kurtulamamıştı.

Leonard uzayan sessizliği bozarak "Eee," dedi. "Yeni yerine ne zaman taşınıyorsun?"

Sam homurdandı. "Keşke bilseydim! Şu anda oturduğum daireyi Aralığın on beşinde boşaltmam gerekiyor. Ama Maine'deki yeni evin ne zaman hazır olacağını bilmiyorum."

"O kadar uzaklara gitmen Margaret'in hiç hoşuna gitmiyor biliyor musun? Seni çok özleyeceğini söylüyor."

Sam gülümsedi. Asıl özleyecek olanın Leonard olduğundan emindi. Ama yaşlı adam duygularını hep karısının ağzından dile getirmekten hoşlanırdı.

"Topu topu hepsi bir yıl," diye karşılık verdi, kalın kazağının kollarını dirseklerine doğru sıvazlayarak. "Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı üstelik."

Karl Bergmann mobilya ve ağaç antikalar konusunda usta bir sanatçıydı. Ama artık seksen yaşına geldiği için gözleri iyi görmüyor, sanatını eskisi gibi sürdüremiyordu. Bilgisini ve tecrübesini aktarmak için Sam'i seçmiş, bir yıl süreyle onu yanına çağırmıştı.

Leonard purosundan derin bir nefes daha çektikten sonra yine ev konusuna döndü. "Peki, evi zamanında hazırlayamazlarsa ne yapacaksın?"

Sam geniş omuzlarını silkti. "Büyük bir ihtimalle bir otel odası kiralayıp orada bekleyeceğim. Epey değerli eşyam var. Hepsini New England'da bir depoya gönderip orada bekleterek başlarına bir şey gelme tehlikesini göze alamam."

"Yani bütün eşyalarını bir otel odasına mı kilitleyeceksin?" Leonard kulaklarına inanamıyordu.

"Başka şansım var mı?"

"Saçma! Margaret'le ben iki hafta sonra Palm Beach'e gidiyoruz. Buraya taşınabilirsin."

"Leonard, ben..."

"Bu konuyu tartışmak bile istemiyorum. Üstelik bize de büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Bu daireye daha yeni taşındık. Şimdi böyle boş bırakıp gitmek bizim de hoşumuza gitmiyordu zaten. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Hiç olmazsa bu müze gibi eve de yaşanan bir yuva havası vermiş olursun."

"Çok inatçı bir adamsın Leonard." Sam yaşlı adamın elini sevgiyle sıktı. "İtiraz şansım yok değil mi?"

"İyi bildin!" Leonard gülümsedi. "Bu akşam beni ara da ayrıntıları konuşalım."

Leonard'ın dairesinin özel asansöründen çıkıp yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken Sam hâlâ gülümsüyordu. Birkaç gün önce asma katta küçük bir dükkân görmüştü. Kentin en iyi çikolatalarının orada satıldığını söylüyorlardı. Leonard, evini Sam'e verdiği için ondan bir ücret almayı asla kabul etmezdi ama kocaman bir kutu çikolataya da söyleyeceği bir şey olmazdı herhalde.

Yürüyen merdivenle lobiye inerken, Sara'nın gözleri pırıl pırıl cilalı sütunlardan birinde yansıyan görüntüsüne takıldı. Başına kepini giymeyi unutmuştu. Üstelik paltosunun yukarı kaldırdığı yakası da aşağı düşmüştü. Bu koca gökdelendeki kalabalıktan biri her an onu tanıyabilirdi. Telaşla cebinden kırmızı bej çizgili yün kebini çıkardı ve başına geçirdi. Kıvırcık buklelerin önemli bir kısmı şapkanın altında kalmıştı hiç olmazsa. Paltosunun yakasını da kaldırınca yüzünün alt kısmı gizlenmiş, böylece alışverişe çıkan diğer insanlardan farksız bir görünüm almıştı. Tam rahatlayıp derin bir nefes alacakken arkasından seslenen erkeği duydu. "Sara! Bekle!"

Ama hayır. Sara başını çevirip bakmadı bile. Adamın sesi, Sara derken 's'yi vurgulayışı beyninde bazı çağrışımlar yapmıştı ama ne olduğunu hatırlamıyordu. Yan taraftaki yürüyen merdiven yukarıdaki asma kata çıkıyordu. Başını çevirip sesin sahibine bakmamak için bütün gücünü harcadı ve gözlerini öne eğdi. 'Cesur Dul Kentte Alışverişe Çıktı' türünden yeni bir hikâye okumaya hiç niyeti yoktu. Son günlerde New York'taki bütün gazeteler böyle bir manşet atmak için fırsat kolluyorlardı zaten.

"Sara! Buradayım!"

Aşağı inen yürüyen merdivenlerde, Sara'nın tam önündeki basamakta genç bir kadın duruyordu. Kucağında da yeni doğmuş bir bebek vardı. Merakla etrafına bakındıktan sonra gözleri merdivene takıldı.

Sonra gülümseyerek Sara'ya döndü. "Bence ona bakmalıydınız," dedi. "Öyle yakışıklı ki, Sara olmadığıma üzgünüm."

Sara kendini zorlayarak gülümsedi. Bu binayı yapan mimar şu yürüyen merdivenleri de biraz daha hızlı yapsa olmaz mıydı sanki? Deanna haklıydı aslında. Tek başına alışverişe

çıkması büyük bir hataydı. Yıldönümü bu kadar yaklaşmışken, kamuoyunun ve basının gözleri ona çevrilmişti. Neden Neal'i göndermemişti sanki alışverişe? Veya telefonla eve göndermelerini istememişti. Ama sabahleyin uyandığında öylesine pırıl pırıl bir güneşle karşılaşmıştı ki, sokağa çıkmak için dayanılmaz bir istek duymuş, evin boğucu havasından birkaç saatliğine de olsa kurtulmak istemişti. Şöhretin getirdiği zorluklar ve insanın gırtlağını sıkan pençeleri de kısa bir süre için aklından çıkmıştı.

O tanıdık sesin tekrar seslendiğini duydu. Binanın çıkış kapısına varmasına en fazla on metre kalmıştı. Eğer yakalanmadan çıkmayı başarabilirse, kurtulmuş olacaktı.

Yürüyen merdiven zemine vardığında hemen kalabalığın arasına dalıp hızlı adımlarla kapıya yürümeye başladı. Bu arada yaşlı bir adama çarpmış, genç bir kadını omuz darbesiyle itmişti. Ama hiçbir şey umurunda değildi. İnsanı sevgi ve ilgileriyle boğan hayranlarından birine yakalanmadan önce buradan kurtulmak istiyordu. Ter içinde kaldığını hissetti. Max'in cenazesinde çevresini alan o korkunç kalabalığın arasında nasıl ezildiğini hatırlayarak ürperdi.

Kapıya, yani özgürlüğe ulaşmasına birkaç metre kalmıştı ki, o sesi tekrar duydu.

"Paisley! Bekle bir dakika!"

Paisley. Kızlık soyadı. En meraklı gazetecilerin bile asla ilgilenmedikleri, hayatının yok sayılan dönemine ait bir isimdi bu. Herkes Sara'nın Maxwell Chance'in eşi olarak dünyaya geldiğini sanıyordu sanki. Daha önce de bir insan olarak var olduğunu, Sara Paisley adında bir kadının yaşadığını unutmuş görünüyorlardı hepsi. Sara bile buna o kadar alışmıştı ki, Paisley adını neredeyse unutmuştu. Birden yerine mıhlanıp kaldı. Merakla arkasına döndü.

Lobi, alışverişe gelen insanlarla tıklım tıklım doluydu. Bazıları da bir sanat harikası olarak adı duyulan bu yeni gökdelenin nasıl bir yer olduğunu görmek için gelmişlerdi buraya. Genç kadın gözlerini kısarak kendisine seslenen adamı görmeye çalıştı. Evden çıkmadan önce lenslerini takmayı unutmakla ne kadar büyük budalalık ettiğini daha iyi anlıyordu şimdi.

Tam o sırada yüreyen merdivenlerin tarafından kendisine

doğru ilerlemeye çalışan adama takıldı gözleri. Orta boylu, geniş omuzlu, yüzü neşeyle ışıldayan bu yakışıklı adamı miyop gözleriyle bile tanımaması imkânsızdı.

"Sam?" Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Gözlerine inanamıyordu. Onu görmeyeli yıllar olmuştu. Ama Sam Berenger'i tanımaması imkânsızdı.

"Öyle gözlerini kısarak bana bakmaktan vazgeç Paisley." Genç adam ona yaklaşarak kollarını açtı. "Gözlüklerini yine evde mi unuttun?"

"Oh, Sam! Gerçekten sensin! İnanamıyorum!" Sara kendini genç adamın kollarının arasına attı. Yüzü, kalın yün kazağa gömülmüş, dudaklarının arasından çıkan sözcüklerin bir kısmı boğulmuştu. Sam'in kokusunu içine çekerken Trump Tower'ın ayrılmaz bir parçası olan para kokusunu artık duymuyordu. Korkuları, endişeleri bir anda buharlaşıp yok olmuştu sanki. "Burada ne işin var? Yıllar sonra seninle karşılaştığımıza inanamıyorum. Nasıl..."

Sam onu kendinden yavaşça uzaklaştırıp gülümseyen gözlerle yüzüne baktı. "Manhattan'ın aslında küçük bir yer olduğunu bilmiyor musun Paisley? Eninde sonunda herkesle karşılaşma imkânın vardır."

Sam onun başındaki yün şapkayı aşağı çekip gözlerinin üstüne kadar indirince Sara mutlulukla güldü. Sam'in davranışı hem o kadar doğal hem de o kadar sevgi doluydu ki, genç kadın onu öpmek istedi.

"Samuel Berenger, bütün hayatım boyunca neredeydin sen?" Parmak uçlarına yükselip genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

Sam yumuşak bir sesle "Buradaydım Paisley," diye mırıldandı. "Hep buradaydım ben."

Ses tonu ve sözleri, ellerinden kaçırdıkları mutluluğu hatırlattı Sara'ya.

"Birbirimizi görmeyeli çok oldu Sara."

"Hemen hemen beş yıl," diye karşılık verdi genç kadın. Paltosunun yakasıyla yüzünü saklayıp eliyle şapkasını kontrol etti. Çaresizlik içindeydi. Trump Tower'dan bir an önce kaçmak istiyor ama Sam'i de kaybetmeyi göze alamıyordu. Bir daha kaybedemezdi onu. Sam'le birkaç dakika daha birlikte olmak uğruna ertesi günkü gazetelerde kocaman bir fo-

toğrafının yayınlanması riskini bile göze alabilirdi. Başıyla merdivenlerin yanındaki kafeteryayı işaret etti. "Birer kahve içelim mi?"

"Ve bir fincan kahveye üç dolar verelim, ha?" Genç adam onu kollarından tutup kapıya doğru sürükledi. "Hadi gel. Köşede küçük bir yer biliyorum. Bütün gün orada otursak bile hiç kimse rahatsız etmez."

Sara, altın pırıltılı mavi-yeşil gözlere bakıp gülümsedi. "Eski günlerde yemek yediğimiz Venüs Kafeteryası gibi bir yer mi?"

"Tam üstüne bastın. Yalnız burada bize fazladan krema getirecek Vinnya yok."

Sara tekrar anılarla altüst oldu. Bir zamanlar ne kadar genç ve mutlu olduğunu, Sam'le birlikte işten kaçıp kahve içmeye gittikleri günleri hatırladı. Üstünden öyle uzun zaman geçmişti ki, sanki bunları hiç yaşamamış gibi hissediyordu kendisini.

Döner kapıdan geçerlerken bir an için bile olsa Sam'den uzaklaştığı için sevindi. Kendisini toplamış, geçmişin geçmişte kaldığını, artık Sara Paisley değil, Maxwell Chance'in dul eşi olduğunu hatırlamıştı.

Caddeye çıktıklarında yan yana yürümeye başladılar. Hava güneşli olmasına rağmen kasım ayı için oldukça soğuktu. Üstündeki kalın paltoya rağmen titremekten kendini alamayan Sara sadece kalın bir kazakla soğaka çıkan Sam'e baktı.

"Sana bakınca bile içim titriyor. Soğuğun farkında değil misin sen?"

Genç adam gülerek alnına düşen sarı saçlarını eliyle geri attı. "Hava bence nefis bir bahar gibi. Isı sıfır dereceye yaklaştığı zaman soğuktan söz et sen bana."

Sara homurdandı. "Sakın bana havanın daha da soğuyacağını hatırlatma. Ben titremeye ekim ayında başlıyorum, hazirana kadar da kendime gelemiyorum."

"Sara, Sara." Sam neşeyle başını iki yana salladı. "Kızgın kumlara ve palmiye ağaçlarına duyduğun sevgi bitmedi ha? Peki, öyleyse ekvatorun kuzeyinde ne işin var?"

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum zaten."

Madison Avenue'nün köşesinde durup karşıya geçmek için yeşil ışığın yanmasını beklediler. Işık yandıktan sonra yürür-

lerken tam karşı kaldırıma yaklaşmışlardı ki, siyah bir Mercedes köşeden hızla çıkıp caddeye saptı. Sara tam o sırada şapkasını düzeltmek için durduğunda Sam son dakikada onu kolundan yakalayıp kaldırıma çekti.

"Hayatımı kurtardın prensim! O adam ne yapıyordu öyle? Gizli bir görevle önündeki arabayı filan mı takip ediyordu?"

"Hayır. Sadece mesaisi bitince kendi keyfi için gezmeye çıkan bir taksi şoförüydü."

Sara tek kaşını kaldırdı. "Taksi şoförlerinin de Mercedes' leri mi var artık?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Taksi ücretleri son zamanlarda ne kadar arttı haberin var mı senin?"

"Hatırlıyor musun? Bir zamanlar işten çıkınca taksiye biner, taa Doğu Yakasına kadar giderdik de beş dolar bile tutmazdı taksi ücreti." Kahve içecekleri kafeteryaya doğru yürümeye başlamışlardı yine.

"Ben çok daha mutlu günleri de hatırlıyorum," diye karşılık verdi Sam. "Çeyrek dolara pizza yediğim günleri hatırlıyorum ben."

Sara gülerek "Sözlerine dikkat et Berenger," dedi. "Yaşın ortaya çıkıyor." Aslında Sam'in gözlerinin ve ağzının kenarında derinleşen çizgileri onu ilk gördüğünde fark etmişti. Ama bunlar gülmeyi seven bir adamın belirgin özelliğiydi yalnızca.

Park Avenue'de trafik o kadar yoğun ve gürültülüydü ki, bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Sam onun koluna girmişti. Sanki 'Benden artık kaçamazsın,' der gibiydi. Üstelik bu davranış Sara'ya son derece doğal geliyordu. Sam'den yayılan sıcaklıkla titremesinin geçtiğini hissetti.

Kaldırımın kenarındaki arabaların arasından hızlı adımlarla yürürlerken "Çok tatlı bir adamsın," dedi. "Bazı şeylerin değişmediğini görmek çok güzel."

Sam gülümseyerek onun gözlerinin içine baktı. "Çok imalı bir söz bu Paisley. Kahve içmek için oturur oturmaz bunun anlamını sormayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Ben de o zamana kadar uygun bir açıklama bulurum nasıl olsa." Onu hâlâ güldürebildiğini görünce çok mutlu oldu Sara.

Third Avenue'ye doğru hızlı adımlarla yürürlerken Sara nefes nefese kalmıştı. "Bu kafeteryanın nerede olduğunu hatırladığından emin misin Sam?"

"Bir blok kaldı Paisley. Senin gibi güçlü bir kadın bu kadarına dayanır, değil mi?"

Sara bu sözlerdeki meydan okumayı hissedince adımlarını sıklaştırdı. Bir süre sonra öne geçmiş, neredeyse Sam'i elinden tutup peşinden sürüklemeye başlamıştı. Birden artık üşümediğini anladı. Sert rüzgâr yanaklarını okşuyor, tatlı bir pembeye boyuyordu. Yıllardır kendisini bu kadar rahat ve özgür hissetmemişti. Sam onu küçük, yeşil boyalı bir kafeteryanın önünde durdurunca birden hayal kırıklığına uğradı. Onunla birlikte daha kilometrelerce yürüyebileceğini hissediyordu.

"Niko'nun yerine geldik," dedi genç adam onun geçmesi için kapıyı açık tutarak.

Sara içeri girince birden özlemle sarsıldı. Böyle küçük kafeteryaların havasını iyi tanıyordu. Çalıştığı yıllarda arkadaşları ve Sam'le birlikte öğle yemeklerini hep buralarda yerlerdi. Burası da Yunan yemekleri veren dükkânlardan biriydi.

Sam arka taraflarda iki kişilik küçük bir masa buldu ve Sara'yı sırtı kapıya dönük bir şekilde oturttu. Kendisi de karşısına geçti. Genç kadın bu davranıştan çok duygulanmıştı. Tanınmamak için gösterdiği hassasiyete Sam'in dikkat ettiği anlaşılıyordu.

Genç adam garsona işaret ettikten sonra. "İki sade kahve," dedi. Sonra gözlerini Sara'ya çevirdi. "Baklavayı hâlâ seviyor musun?" Sara'nın başını salladığını görünce "İki porsiyon da baklava lütfen," dedi.

Garson masanın yanından uzaklaştıktan sonra, "En son ne zaman baklava yediğimi söylesem şaşarsın," dedi Sara önündeki bardakla oynayarak. "Şeker, tereyağ..." Gülmeye başladı. "Daha konuşurken bile kilo almaya başladığımı hissediyorum."

Sam başını hafifçe yana eğip onun ince ve düzgün vücudunu süzdü. "Bence birkaç kilo almaya ihtiyacın var zaten Paisley. Son günlerde seni aç mı bırakıyorlar yoksa?"

"Şimdi yaşadığım dünya çok farklı Sam. Sadece evde oturup, yeşil salata, peynir gibi şeylerle yetinmek zorundayım.

Arada bir dışarı çıkıp bol soğanlı bir hamburger veya sosisli sandviç yemeyi nasıl istiyorum bilemezsin. Ama böyle bir şey yaparsam, ertesi sabah gazetelerde göreceğim başlıkları da gözlerimin önünde canlandırabiliyorum. 'Sara Chance Hamburgercide Göründü!' Max'in Dul Eşi Neyin Peşinde?' 'En Son Maceralar Sinemamızda!' "İkisi de gülmeye başladılar. Sonra Sara sözlerini sürdürdü. "Zaten böyle bir şey yaparsam Neal ile Deanna da herhalde kalp krizi filan seçirirler."

"Neal ile Deanna mı?" Sam'in sesi rahat bir şekilde çıkmıştı ama Sara onun merakla kıvrandığını hisseder gibi oldu.

"Deanna benim yardımcım. Neal de Max'in yardımcısıydı... Benim de mali danışmanım." Bir an durakladı. "Aslında son günlerde işlerin büyük bir kısmı Deanna'nın omuzlarında." Kahretsin! Konu niye yine dönüp dolaşıp bunlara gelmişti sanki? Gerçekler sadece şöhret, para ve korku dünyasını hatırlatıyordu genç kadına. Oysa o her şeyi unutmak, yeniden yirmi iki yaşına dönmek istiyordu. Sam'le birlikte iş çıkışı birer fincan kahve içmek için bir yerde oturduklarını farz etmek istiyordu. Bilinçsiz bir tavırla masanın üstünden uzanıp Sam'in elini tuttu. "Çok ukala ve züppece konuştum galiba Sam. Ama mesele çok basit. Max'in o kadar değişik alanlarda yatırımı vardı ki, ben tek başıma hiçbir şeyin altından kalkamıyorum. O kadar zeki bir insan değilim sanırım." Gülümsedi. "Deanna Vahşi Doğayı Koruma Vakfının işleriyle ilgileniyor. Bir de Açlıkla Mücedele Vakfı var." Sam hiçbir şey söylemedi. Sara birden duraklayıp onun yüzüne baktı. "Neden sanki özür diler gibi konuşuyorum böyle?"

"İyi bir soru Paisley. Ben de aynı şeyi soracaktım sana."

"Harika bir fikrim var." Garsonun rahatça servis yapabilmesi için arkasına yaslandı Sara. "En yakındaki gazeteciye git. Sara Chance hakkında öğrenmek istediğin her şeyi Globe veya Enquirer'ın herhangi bir sayısında bulabilirsin. Ama ben şu anda sevdiğim bir dostumla eski günlerden söz etmek istiyorum." Kahvesine bir tane şeker attıktan sonra karıştırmaya başladı. "Hâlâ marangozluk mu yapıyorsun Sam?"

"Aslında mesleğimi sürdürüyorum," diye karşılık verdi

genç adam. Ağzına bir parça baklava attı. "Ama eskisi gibi eski binaların restorasyonu ile uğraşmıyorum ben. Yaparsam da sadece zevk için yapıyorum."

Sara fincanını avuçlarının arasına alarak ellerini ısıttı. "Peki, ne yapıyorsun?"

"Eski antika eşyalar bulup onları restore ediyorum daha çok. Geçen yıl Metropolitan'da açılan sergi vardı. Koloni dönemine ait yataklar ve beşikler sergilenmişti. Gezmiş miydin?" Sara başını salladı. "Oradaki parçaların çoğunu ben restore ettim. Sonra da sergiledim."

Sara'nın mavi gözleri hayretle açıldı. "Seni kıskanıyorum Sam," dedi ağzına bir parça baklava atarak. "Yeteneklerini ve kapasitesini en iyi şekilde kullanabilme şansına sahip olmak harika bir şey olmalı."

"İmalı bir söz daha." Genç adam dikkatle onun yüzünü inceledi. "Hiçbir şey nedensiz söylenmez Paisley. Başını dayayıp içini dökmek için bir omuz arıyor musun?"

"Hayır, hayır." Sara peçetesiyle dudağının kenarını sildi. "Doğrusunu istersen, başımı dayayabileceğim omuzlarla çevrili etrafım. Bazen garip bir duyguya kapılıyorum. Eğer mümkün olsa, benim yerime nezle bile olacak bir başka insanı bulmaya çalışacaklar herhalde."

"Zenginlerin avarelikten başka işleri olmadığı söylentisi doğru galiba bu durumda?"

Sara içini çekti. "Hem de nasıl."

Sam birden son beş yılın Sara'yı ne kadar farklı bir dünyanın insanı yaptığını fark etti. Bir zamanlar paylaştıkları dünyadan çok daha farklıydı şimdiki dünyası. Yüreği acıyla kasıldı. Sara, Maxwell Chance ile evlendiğinde onu kaybettiğini anlamış ve dünyası yıkılmıştı. Ama şu anda duyduğu acı daha da derindi.

"Limuzinler ve İsviçre bankalarındaki hesaplar seni mutlu etmeye yetmemiş gibi konuşuyorsun," dedi. Sesinin acı bir alayla titremesini engelleyemedi.

Sara gözlerini fincanından kaldırıp onun yüzüne baktı. "Benim limuzinim yok Sam. İsviçre bankalarında hesabım varsa bile haberim yok." Kahvesinden bir yudum içip fincanını gürültüyle tabağa bıraktı. "Max'in servetinin büyük bir kısmı yardım dernekleri ve vakıflarda kullanılıyor."

"Özür dilerim Sara." Sam duygularını gizlemeyi hiçbir zaman öğrenememişti. Neler düşündüğünü ve duyduğunu yüzünden okumak mümkündü. "O sözleri neden söyledim bilemiyorum."

'Ben biliyorum,' diye düşündü Sara. Sam'in de bildiğinden emindi. Beş yıl önce aralarında çok güçlü bir duygusal bağ vardı. Hiçbir zaman konuşulmamış ama her zaman hissedilmiş bir bağdı bu. Üstelik aradan yıllar geçmesine rağmen, o duygusal iletişim şu anda da vardı aralarında. 'Geçmişe dönmen mümkün değil artık Sara. Bunu unutma,' diye düşündü. Masadaki sessizliğe daha fazla dayanamayacağını hissedip yandaki iskemlenin üstüne bıraktığı paltosuna uzandı.

Sam birden kaşlarını çattı. "Bu kadar erken dönmek zorunda mısın?"

"Saat on biri geçti bile. Artık gitmem gerek."

"Bir randevun filan mı var?"

"Hayır. Sadece Deanna'ya öğle yemeğine döneceğimi söylemiştim."

"Tam zamanında masada olmazsan tek ayak üstünde cezaya bırakıyorlar mı?"

Sam'in güldüğünü görünce Sara da gülümsedi. "Hayır, Mr. Berenger."

"Öyleyse birer fincan kahve daha içelim." Sam garsona işaret etti. "Sally ve Danielle'nin son zamanlarda neler yaptıklarını anlatırım sana hem."

"Onlarla hâlâ görüşmeye devam ediyor musun?" Sara Obelisk Galerisi'nde onlarla birlikte çalışmıştı.

"Mesleğim gereği Kuzeydoğudaki bütün galerilerle ilişki halindeyim zaten... Ayrıca, eski dostların en iyi dostlar olduğuna inanırım ben."

"Bana taş mı atıyorsun Sam?"

"Hayır." Genç adam gülümsemedi. "Sadece gerçeği söylüyorum."

Masada yine sessizlik oldu. Sam hiç durmadan kahvesini karıştırıyor, Sara da parmaklarını sinirli bir şekilde masaya hafifçe vuruyordu. Sonunda daha fazla dayanamayacağını hissetti.

"Seni aramam gerekirdi, biliyorum Sam." Sesi öyle hafif

çıktı ki, Sam onun ne dediğini anlayabilmek için masanın üstünden uzanmak zorunda kaldı. "Sana kaç kez yazdığımı tahmin edemezsin."

"Posta idaresi çok ağır çalışıyor son yıllarda. Mektuplar bir türlü sahiplerine ulaşmıyor," diye karşılık verdi genç adam. Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, çektiği acı ses tonundan anlaşılıyordu.

Sara'nın yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. "Yazdığım mektupların hiçbirini sana göndermedim Sam. Gazetelerde okuduklarının dışında sana yazabileceğim bir şey yoktu ki."

'Ama bana nedenini anlatabilirdin,' diye düşündü genç adam. "Bana herhangi bir açıklamada bulunmak zorunda değilsin Paisley," dedi yüksek sesle. "Üstelik ben de sana herhangi bir teklifte bulunabilecek özgür bir adam değildim."

Sam ile Sara ilk tanıştıklarında, Sam karısından boşanmak üzereydi. Karısının mahkemede rezalet çıkarabileceğini hesaplayarak Sara ile ilişkiye girmek istememişti. O yüzden birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları ve delice âşık oldukları bir dönemde sadece dostça bir ilişki sürdürmüşlerdi.

'Seni bekleyebilirdim,' diye düşündü Sara. Çatalıyla baklavayı didiklemeye başladı. 'Eğer beklememi isteseydin, beni sevdiğini söyleseydin, seni sonsuza kadar bekleyebilirdim.'

"Şey, şimdi..." Sara sözlerine devam edebilmek için öksürüp boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Yani boşanabildin mi sonunda? Herhalde artık boşanmışsındır değil mi?" Yeniden evlenip evlenmediğini sormaya cesaret edemedi.

"On sekiz ay sonra boşanabildim, yani senden sonra..."

"Yani ben Maxwell ile evlendikten sonra." Sara onun bir türlü söyleyemediği sözcüğü tamamladı.

Genç adamın gözlerinde birden öfkeli bir bakış yandı söndü. "Evet."

Maxwell'in adı küçük masanın üstüne demir bir perde gibi inmiş ve ikisini birbirinden ayırmıştı sanki. Sara ilk karşılaştıklarındaki neşeli havaya tekrar dönemeyeceklerini hissediyordu.

Paltosunu giyerken "Artık gerçekten gitmem gerekiyor," dedi. Kendini zorlayarak gülümsedi. Beş yıllık tecrübeden sonra gerektiği zaman gülümsemeyi iyi öğrenmişti. "Biraz daha

geç kalırsam Deanna bu civardaki bütün polis ekiplerini beni aramaları için seferber edebilir."

Sam'in omuzları bir an çöker gibi oldu ama kendisini hemen topladı. Hesaba baktıktan sonra masanın üstüne bir beş dolarlık bıraktı ve kalktı. "Hadi gidelim."

Birkaç saniye sonra yine sokaktaydılar. Kararsız bir tavırla birbirlerine bakıyorlar, ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Öğle zamanı olduğu için cadde çok kalabalıktı. Kaldırımda yürüyenlerin geçişini engellediklerini fark edince küçük bir mağazanın kapısına yaklaşıp kenarda durdular.

"Şapkanı giysen iyi olur," dedi Sam. Sara'nın paltosunun cebindeki yün başlığı çıkartıp uzattı. "Hava epey soğuk."

Sara şapkayı alıp dalgın bir tavırla başına geçirdi. Koyu kıvırcık bukleleri kırmızı-bej kepin altında kaybolmuştu yine. Ama artık havanın soğuğundan değil, ayrılık anının acısından titrediğini hissetti Sara. "Senin de soğuğu hissettiğini bilmiyordum Sam."

Genç adamın sıcak nefesi yüzünde dolaştı. "Genellikle hissettim. Artık yaşlanıyorum sanırım."

Sara gözlerini ondan kaçırarak kaldırımın kenarına park etmeye çalışan turuncu renkli kamyonete baktı. Onun yanağına dokunmak, onun sıcaklığını duymak istiyordu. Ama yapamadı. Sadece elini uzattı.

Sam onun elini sıkmadı. Pantolonunun arka cebinden bir kartvizit çıkartıp avcuna bıraktı. Sara'nın parmağındaki kalın altın alyans güneşte parlıyordu. Genç adam onun gözlerinin içine bakarak "Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, sadece geçmişi hatırlamak istediğin zaman bile, beni ara Sara," dedi.

Sara beyaz kartviziti parmaklarının arasında sıkarak başını salladı. "Sam, ben..."

Ama cümlesini tamamlayamadı. Sam daha fazla dayanamamış, onu kollarının arasına alıp dudaklarını dudaklarıyla örtmüştü.

Bölüm İki

Sam, Sara'yı öperken kendisini bir menekşe bahçesinde gibi hissetti. Hoş, hafif, gelecek sıcak ve güneşli günlerin müjdesini veren bir kokusu vardı genç kadının. Sam bir anda her şeyi unuttu. Yanlarından geçen insanların meraklı bakışlarının da, kalabalık trafikte akıp giden arabaların korna seslerinin de farkında değildi artık. Onun için o anda tek gerçek Sara'ydı. O anın sonsuza kadar uzaması için her şeyi yapabilirdi.

Sam'in dudaklarını dudaklarında hisseden Sara içinde yıllar bir anda akıp gitmiş ve kendisini beş yıl öncesinin Sara Paisley'yi gibi hissetmeye başlamıştı. Sanki son beş yılı hiç yaşamamıştı.

Ama hayaller er geç gerçeğe dönmeye mahkûmdu. Sara, Sam'in öpüşüne içinden geldiği gibi karşılık vermeye bile fırsat bulamadan genç adam çekildi. Güneş Sara'nın tam gözlerine geldiği için Sam'in yüzündeki ifadeyi göremiyordu.

"Arkanı dön ve buradan derhal uzaklaş."

Sam'in sesinde kesin ve kararlı bir ifade vardı. Sara birden acı ve korkuyla irkildi.

"Sam, lütfen. Ne biçim bir şaka..."

"Tanındın." Genç adam onun sözünü kesti. Yüzünde sahte bir tebessüm belirdi. "Post'tan bir fotoğrafçı tam köşedeki dükkândan çıktı ve sana bakıyor."

Sara'nın bilinçsizce ilk tepkisi dönüp bakmaya çalışmak oldu. Ama Sam'in "Hayır," diye fısıldayan kararlı sesini duyunca yerinden kıpırdayamadı. Sinirli bir hareketle şapkasını gözlerine kadar indirdi. "Şimdi ne yapayım?" diye sordu. Düşman hattının içine düşmüş zavallı bir asker gibi hissediyordu kandisini. Max'in cenazesindeki o çılgın kalabalığın tavrını hatırlayarak yine ürperdi.

"Başını sallayarak gülümse ve benimle doğal bir şekilde konuşmaya devam et."

Sara bütün gücünü kullanarak yüzüne kaygısız bir tebessüm yerleştirdi. "Bu kadar başarılı bir rolden sonra Oscar'ı bana verirler artık." Sesi titriyordu.

Sam de neşeli bir kahkaha attı. Böyle bir kahkahanın zoraki atıldığına hiç kimse inanmazdı. "Mükemmel. Şimdi elimi sık ve Second Avenue'ye doğru yürümeye başla. Sakın dönüp arkana bakma. Ben onun icabına bakarım."

Sam elini uzatınca Sara tereddüt etti. Daha konuşmaları gereken o kadar çok şey, çözmeleri gereken o kadar çok mesele vardı ki böyle ansızın ayrılmalarını istemiyordu.

"Hadi Sara."

Genç kadın mekanik bir hareketle onun elini sıktı. Sam'in elini hissedince hiç olmazsa bu temasın keyfini yaşamak istedi. Ama Sam onu hemen kolundan ileri doğru itmiş ve Sara kendini caddede hızlı adımlarla yürürken bulmuştu. Birkaç saniye sonra arkasında bir şangırtı duyunca merakla dönüp bakmak istedi. Ama aynı anda Sam'in yükselen sesini duydu. "Dinle dostum, gerçekten çok üzüldüm. Kırılan objektifin parasını ödemeye hazırım." Sara'nın dönüp bakmasına gerek kalmadı. Olanları tahmin edebiliyordu. Sam kaza süsü vererek fotoğrafçıya çarpmış ve o kargaşa arasında Sara'nın uzaklaşabileceğini hesaplamıştı.

Sara Second Avenue'nün köşesindeki telefon kulübesinin yanına geldiğinde durdu.

Beş yıl önce Sam'den nasıl uzaklaştıysa yine aynı şeyi yaptı. Kaldırımın kenarında durup kendisini eve götürecek taksiye durması için elini kaldırdı.

Fotoğrafçı genç ve hırslı bir tipti. Makinesini tam yeni bir poz için ayarlarken Sam hızla çarpmıştı. Genç çocuğun elleri titremiş ve makine ellerinin arasından kaymış, bir saniye sonra da kırılan objektifin sesi duyulmuştu.

"Dinle dostum, gerçekten çok üzüldüm," dedi Sam içten bir sesle. Çocuğun yüzündeki hayal kırıklığı ve öfke dayanılır gibi değildi. "Kırılan objektifin parasını ödemeye hazırım."

"Canın cehenneme!" diye söylendi çocuk. "Tanrı aşkına, senin yüzünden Maxwell Chance'in dul eşinin doğru dürüst fotoğrafını çekemedim. Tam bir aydır böyle bir poz yakalamaya çalışıyordum." Gözlerini kısarak dikkatle Sam'e baktı. "Seni bir yerden tanıyorum. Kimsin? Onu nereden tanıyorsun?"

"O mavi paltolu kadından mı söz ediyorsun?" dedi Sam doğal bir sesle. "Sara Chance değil ki o."

"Yok canım! Onun yüzünü nerede görsem tanırım." Yere eğilip kırılın makinesini toplamaya başladığında Sam de onun tam önünde durdu ve Sara köşeyi dönünceye kadar yerinden kıpırdamadı.

Evet, işte her şey olup bitmişti! Sara hayatına bir kere daha girip çıkmıştı. Ama o kafeteryada karşılıklı oturdukları bir saat içinde aradan geçen beş yılın hiçbir şeyi değiştirmediğini anlamıştı Sam. Ne akıp giden yıllar ne de aralarına giren uzaklık ona olan duygularını değiştirmemişti.

Sara'nın köşeyi döndüğünü görür görmez içini çekti ve fotoğrafçının önünde durmaktan vazgeçti. Cebinden çıkardığı yirmi doları çocuğun eline sıkıştırdı. Sonra başını önüne eğip hızlı adımlarla Trump Tower'a doğru yürümeye başladı.

Sara bindiği taksinin şoförünün gevezelikten hoşlanmayan tiplerden olduğunu anladığında derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Koyu renk saçları punk tarzı kesilmiş, genç bir çocuktu şoför. Müşterisi bindiğinde sadece "Nereye?" diye sormuş, "Carberry Towers," cevabını alınca da ön koltukla arka tarafı ayıran cam bölmeyi kapayıp radyosundan yükselen çılgın müziğe vermişti kendisini.

Taksi hareket ettikten sora Sara tekrar arkasına dönüp baktı. Sam'i tekrar görmesinin mümkün olmadığını bildiği halde içinde küçük de olsa bir umut kırıntısı vardı. Sonra hayal kırıklığı içinde başını öne çevirdi.

Hiç beklenmedik bir şey olmuştu. Aralarında her zaman var olan o görünmez duvar birdenbire yıkılmış ve bu ani olay ikisini de şaşkına çevirmişti. Sam'in ılık dudaklarını, sıcak nefesini hâlâ dudaklarında hissediyordu. Ama duygularını adlandırmak istediğinde beyni bunu reddediyor ve gözleri caddede akıp giden trafiğe takılıyordu bomboş bakışlarla.

Sam'in adresi ve telefon numarası elindeydi. Üstelik Sam artık özgür bir erkekti. Kendisi de özgür bir kadın. Yapacağı tek şey inisiyatifi ele almak olacaktı. İçini çekerek gözlerini kapadı. Fırsatlar insanın önüne neden bu kadar geç çıkıyordu acaba?

Beş yıl önce o galeride çalışıyordu Sara. Sam de aynı cad-

dedeki binaların restorasyonunda çalışıyordu. Eğer Sam istese, dünyanın öbür ucuna kadar onun peşinden gidebilirdi Sara. Ama başka bir erkek bulduğu için boşanmayı isteyen kendisi olduğu halde Sam'in karısı kocasının peşine dedektifler takmıştı. Sam'in en ufak bir açığında mahkemede rezalet çıkarmanın peşindeydi. Kocasının başka bir kadınla ilişkisi olduğu için boşanmak zorunda olduğunu ispatlamak istiyordu. O yüzden Sam ile Sara sadece öğle yemeklerine birlikte çıkmakla yetinmek zorunda kalmışlar, o zaman bile yanlarına başka arkadaşlarını almadan gitmemeye dikkat etmişlerdi.

Ama şimdi bunları düşünmenin ne anlamı vardı? Maxwell ile evlendiğinde başka bir yaşam tarzı seçmişti Sara. Sam'le birlikte mutluluğu yakalama şansını beş yıl önce kaçırmıştı elinden. İnsanların önüne aynı fırsatın ikinci kez çıkması da ancak masal kitaplarında oluyordu.

Taksi Carberry Towers'ın iki kanatlı büyük demir kapılarının önünde durduğunda, sarı sırmalarla süslü yeşil üniforması içindeki yaşlı kapıcı hemen kulübesinden çıkıp arabadan inmesi için Sara'ya yardım etti.

Birlikte binaya doğru yürürlerken, Sara gülümseyerek "Teşekkür ederim Larry," dedi yüzündeki çizgiler iyice derinleşmiş olan adama. Max'in hayranlarından bir grup kapının dış tarafında yerlere oturmuşlardı yine. Ünlü şarkıcının ölümünün üstünden iki yıl geçmesine sadakâtlerinde en ufak bir eksilme olmayan gençlerdi bunlar. Ama son günlerde gazetelerde yayınlanmaya başlayan yalan yanlış haberlerden sonra bir kısmının Sara'ya eskisi gibi hayranlık duymadığı da açıktı. Kendilerini ihanete uğramış gibi hissediyorlar ve öfkeleniyorlardı. Deanna, Sara'ya gönderilen o saldırgan mektupların bu gençlerden biri tarafından yazılmış olabileceğini söylüyordu.

Larry binanın giriş kapısını anahtarlarıyla açarken "Taksi bulabildiğinize sevindim Mrs. Chance," dedi. "Havalar soğudukça taksi bulmak da zorlaşıyor. Hele kış iyice bastırırsa tamamen imkânsızlaşacak."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim Larry. Bunu unutmamaya çalışacağım."

Larry, Carberry'nin ayrılmaz bir parçasıydı. Hava duru-

mu ve kent trafiği konusundaysa gerçek bir uzman sanıyordu kendisini. Sara bu yaşlı adama her zaman saygıyla davranılması gerektiğini yıllar önce öğrenmişti.

Ana lobideki posta kutularının yanında nöbet tutan görevliyi başıyla selamladıktan sonra asansörlerin bulunduğu iç lobiye yürüdü. Binanın girişi ve hemen hemen bütün koridorlar kamera ile gözleniyordu. Bu binaya gizlice girmenin Berlin'deki Utanç Duvarı'nı aşmaktan çok daha zor olduğuna inanırdı hep Sara.

Asansörlerin yanındaki koltukta da yine yeşil üniformalı yaşlı bir görevli vardı. Sara'nın ayak seslerini duyunca hemen yerinden fırlayıp ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Günaydın Mrs. Chance." Onu selamlamak için parmaklarını şapkasına götürdü ama şapkasının başında olmadığını, koltuğun yanındaki masada durduğunu görünce gülümsedi. "Son günlerde biraz unutkan oldum galiba." Asansörü çağırmak için düğmeye bastı.

Sara gülümsedi. "Havalardandır Hector."

Hector başını salladı. "Anlaşılan Larry ile konuşmuşsunuz, Mrs. Chance. Geçen hafta da bana anlatıyordu. Hava sıcaklığının her bir derece düşüşünde insan beyninin çalışma kapasitesi de o oranda düşüyormuş."

"Larry bu iddiasını mutlaka yapılmış bazı istatistiklere dayandırıyordur," diye karşılık verdi Sara gülerek.

Asansör geldiğinde bindi ve Hector'u son kez selamladıktan sonra çatı katının düğmesine bastı.

Kapılar kapanırken Hector'un "İyi günler Mrs. Chance," diyen sesini duydu.

Genç kadın derin bir nefes alıp başındaki yün şapkayı çıkardı ve parmaklarını gür, kıvırcık buklelerin arasından geçirdi.

Carberry gibi bir yerde yaşamak hâlâ zor geliyordu Sara'ya. Larry ne zaman elindeki çantayı almak için koştursa "Yoo, ben taşırım," demek geliyordu içinden. Hector ne zaman onun önünde saygıyla eğilip asansörü çağırsa suçululuk duyuyordu. O sadece Sara'ydı. Orta sınıftan bir ailenin kızı. Bütün insanların çevresinde pervane olmasına ve en basit işleri bile onun yerine yapmak için koşturmalarına alışamamıştı.

Max'in yokluğunu en çok da böyle anlarda hissediyordu.

Varlıklı bir ailenin tek çocuğu olan Max, doğduğu andan itibaren lüks ve ihtişam içinde yaşamıştı. İnsanların ona hizmet etmek için koşturmalarını son derece doğal karşılamış ve hiçbir zaman rahatsızlık duymamıştı. Sara'ya göre, bir fincan çay içmek için mutfağa gidip çay yapmak zili çalıp aşçıdan çay istemekten daha kolaydı. Ama Max, böyle davranırsa yanında çalışan insanların tedirgin olacağını açıklamıştı ona. Sara'nın çay yapmasının, büyük bir ciddiyetle çay hazırlayan mutfaktaki görevliyi huzursuz edeceğini ve kendisini önemsiz bir insan gibi hissetmesine neden olacağını anlatmıştı.

Asansör çatı katında durduğunda geniş koridora çıktı Sara. Bu katı Sara ile tanışmadan bir yıl önce satın almıştı Max. Katta iki geniş daire vardı. Bunlardan birini kendisi ve daha sonra da Sara için döşemiş, diğer daireyi iki bölüme ayırarak hem büro haline getirmiş hem de Neal Travis, Deanna Rollins ve Deanna'nın ağabeyi Paul'ün oturdukları ve çalıştıkları iki küçük daire olarak düzenlemişti.

Kapıyı anahtarıyla açıp antreye girdiğinde nefis bir yemek kokusuyla karşılaştı genç kadın. İçerisi sessizdi. Sadece mutfakta yemek hazırlayan Mrs. Raines'in çıkardığı çatal bıçak sesleri duyuluyordu.

Doğruca kendi çalışma odasına gidip içeri girmeden önce ayağındaki çizmeleri çıkardı ve bir kenara fırlattı. Ayakları şampanya rengi halının yumuşak tüylerine gömüldüğünde rahatladığını hissetti. Apartmanın her tarafı halı döşeliydi. Duvarlar da ses geçirmediği için Max bazen hiç ses çıkarmadan gelir ve boyalarıyla birlikte tuval başında çalışan Sara'nın arkasından yaklaşıp onu öpmeye başlar, her defasında Sara'yı korkuturdu.

Tam o sırada genzinin gıcıklandığını hissetti ve ne olduğunu anlayamadan hapşırmaya başladı.

"Sara? Sen misin?" İçeriden bir kadın sesi duyuldu.

"Evet," diye seslendi Sara. Yeni bir hapşırma nöbetine yakalanmak üzereydi. Parmaklarının ucuyla burnunu sıktı. "Galiba grip oluyorum." Yerdeki çizmeleri alıp çalışma odasına girdi ve kapının yanındaki dosya dolaplarından birinin önüne fırlattı. 'Umarım Deanna'nın keyfi yerindedir bugün,' diye düşündü. Sam'le karşılaştığı için öylesine sarsılmıştı ki, Deanna'nın zaman zaman epey sivrileşen diline bugün daya-

namayacağını hissediyordu.

Deanna Rollins ince, uzun boylu, kızıl saçlı çok güzel bir kadındı. Sara'nın çalışma masasının yanında diz çökmüş, yere dağılan kâğıtları toplamaya çalışıyordu. "Bir türlü anlamıyorum," diye söylendi. "Şu kâğıtları ne zaman numara sırasına göre veya alfabetik sıraya göre düzenlesem hep elimden düşürüp her şeyi yeni baştan yapmak zorunda kalıyorum."

"Eee, Murphy Kanunu," dedi Sara gülümseyerek. O da yere eğilip Deanna'ya yardım etmeye başladı. Deanna'nın neşeli günlerinden birinde olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı. Kızıl saçlı kadın iki yıldır Sara'nın yardımcısı olarak çalışıyordu. O yüzden onun ne zaman aksi, ne zaman neşeli olduğunu ilk bakışta anlayabiliyordu artık.

Deanna'nın geçmişi hakkında en ufak bir bilgisi yoktu Sara'nın. Hem ağabeyi Paul, hem de Maxwell bu konuda son derece ketum davranmışlar, sanki saklamaları gereken bir sır varmış gibi Sara'nın yanında Deanna'nın geçmişiyle ilgili tek bir söz etmemişlerdi. Sara büyük bir ihtimalle Deanna'nın bir zamanlar uyuşturucu kullandığını tahmin ediyor ve esrar perdesinin bundan kaynaklandığını düşünüyordu. Ama Max sağken Deanna, Sara için o kadar önemsiz biriydi ki, hiçbir zaman bu konuyu merak edip sorular sormamıştı. Max öldükten sonraysa kadın Sara için çok önemli biri haline gelmişti. Onu sorularıyla sıkıp kaybetme riskini göze alamamıştı. Zaten o kadar az dostu vardı ki bir tekini bile kaybetmeye tahammülü yoktu. "Bence çalışma odalarının gizli bir yerinde küçük bir şeytan saklanıyor," dedi. "Her şey düzenlenip ortalık toplandıktan sonra saldırı emrini veriyor ve ortalığı birbirine katıyor." Masanın altında öbür uca düşen birkaç kâğıdı daha almak için uzandı. Ama Deanna ondan çabuk davranmış, o kâğıtları da alıp elindeki tomarın üstüne yerleştirmişti bile.

"Bu da sonuncusuydu," dedi ayağa kalkarak. "Bir dahaki sefere bütün kâğıtları elime tutkalla yapıştıracağım. Bakalım o zaman nasıl düşecekler?"

Deanna'nın sırtındaki sarı ipek tünik kahverengi pantolonunun üstüne dökümlü bir şekilde duruyor, bal rengi süet çizmeleriyle nefis bir uyum sağlıyordu. Sara onun yanında kendini birden yetmiş yaşında, demode bir kadın gibi hisset-

ti. Elindeki küçük paketi masanın yanındaki koltuğun üstüne bıraktı.

Deanna gülerek hemen koltuğun yanına geldi. "Ooo, alışveriş mi yaptın? Harika! Ne aldığını göstersene bana."

Sara hemen küçük paketi masanın çekmecesine attı. "Önemli bir şey değil," dedi telaşla. "Sadece Trump'a gidip etrafı biraz dolaştım."

Deanna neşeyle göz kırptı. "Trump'a mı gittin? Paketin küçüklüğüne bakılırsa ya mücevher aldın ya da çikolata, değil mi?"

"Tabii ki mücevher aldım." Sara uygun bir yalan bulmak için biraz düşündü. Deanna'nın doğum günü armağanını zamanından önce görmesini istemiyordu. Ona sürpriz yapacaktı. "Elimdeki torbayla içeri girdim ve bütün mücevherleri torbaya doldurmalarını istedim. Elmaslar, pırlantalar, yakutlar, işte ne varsa hepsini doldurdular."

Deanna içten bir kahkaha attı. "Harika bir şey yapmışsın."

"Evet, öyle." Sara tam yatak odasına gitmek üzereyken birden Deanna'nın boynunda parlayan şeyi fark etti. Zarif platin bir zincirin ucunda inci şeklinde kocaman nefis bir elmas sallanıyordu. "Deanna! Ne kadar güzel bir kolye bu böyle! Armağan mı?"

"Bildiniz! Kendime bir armağan aldım." Deanna'nın ince uzun parmakları boynundaki elması okşadı. "Hep böyle bir şey istemiştim," dedi gülümseyerek. "Sonunda inisiyatifi ele almaya karar verdim. Doğum günü armağanı olarak bunu kendime almanın güzel olacağını düşündüm."

"Sana küçük bir servete mal olmuş olmalı," dedi Sara. Max'in armağanı olan birbirinden güzel mücevherlerini hatırladı. Kocasının ölümünden sonra hiçbirine bakmamıştı bile.

"Sandığın gibi çok fazla para ödemedim bunlara. Duysan şaşardın." Deanna'nın gözleri neşeyle ışıldadı.

Böyle bir elmasın yanında kendi armağanı olan altın çakmağın epey sönük duracağını düşündü Sara. "Otuz beşine giriyorsun, değil mi?"

"Yoo, hayır. Kendimi otuz beşime girmeye hazır hissetmiyorum henüz. Hazır oluncaya kadar da beklemeyi düşünüyorum. Belki beş altı yıl sonra girebilirim otuz beşime."

Deanna tam çıkmak üzereyken Sara birden hatırlayıp

seslendi.

"Deanna, bir dakika!" Yardımcısının kolunun altındaki kâğıtları işaret etti. "Benden bir şey istemek için mi gelmiştin buraya?"

Deanna bir an boş gözlerle baktı. Sonra eliyle alnına vurdu. "Nasıl da unuttum?" Başını sallayarak Sara'ya yürüdü. "Vahşi Doğayı Koruma Vakfı'nın ilan bütçesiyle ilgili bu kâğıtlar. Onları imzalamanı isteyecektim."

"İşler yoluna girmeye başladı mı artık?" Vakıfla ilgili işleri tam dört yıl boyunca Neal yürütmüş ama hiçbir ilerleme sağlanamamıştı. Görevi Deanna üstleneli hemen hemen on sekiz ay olmasına rağmen nihayet bir hareket başlamıştı galiba.

Deanna başını salladı. "Saat bire kadar kâğıtların hazır olmasını istedi Neal. Bankaya yetiştirmesi gerekiyor. Yarın yola çıkmadan önce her şeyi halletmiş olacak böylece. Ne kadar aptalım! Nasıl da unuttum?"

Sara gülümsedi. "Boş ver. Larry'ye sorarsan bütün bunların sorumlusu hava." Kâğıtlara şöyle bir baktıktan sonra hepsini sırayla imzalamaya başladı. "Neden bakıyorum sanki bunlara? Nasıl olsa hiçbir şey anlamıyorum."

Deanna kâğıtları aldıktan sonra gülümsedi. "Anlaman gerekmiyor zaten. Bize bu yüzden para ödemiyor musun?"

Sara odada yalnız kaldıktan sonra içini çekti. Deanna'yı kıskanıyordu bazen. Kafa yorması, çalışması gereken bir işi vardı. Oysa Sara'nın tek görevi önüne uzatılan kâğıtları imzalamaktı. Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Önce Deanna'nın doğum günü armağanını saklayabileceği iyi bir yer bulması gerekiyordu.

Oturma odasındaki saat on ikiyi vurunca telaşla masanın çekmecesindeki paketi aldı ve çalışma odasıyla yatak odasını bağlayan kapıdan içeri geçti. Mrs. Raines az sonra yemeğe çağıracaktı. Yatak odasındaki tuvalet masasının kilitli çekmecesini açıp paketi oraya saklayabilirdi. Max'in bazı özel evraklarını da orada saklıyordu zaten.

Çekmecenin anahtarını yatak odasında, pencerenin yan tarafında halının altında saklıyordu. Pencerenin yanındaki koltuğun altında halının ek bölümünü bulmuş ve anahtarı orada saklamanın doğru olacağını düşünmüştü Max'in ölümünden

sonra. Koltuğu kenara çekip yere diz çöktü ve elini halının altına soktu. Ama galiba anahtarı son kez oraya bırakırken biraz fazla ileri itmişti. Bir türlü bulamıyordu. Belki temizleme şirketi evi temizlerken koltuğun yerini değiştirmişti, o yüzden anahtarın yerini bulmakta güçlük çekiyordu. Elini biraz daha ileri uzatınca parmakları soğuk metal parçasına değdi. Anahtarı alıp doğruldu. Bir daha sefere biraz daha dikkatli davransa ve bu kadar ileri itmese iyi olacaktı. Dört ayak üstünde yerlerde sürünmek pek hoş olmuyordu.

Paketi çekmeceye bıraktıktan sonra tekrar kilitledi. Tam o sırada Mrs. Raines'in yemeğe çağıran sesini duydu. Anahtarı pantolonunun cebine atıp ellerini yıkamak için hemen banyoya koştu.

Nasıl olsa daha sonra anahtarı saklamak için yeterince zamanı olacaktı. Sara Chance'in en fazla sahip olduğu şey zamandı zaten.

Jack Farrel'in apartmanı bir fotoğrafçı için idealdi. Öyle küçük ve karanlık bir daireydi ki, gün ışığı bir türlü içeri girmediği için ayrıca bir karanlık oda kurmaya bile gerek yoktu neredeyse.

Birasından bir yudum aldıktan sonra makinesindeki filmleri yıkama işlemine başladı. Sara Chance'in yanındaki adamla konuştuktan sonra hemen eve koşmuştu. O adamı bir yerden tanıyordu. Bundan emindi. Üstelik adam yalan da söylemişti. O kadının Sara Chance olmadığını iddia etmişti. Kuruyan fotoğraflara baktı. Sabahın erken saatlerinde bir yangından birkaç kare çekmişti. Ama bunlar insana Pulitzer Ödülü kazandırmazdı. Sonra da Jackie Onassis'in alışveriş sırasında bir iki pozunu yakalamıştı. Ama bunun da bir yararı yoktu. Jackie artık haber değerini yitirmişti. Ama şu en sonuncu tek kare diğerlerinden farklıydı. Gözlerini karşısındaki adama diken Sara Chance'in yüz ifadesi müthişti. Bu fotoğrafa bakan herhangi biri Maxwell Chance'in dul eşinin o erkeğe taptığını söyleyebilirdi rahatlıkla.

Gerçekten çok iyi bir fotoğraftı. Habersiz yakalanan tek kare Sara Chance hakkında son günlerde yayınlanan hikâyelerin hepsini bastıracak değerdeydi.

Öyleyse neden telefona sarılıp zaferinin keyfini çıkartamı-

yordu?

Jack bira bardağını hırsla yere bıraktı. Fotoğrafının değerinden en ufak bir kuşkusu yoktu. Tereddünün tek nedeni Sara'nın gözlerindeki şaşkınlık ve sevinçti. Aslında Jack de diğer bütün gazeteciler gibi kamuoyuna mal olmuş kişilerin özel hayatlarının gizliliğine inanmazdı. Ama yine de Sara'nın gözlerindeki masum ifade bu mesleğe başladığından beri ilk kez gazetecilik kuralları ve mesleği konusunda kendisini rahatsız hissetmesine neden oluyordu.

"Saçmalama oğlum!" diye homurdandı kendi kendine. Böyle duygusallıklara pabuç bırakamazdı. Her şeyden önce hayatını kazanmak zorundaydı, öyle değil mi? Telefona gidip numaraları çevirdi. Ama daha karşı tarafın zili çalmaya başlamadan ahizeyi yerine bıraktı.

Topu topu hepsi bir kare fotoğraftı. Sadece bir tek elektrik faturasını ödemeye yeterdi. Eh, o faturayı da ödemeden biraz daha idare edebilirdi.

Negatifle birlikte karta bastığı fotoğrafı alıp yatak odasına gitti. Belki de bu kez esas hikâye Sara'da düğümleniyordu. Belki de bu kez Sara'nın gözlerindeki o ifadeye neden olan adamda düğümleniyordu her şey.

Öğle yemeğinden sonra Carberry'nin çatı katındaki iki dairede de müthiş bir koşuşturma vardı. Herkes yolculuk telaşı içindeydi. Max'in ölüm yıldönümünü herkesten uzak, kendi başlarına geçirmek istedikleri için Lond Island'daki eve gitmeye karar vermişlerdi daha önce. Böylece hem gazetecilerden hem de Max'in hayranlarından kaçmış olacaklardı. Sara bir ara biraz yürüyüşe çıkmak istedi. Ama Deanna öğle saatlerinden sonra Carberry'nin önündeki hayran topluluğunun gitgide arttığını söyleyerek evde kalmasının daha doğru olacağını hatırlattı.

Saat dörde doğru Sara titremeye başladı. Bütün vücudu sızlıyordu. Anlaşılan esaslı bir soğuk algınlığı başlangıcıydı. Sıcak bir banyonun iyi geleceğini düşünerek küvetin dolması için sıcak su musluğunu açtı. Pantolonunun cebine koyduğu anahtarı hâlâ yerine saklamadığını da o zaman fark etti. Hemen yatak odasına koşup pencerenin önünde diz çöktü. Halının kenarını tam kaldırmıştı ki arkasında bir ses duy-

du. "Sara? Öyle yerlerde sürünüp ne yapıyorsun?"

Genç kadın şaşkınlıkla yerinden fırlayınca koltuğun yanındaki masanın ucuna başını çarptı.

"Oh, Tanrı aşkına Paul!" Anahtarı avcunda sıkarken öteki eliyle sızlayan başını ovuşturdu. "İçeri girmeden önce kapıyı çalmak gerektiği gelmiyor mu aklına?"

Paul de kardeşi Deanna gibi ela gözlüydü. Ama gözlerinde her zaman mesafeli bir bakış vardı. "Kapı ardına kadar açıktı. Vurmam için bir neden göremedim."

Sara anahtarı pantolonunun arka cebine attı. "Sadece nezaket olsun diye çalabilirdin kapıyı. Üstelik korkudan ödümü patlattın."

Paul içeri girdi. Kolunun altında kalın bir dosya vardı. "Senin de ödün biraz çabuk patlıyor galiba."

"Belki de," diye karşılık verdi Sara soğuk bir sesle. Paul'ün gözlerinin koltuğun yanında yarım kaldırılmış halı parçasına takıldığını fark edince öksürmesini engelleyip telaşla sözlerini sürdürdü. "Bir şey mi istemiştin Paul?"

Genç adam konuşmadan önce bir an tereddüt etti.

"Limuzin servisiyle konuştum. Yarın sabah on birde arabayı gönderecekler. Dışarıda çok fazla gazeteci olacak. O yüzden arabanın arka kapıya gelmesini söyledim. Oradan kimseye görünmeden çıkılabilir herhalde."

"Bu kadar gizliliğe gerek var mı?" Gazetecilerin sorularını cevaplamak Sara için de pek hoş değildi. Ama sürekli saklambaç oynamaktansa onlara kısa bir açıklama yapmak daha kolayına geliyordu. "Eğer daha erken yola çıkarsak, zaten hepsini atlatmış oluruz."

Paul pencerenin yanına gidip aşağıdaki avluya baktı. "Daha şimdiden en az yüz kişi var dışarıda. Yarın sabaha kadar sayıları bini bulur. Onlarla karşılaşmak istiyor musun?"

Sara Maxwell'in hayranlarıyla tek tek karşılaştığında onlarla konuşmaktan kaçınmıyordu. Ama hepsi toplanıp yüzlerce kişi olduğunda kalabalıktan nefret ediyordu. Üstelik böyle bir kalabalığın neler yapabileceğini cenaze töreninde görmüştü. "Hayır, istemiyorum."

"Güzel." Paul'ün yüzünde hafif bir tebüssüm belirdi.

"Gazetecilerin Quogue'ye kadar yol boyunca bizi takip etmeyeceklerinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Nereye gittiğini onlara haber verecek misin?"
"Tabii ki hayır!"
"Öyleyse nereye gittiğini nereden öğrenecekler?"
"Her şeyi nasıl öğreniyorlar? 'Güvenilir kaynaklardan' tabii ki."
"Dinle Sara, yarın Quogue'ye gittiğimizi basının öğrenmesinin iki yolu var. Ya bu adamlar geleceği önceden görmek gibi doğaüstü bir yeteneğe sahip olurlar ya da içimizden biri nereye gideceğimizi onlara haber verir." Tekrar gülümsedi. "Onlara haber vermek gibi bir niyetin var mı senin?"
"Hayır." Sara bir öksürük krizine tutuldu. Gözlerinden yaşlar geliyor, nefes bile alamıyordu.
"Güzel öyleyse," dedi Paul. Sara'nın ne kadar kötü durumda olduğunu fark etmemiş gibiydi. Masanın üstündeki kutudan bir tane kâğıt mendil uzatmayı bile akıl etmedi. Kolunun altındaki dosyayı açıp Açlıkla Mücadele Vakfı'nın bazı sosyal sorunlarıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Sara'nın kulakları uğulduyor, onun neler söylediğini duymuyordu bile. Sonunda Paul'ün dosyayı kapadığını ve kapıya doğru yürüdüğünü görünce rahat bir nefes aldı. Sıcak suyla dolu küvete girmekten başka bir şey istemiyordu şu anda.
Paul kapıdan tam çıkmak üzereyken durakladı. "Bu arada, şu soğuk algınlığıyla ilgili bir ilaç alırsan iyi olur. Berbat görünüyorsun."
Sara masanın üstündeki vazoyu onun kafasına fırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Mr. Berenger? Söylediklerimi dinliyor musunuz?"
Sam onarmakta olduğu Kraliçe Anne koltuğundan başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Sara'dan ayrılalı sekiz saat olmuş ama bu sekiz saat boyunca onu bir an olsun aklından çıkaramamıştı. "Hayır," diye karşılık verdi. "Söylediklerinizin bir kelimesini bile anlamadım." Parmaklarını maun koltuğun kenarında gezdirdi. "Sizinle üç yıl önce bir kontrat imzalamıştım. Aralığın on beşine kadar bu daire tamamen bana ait o sözleşmeye göre."
"Sizin mantıklı bir adam olduğunuzu söylemişlerdi bana Mr. Berenger." Genç adam ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp açtı. İçindeki yeşil dolarları görebiliyordu Sam. "İçinde

bulunduğumuz güçlüğü anlayışla karşılayacağınızı söylemiş lerdi bana."

"Her söylenene inanmayın öyleyse." Sam ayağa kalkıp kollarını tavana doğru uzattı ve gerindi. "Bütün hazırlıklarımı Aralığın on beşinde taşınacağımı hesaplayarak yaptım. Ama Aralığın birinde çıkmamı istiyorsunuz benden. Yani dört gün sonra. Bu mümkün değil."

Adam gözlerini tamamen bir atölye haline getirilmiş oturma odasında gezdirdi. "Burada çalışıyorsunuz, değil mi?"

Sam başını salladı. Sadece bazı işleri burada yaptığını, diğerlerini dışarıda sürdürdüğünü söylemenin bir anlamı yoktu. Ev nasıl olsa bir marangoz atölyesine benziyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup adamın konuşmasını bekledi. Ama onun neler söyleyebileceğini tahmin etmişti bile.

"Size bir şey okumak istiyorum." Adam para dolu zarfı pantolonunun cebine koyduktan sonra kalın bir kâğıt çıkartıp ikinci sayfadaki yeri buldu. "Madde 14. Kiracı, mal sahibinin yazılı izni olmadan, oturduğu dairede kâr sağlayıcı işler ve ticaret yapamaz." Kâğıdı katladıktan sonra gözlerini Sam'e dikti. "Mal sahibinden yazılı izniniz var mı?"

Sam dişlerinin arasından bir küfür savurmamak için kendini zor tuttu. "Hayır. Sadece sözlü bir anlaşma yapmıştık. Yazılı bir belgeye ihtiyaç duymadık."

Genç avukatın yüzünde bir zafer tebessümü belirdi. "Az önce siz söylemiştiniz Mr. Berenger, her söylenene inanmayacaksınız. Dairenin 1 Aralık Salı günü saat dörtte boşaltılmış bir şekilde teslim edilmesini istiyoruz." Tokalaşmak için elini uzattı. Ama Sam'in yerinden kıpırdamadığını görünce paltosunu alıp kapıya yürüdü. "Mr. McCulluogh eğer çok sıkışırsanız süreyi sizin için yirmi dört saat uzatmayı seve seve kabul edeceğini de bildirmemi istemişti."

"Mr. McCullough'a söyle, o yirmi dört saati alsın, uygun bir şekilde kullansın!" Sam öfkesini daha fazla denetleyemeyeceğini anlayarak birden patlamıştı. Yüzündeki ifade genç avukatı da korkutmuş olmalıydı ki, telaşla kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Genç adam kapıyı sert bir tekmeyle kapattı. Binada gümleyen sesin o avukat bozuntusunun kulaklarından günlerce silinmemesini diledi.

Hırsla masaya bir yumruk indirdi. Hayatta en nefret etti-

ği şey, öfkesini kontrol edememesiydi. Böyle patlamaların sadece zayıflık belirtisi olduğunu bildiği için bundan hep kaçınmıştı. İşleri halletmenin daha uygar yolları da vardı. Ve Sam Berenger genellikle o uygar yöntemleri kullanırdı.

Yerdeki zımparayı alıp yine koltuk üstünde çalışmaya başladı. Ama doğru dürüst çalışamadığını fark edince zımparayı kenara fırlattı.

Hiçbir yararı yoktu. Sara ile karşılaştıkları andan beri ondan başka bir şey düşünemiyor, dikkatini başka bir şeye veremiyordu. Şaşkınlıkla açılan mavi gözler ve burun deliklerini dolduran menekşe kokusu bir türlü aklından çıkmıyordu. Anılara daldı.

New York'ta yakıcı sıcakların sürdüğü bir yaz günü tanışmışlardı. Sara Obeliks'teki galeride çalışıyordu. İkisi de hemen hemen ilk görüşte âşık olmuşlardı birbirlerine. Ama Sam duygularını Sara'ya açıklamaktan hep kaçınmıştı. Altı ay kadar birlikte olmuşlar ama ilişkilerini hep arkadaşlık sınırı içinde tutmuşlardı. Karısının açtığı boşanma davasının sonuçlanmasını bekliyordu Sam. Çok kısa bir sürede özgür kalacağını ve Sara'ya aşkını açıklayabileceğini düşünüyordu. Oysa Jennifer birden boşanma davasından vazgeçmişti. Bunun, kendisini terk eden sevgilisini yola getirmek için düzenlenmiş bir oyun olduğunu çok sonraları öğrenmişti Sam. Sara ile ilişkisinin duyulması halinde Jennifer'ın çıkarabileceği rezaletleri tahmin ediyor ve Sara'yı böyle bir pisliğe bulaştırmak istemiyordu. O yüzden duygularından hiç söz etmemişti Sara'ya. Bunun üzerine Sara da Obeliks'deki işinden ayrılmış ve aylar önce aldığı bir iş teklifini değerlendirerek Rio de Janeiro'ya gitmişti. Aradan beş yıl geçtikten sonra ilk kez bu sabah karşılaşmışlardı Trump Tower'da.

Öğleyin Leonard ve Margaret ile yemek yemiş ama Sara'yı bir türlü aklından çıkaramadığı için onlarla doğru dürüst konuşmamıştı bile. 'Ne olur beni ara Sara,' diye düşündü. Onun telefon numarasını isteyecek zamanı bile olmamıştı. Sadece cebinden çıkardığı kartviziti tutuşturabilmişti eline. Şimde de onun aramasını beklemek zorundaydı.

Sara'nın ev telefonunun rehberde olmadığını biliyordu. Maxwell Chance, Fransa'daki otomobil yarışında bir kazada öldükten sonra Sara'yı aramak istemiş, telefon numarasının

rehberde olmadığını, santralden de verilmediğini o zaman öğrenmişti. O aralar Sara'yı aramak, onu düşündüğünü, ayrıldıklarından beri bir gün bile aklından çıkaramadığını söylemek istemişti. Ama hem telefon numarasını bulamamış hem de bundan vazgeçmişti zaten. Sara'ya öyle bir şey söylemeye hakkı olmadığını düşünmüştü.

Telefonun yanına gidip ahizeyi kaldırdı ve çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Sinyal sesi veriyordu. Demek çalışıyordu. "Ne olur ara beni Sara," diye tekrarladı sessizce.

Üstündeki iş gömleğini çıkarıp tam duşa gidiyordu ki, telefonun çaldığını duydu. Deli gibi koşup ahizeyi kaldırdı.

"Alo? Ben Sam Berenger." Kısa bir sessizlik oldu. Genç adamın omuzları çökmüş gibiydi. Gözlerini pencereden dışarı çevirdi. "Elbette Leonard," dedi. "Sizin eve ne zaman ve nasıl taşınacağımı konuşmak için zamanım var tabii. Başka bir işim yok ki zaten."

Sıcak su Sara'yı rahatlatmıştı. Banyodan çıktıktan sonra geceliğini giyip yatağa uzandı. Biraz uyuyup dinlenmek istiyordu. Ama aldığı hapların ne kadar etkili olduğunu hesaba katmamıştı. Gözlerini açtığında saat akşamın sekiziydi. Mrs. Raines akşam yemeğini hazırlayıp masanın üzerine bıraktıktan sonra gitmişti. Ev sessizdi.

Masadaki tavuğu görünce midesinin bulandığını hissetti. Hiçbir şey yiyecek durumda değildi. Soğuk algınlığı için bir bardak portakal suyuyla iki hap daha içti. Pencerenin yanına gidip aşağıya baktı.Paul haklıydı. Kapının önündeki kalabalık her an biraz daha büyüyordu. Max'in hayranları onun ölüm yıldönümünde geceyi evinin önünde geçirmeye kararlıydılar. Bazıları kaldırıma battaniyeler sermişler, üstüne uzanmışlardı. Bazıları da ellerindeki mumlarla Max ve orkestrası Last Chance'in en ünlü şarkılarını mırıldanıyorlardı.

Bu insanları böyle görmek Sara'yı hep etkilemişti. Ama Max'e duydukları hayranlık ve sadakâtte hep yanlış bir şeylerin de varlığını duymuştu. Bu genç insanların bir kısmı beş yıl boyunca Max'in evinin önünde nöbet tutmuşlardı. Tek istedikleri ilahlaştırdıkları şarkıcının bir an olsun yüzünü görmek, onlara gülümsemesini sağlamaktı. Max'in ölümünden sonra da aynı şeyi yapıyorlardı. Bu kez de Max'ten kendile-

rine yadigâr kaldığını düşündükleri Sara'yı görebilmek için bekliyorlardı.

Perdeleri kapatıp çalışma odasına döndü. Aslında koskoca apartman dairesinde Sara'nın kendisini rahat hissettiği tek yer burasıydı. Odayı tamamen kendi zevkine göre canlı renklerle döşemiş, yaşayan bir yer olmasına dikkat etmişti. Evin diğer odaları pastel renklerle dekore edilmişti. Sara'nın çalışma odasıysa kırmızı ve türkuvazın hâkim olduğu apayrı bir yerdi. Her şeyin son derece düzenli olduğu, antikalarla dolu müze gibi bir ev Sara'ya hiçbir zaman çekici gelmemişti. Bu ölü havayı hiç olmazsa kendi odasında kırmak istemişti.

Masanın başına oturup çalışmaya hazırlandı. Okunması ve cevaplanması gereken bir yığın mektup bırakmıştı Deanna. Tam o sırada yerdeki bir kâğıt gözüne ilişti. Yerden alıp üstüne bir not iliştirerek kenara koyacaktı ki, Max'in el yazısını fark etti.

'Sözleşmeyi iptal etmesi için Paul ile konuştum,' yazmıştı Max. 'Ama bir yararı olmadı. Zaman zaman kendimi kalın hapishane duvarları arkasındaymışım gibi hissediyorum. O duvarları yıkıp özgürlüğüme kavuşmam gerektiğini hissediyorum.'

Sara öfkeyle dişlerini sıktı. Bazen ne kadar aptalca davranıyordu. Max'in özel mektuplarını ve el yazısıyla tuttuğu notları yatak odasındaki çekmecede saklıyordu hep. Anlaşılan dağınıklığı yüzünden bunu bir ara çıkarmış ve burada yere düşürmüştü. Kâğıdı özenle katlayıp yatak odasına gitti ve evrak çantasını açıp diğer kâğıtların yanına koydu. Bu kâğıtlar Max'in en değerli özel eşyasıydı. Kilitli bir çekmecede bile olsa onları burada bırakmayı göze alamazdı. O yüzden Long Island'a giderken yanında götürecekti.

Tam o sırada kulağına gelen sesle durakladı. Max'in hayranları onun en çok sevilen şarkılarından birini yüksek sesle söylemeye başlamışlardı. Şarkının kederli sözleri yıkılan rüyalarını ve kaçırdığı mutluluğu hatırlattı genç kadına.

Gözleri aynada yansıyan görüntüsüne takılınca 'Senin de onlardan farkın yok işte,' diye düşündü. 'Max'in şarkılarını dinliyor, onun anılarını yazıyor ve onun hayaliyle yaşıyorsun.' Paul Rollins, Deanna ve Neal istedikleri anda Max'in hayalinden kurtulabilirler ve kendilerine diledikleri gibi yeni

bir yaşam kurabilirlerdi. Ama Sara için bu çok zordu. Genç kadın ürperdiğini hissetti. Ama bu seferki soğuktan değildi.

Sam'in kartviziti yatağın baş ucundaki komodinde, son okuduğu kitabın arasında duruyordu. Kartın üstündeki numarayı hiç tereddüt etmeden çevirdi. Ama kalbi öyle hızlı çarpmaya başlamıştı ki, Sam cevap verdiği zaman onun sesini duyabileceğinden bile kuşkuluydu.

"Beni biraz rahat bırak Leonard!" Sam'in neşeli, sıcak sesini duyduğunda bir anda gevşediğini, vücudunun sanki ısındığını hissetti Sara. "Daha on dakika önce aradın. Bırak da biraz..."

"Sam?" Sara daha fazla konuşmadı. Boğazı birden kurudu.

Kısa bir sessizlikten sora Sam'in sesi tekrar duyuldu. "Eğer aramasını beklediğim kadın değilsen, gerçekten çok üzüleceğim. Ama sensin. Sensin, değil mi Sara?"

Sara onun sesindeki umut dolu bekleyişi hissedince bütün sıkıntılarını ve üzüntülerini bir anda unuttu. Yüreği sevgi ve özlemle doldu. "Benim Sam," dedi kendi kendine gülümseyerek. "Bu sabahki kahve için teşekkür etmek istedim sana."

Sam neşeyle avaz avaz haykırabilir, sesi Omaha'dan bile duyulabilirdi. Ama kendini tuttu. Onu ürkütmemesi, korkutmaması gerektiğini biliyordu. Onun sesini duyabilmek için tam beş yıl beklemişti. Bu noktaya geldikten sonra her şeyi berbat etmeye niyeti yoktu. "Benim için bir zevkti," dedi rahat bir sesle. "Ama öyle aniden ayrılmak zorunda kaldığımız için üzüldüm."

Sara yine hapşırmak üzere olduğunu fark edince kendini zorlukla tuttu. "O fotoğrafçıyla herhangi bir sorun çıktı mı? Bir şeyin kırıldığını duydum ve..." Cümlesini tamamlayamadı. Elini ağzına götürüp kapattı. Kendini tutamıyordu. Hapşıracaktı.

"Sadece objektifi kırıldı. Ben de..." Sam birden sustu. "Sara, senin neyin var?" Genç kadının sesindeki garipliği fark etmişti. Yoksa sarhoş muydu? Yalnızlığın acısını içkiyle mi uyuşturmaya çalışıyordu? Yoksa daha da kötüsü... "İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." Ama bir yararı olmadı. Arka arkaya hapşırdıktan sonra tekrar konuştu Sara. "Üşütmüşüm sanırım.

Nezle ve hapşırıkla boğuşuyorum sadece."

Sam birden rahatlayarak güldü.

'Bunun komik bir şey olduğunu sanmıyorum Sam. Kendimi berbat hissediyorum."

"Zavallı yavrum. İlaç aldın mı?"

"Evet. İki tane soğuk algınlığı hapı aldım az önce yine."

"O haplar yine baş dönmesi yapıyor mu?"

"Müthiş bir hafızan var. Evet, o hapları ne zaman içsem başım dönüyor ve uyukluyorum."

"Yalnız mısın?" Sam ahizeyi iyice kulağına yapıştırdı. Sara'yı kocaman bir yatakta tek başına yatarken düşünmek bile nabzının atışlarını hızlandırmaya yetiyordu.

Genç kadın başını yastıklara dayayıp gözlerini kapadı. "Evet, yalnızım Sam."

"Senin yanında olmayı isterdim Sara."

Sara bir an durakladıktan sonra "Ben de," diye fısıldadı. İşte sonunda söylemişti. Beş yıl önce duygularını gizlemek için hep rol yapmış, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bir telefon konuşması sırasında her şeyi itiraf etmişti işte. Sam'in nasıl bir tepki göstereceğini merakla bekledi.

"Yarın buluşabilir miyiz? Konuşmamız gerek."

"Mümkün değil Sam."

"Sara, lütfen. Yine kaçmaya çalışma benden. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Yarın bir haftalığına Long Island'a gidiyoruz. Quogue'ye. Yıldönümü için... Anlıyorsun değil mi?"

Ama Sam anlamamakta ısrar etti. "Beni görmeden bir yere gitme."

"Ters bir zamanda karşılaştık Sam. Şu anda evden dışarı çıkmam çok zor."

"Beş dakika Sara. Bana sadece beş dakika ver. Sonra gidersin." Onu sadece beş dakika bile görmeye ihtiyacı olduğunu nasıl anlatabilirdi?

"Sam, dinle lütfen. Anlamaya çalış. Binanın etrafı gazeteciler ve Max'in hayranlarıyla çevrili. Kimseye görünmeden dışarı çıkmam imkânsız."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bir hafta, on gün sonra. Kamouyunun ilgisinin biraz yatışmasını bekleyeceğiz."

"Döndüğünde benimle buluşmayı kabul edecek misin peki?" Sam nefesini tutarak bekledi. Bütün hayatı Sara'nın vereceği cevaba bağlıydı sanki.

"Evet." İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı. Sara dilinin dolaştığını, zorlukla konuştuğunu fark etti. "Seni görmeyi ben de istiyorum Sam. Seni çok özledim."

Genç adam bir an gözlerini kapadı. Sara'yı kollarının arasında tutup başını sevgiyle okşayacağı anı hayal etti. Sonra yine onu koruma içgüdüsü galip geldi. "Şimdi uyu Paisley. Döner dönmez de beni ara." Sesi sevgi ve istekle boğuklaştı.

"Arayacağım Sam. Söz veriyorum." Sara içinden sessizce teşekkür etti ona. Sam onu anlıyor, kendini toplaması için zaman tanıyordu. "Sen çok iyi bir adamsın Sam," diye mırıldandı.

"Bunu daha önce de söylemiştin Paisley." Genç adam gülümsedi.

"Tekrarlamanın bir sakıncası yok bence."

"İyi uykular Sara."

"Sana da Sam."

Sara telefonu kapadığında Sam ahizeyi bir süre elinden bırakmadı. Sanki duygularını o incecik kordon vasıtasıyla duyurabileceğini düşünürmüş gibi "Seni seviyorum Sara Paisley," dedi yüksek sesle. Bu kez her şey farklı olacaktı. Beş yıl önceki hatayı tekrarlamayacak ve Sara'nın yine kaçmasına izin vermeyecekti.

Bölüm Üç

Sam saçmaladığını bile bile ertesi sabah yine Niko'nun Yeri'ne gidip Sara ile bir gün önce oturdukları masaya oturdu ve bir fincan kahve ısmarladı. Sara'yı göremeyeceğini, Long Island'a gitmek üzere onun çoktan yola çıktığını biliyordu. Ama uykusuz geçen bir geceden sonra buraya gelmek ve anılara dalmak ihtiyacını duymuştu.

Sam, Sara Paisley'yi ilk gördüğünde Obelisk Galerisi'nin önünde durmuş, yapacağı işleri planlıyordu. Tam arkasından duydu onun sesini.

"Sam Berenger siz misiniz?"

Genç adam ellerini blucinine silip temizledikten sonra ona doğru yürüdü. "Evet, benim."

"Az önce Leonard Klein telefon etti." Bu güzel kadının sesi Sam'e bahar yağmurlarını hatırlatmıştı. "Bu kadar uğraştığınızı gördükten sonra size bu haberi nasıl vereceğimi bilemiyorum ama..." Başıyla kaldırımın kenarında duran kereste yığınını işaret etti. "Ama çarşamba gününden önce çalışmaya başlayamayacağınızı söylüyor Mr. Klein."

Sam öfkeyle homurdandı. "Bir Nisan şakası bu, değil mi? Ya da Leonard'ın espri anlayışının göstergesi?"

"Korkarım şaka değil. Diğer işlerin organizasyonunda bir karışıklık olmuş galiba."

Genç adam başıyla Obelisk'i işaret etti. "Orada mı çalışıyorsunuz?"

"Evet. İşe başlayalı pek uzun süre geçmedi. Şu anda da yardımcı konumunda çalışıyorum zaten."

"Reklam bölümünde misiniz?"

"Pek sayılmaz. Ben ressamım. Günün birinde herkes tablolarımı alabilmek için ayaklarıma kapanacak. Bütün koleksiyoncular Sara Paisley imzalı tabloları alabilmek için birbirleriyle yarışacaklar."

"Anlaşıldı Sara Paisley." Sam gülerek başını salladı. "Bu durumda önümüzdeki birkaç ay birlikte çalışacağız demektir. Adım Sam Berenger."

Sara'nın elini avcunda tuttuğu anda onun büyüsüne kapıldığını anladı Sam. Sara'dan yayılan menekşe kokusu başını döndürdü.

Tam o sırada yanlarında bir polis arabası durdu ve kaldırımın kenarına park ettiği arabasını çekmesi için Sam'i uyardılar. Genç adam arabaya doğru yürürken "Bunun Bir Nisan şakası olmadığından eminsin değil mi?" diye seslendi.

Sara başını iki yana sallayınca kıvırcık bukleleri alnını örttü. "Çok üzgünüm. Ne yazık ki değil."

İşte o anda hayatın en acımasız oyunlarından biriyle karşı karşıya kaldığını anlamıştı Sam. Hayatı boyunca hayaliyle yaşadığı kadınla karşılaşmıştı. Ama ondan uzak durmak zorundaydı. Kâğıt üstünde de olsa hâlâ evli bir erkekti Sam Berenger.

"Ama şimdi değilim." Sam'in sesi tenha kafeteryada çınladı.

"Pardon?" Masadaki fincanı alan garson ona doğru eğildi. "Tekrar kahve mi istemiştiniz?"

Sam başını iki yana salladıktan sonra hesaba baktı ve parayı masanın üstüne bıraktı. Artık evli bir erkek değildi. Bir ömür boyu Sara'yla yaşayabileceği mutluluğun bir kere daha elinden kaçmasına asla izin vermeyecekti.

Dışarı çıktığında hava buz gibiydi. Ama Sam soğuğu hissetmedi bile.

Kiralık limuzinin içi sıcacıktı. Sara arka koltukta uzanmış, bal karıştırılmış sıcak limonatasını içiyordu. Neal ile Deanna önde oturmuşlar, gevezelik ediyorlardı. Ama onların konuşmasını doğru dürüst dinleyemiyordu bile Sara. Ateşi yükselmişti. Bütün vücudu sızlıyordu. Üstelik aldığı ilaçlar yüzünden beyni zonkluyordu.

Öksürdükten sonra "Paul niye gelmedi bizimle?" diye sordu üçüncü kez.

Deanna, ellerini teslim anlamında kaldıran Neal'e bakıp güldükten sonra Sara'ya döndü. "Benim görev âşığı ağabeyim Açlıkla Mücadele Vakfı'nın son gelen raporlarından yine memnun değildi. Kentte iki gün daha kalıp işleri yoluna koyduktan sonra geleceğini söyledi."

Sara başını salladı. "Oh, evet. Daha önce de sormuştum bunu değil mi?"

Deanna bir kahkaha attı. "Evet canım. Üçüncü defadır soruyorsun aynı soruyu." Saatine baktı. "İlaç içme zamanın geldi." Deanna çantasındaki şişeden iki hap çıkartıp Sara'nın eline tutuşturdu. "Hadi, al şunları. Her dört saatte bir içmezsen asla iyileşemezsin."

"Deanna, gerçekten içmek istemiyorum bunları. Beni sersemе çeviriyor. Birkaç şişe martini içsem bundan daha kötü olamam herhalde. Bir yerde durup..."

"Hayır, bir yerde duramayız." Deanna kesin bir tavırla onun sözünü kesti. "Hadi iç artık. Bu haplar bana iyi geliyor. Seni de iyileştireceğinden kuşkum yok."

"Zalim bir gardiyan gibisin Deanna." Sara söylenerek sıcak limonatasıyla hapları yuttu. "Artık Quogue'ye kadar uyurum herhalde."

"İyi ya işte," dedi Neal lafa karışarak. "Biraz kendine gelmiş olursun. Eğer zatürre olup yataktan çıkamazsan oradaki ormanda bizimle birlikte nasıl yürüyüş yaparsın sonra?"

Sara başını evden aldığı yastığa dayayarak gözlerini kapadı. "Haklısın," diye mırıldandı. "Siz olmasanız ne yapardım ben acaba?"

Deanna gözlerini Neal'e çevirerek "Hep senin yanında olacağımızdan kuşkun olmasın canım," dedi.

Onlar kendi aralarında gevezelik ederlerken Sara da kendini uykunun kollarına bıraktı. Başı ağrıyordu. Neal ile Deanna'nın ne kadar iyi dostlar olduğunu düşündü son olarak. Eğer onlar olmasa tek başına ne yapardı gerçekten? Paul'ün gelmediğine sevinmişti aslında. Her zaman soğuk ve mesafeli bir adamdı Paul. Onun yanında kendisini tedirgin hissediyordu. Geçen gece odaya sessizce girip onu nasıl da korkutmuştu? Korkutulmaktan hoşlanmıyordu Sara... Paul'den de hoşlanmıyordu... Sadece uyumak istiyordu... Uyumak...

"Burada durup telefon edebilirsin... Peki, o ne olacak?... Merak etme, hiçbir şeyin farkına bile varmaz... O hapları içtikten sonra daha en az bir saat uyur... Her şeyi çok fazla büyütüyor, endişeleniyorsun... Şimdiye kadar hiçbir şeyin far

kına vardı mı?.. İstediğim gibi oynatırım ben onu parmağımda... Maxwell'i kandırmayı başardı ama...'

'Bu rüyayı görmek istemiyorum,' diye düşündü Sara. Ama duyduğu sesler o kadar tanıdıktı ki, sanki rüya görmüyor, onları gerçekten duyuyordu. Limuzinin durduğunu, birinin arabadan indiğini gördü rüyasında. Uzaklaşan ayak seslerini duydu. 'Sadece bir rüya bu. İstediğim zaman uyanabilirim,' diye düşündü. 'Gerçek değil bunlar.' Ama bir türlü gözlerini açamıyor, kendisini toplayamıyordu. 'Oh Tanrım! Uyanmak istiyorum...'

"Uyan Sara. Uyan artık. Kâbus görüyorsun galiba."

Sara güçlükle gözlerini açtı. Başı, boğazı, her tarafı ağrıyordu. İçtiği ilaçlar yüzünden çevresini bile bulanık görüyordu. Doğrularak inledi.

"Al, biraz su iç." Deanna elindeki bardağı onun dudaklarına yaklaştırdı.

"O hapların içinde ne vardı Deanna? Kendimi ölü gibi hissediyorum."

Deanna gülmeye başladı. "Haplarla ilgisi yok hayatım. Sadece ateşin çok yükseldi. O yüzden böylesin."

Sara titreyerek üstündeki battaniyeye biraz daha sarındı. "Neredeyiz?"

"Birkaç dakika sonra Quogue'de olacağız," diye karşılık verdi Deanna. Sara uyurken bir benzincide durup benzin aldıklarını söyledi.

"Size kötü bir haberim var hanımlar." Neal kaşlarını çatarak başını onlara çevirdi. "Kapının önü gazetecilerle dolu."

Deanna homurdanarak "Onları atlatmanın bir yolu yok mu?" diye sordu.

Neal limuzinin arka tarafını önden ayıran cam bölmeyi kapatarak konuşmalarını şoförün duymasını engelledi. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Malikânenin bir tek girişi var bildiğim kadarıyla." Gözlerini Sara'ya çevirdi.

"Evet, haklısın Neal." Sara güçlükle konuştu. Sesi boğuk bir hırıltı halinde çıkıyordu. "Max güvenlik tedbiri olarak tek bir kapının daha iyi olacağını düşünmüştü. O zamanlar

iyi bir fikir gibi gelmişti bu bana da."

Deanna onun saçlarını okşadı. "Haklısın canım. O zaman iyi bir fikirmiş." Gözlerini sevgilisine çevirip omuzlarını silkti. "Hayatın neler getireceğini kim tahmin edebilir, öyle değil mi Neal?"

"Sanırım felsefe yapacak zamanımız yok hanımlar. Hemen bir karar vermemiz gerekiyor. Onların yanından hızla geçecek miyiz yoksa durup bir açıklama mı yapacağız?"

"Hızla geçelim," dedi Deanna.

"Hayır." Sara kendini zorlayarak sesini çıkarmaya çalıştı. "Kapının açılması için düğmeye basarken nasıl olsa durmak zorundayız. Herhalde biz dururken gazeteciler de nezaketle kenarda beklemeyecekler değil mi?" Yanında duran gazetenin manşetini işaret etti. 'Maxwell Chance'in Hayatı ve Ölümü: Yedi Bölümlük Dizi Bugün Başlıyor' yazıyordu. "Nasıl olsa istedikleri hikâyeyi yazmalarını önleyemiyoruz. Eğer durup kısa bir açıklama yaparsak belki ondan sonra bizi rahat bırakırlar."

Deanna omuzlarını silkerek başını pencereden dışarı çevirdi. Neal bir sigara yakıp öfkeyle Sara'ya baktı. "Akılsızca bir şey yaptığını söylersem bana kızmazsın değil mi?"

"Hayır, kızmam," diye karşılık verdi Sara. "Ağzımızdan tek bir söz alabilmek için bizi buraya kadar takip ettilerse, o zaman kısa bir açıklama yapmak daha doğru olur."

Araba durunca Neal inip gazetecilere yaklaştı. Onlarla konuşurken Sara da paltosunu giyip boynunu atkısıyla sardı ve cebinden mendilini çıkartıp burnunu sildi.

Deanna rujunu tazeledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin Sara, biliyorsun değil mi? Dul kadınların da kendilerine ait bazı ayrıcalıkları vardır. Kocalarının ölüm yıldönümlerini yalnız geçirmek isteyebilirler."

"Belki de bu ayrıcalıklardan artık yararlanmak istemiyorum Deanna. Daha kaç yıl sadece Maxwell Chance'in dul eşi olarak yaşamaya devam edebilirim sanıyorsun? Buna dayanmak çok zor."

Deanna onun gözlerinin içine baktı. "Bazı kadınlar ömürlerinin sonuna kadar öyle bir adamın dul eşi olarak yaşamakla yetinebilirler."

Sara'nın yüzündeki dehşet ifadesini görünce gülerek onun

kolunu okşadı Deanna. "Bana öyle bakma tatlım. Sadece seni biraz kızdırıp dışarıdaki sırtlanlarla mücadele edecek enerjiyi kazandırmak istedim."

Sara ona inanmak istedi. "Gerçekten öyle düşündüğünü sanıp endişelendim."

Neal arabanın yanına gelip camı açması için Sara'ya işaret etti. Sonra içeri eğildi. "Bir anlaşma yaptım. Onlara kısa bir açıklama yapacak ve sadece üç büyük gazetenin temsilcisinin soracağı birer soruyu cevaplayacaksın. Ondan sonra da burada kaldığımız süre içinde bizi rahatsız etmeyecekler."

Sara başını salladı. Ama bunu yapınca sanki beyni ikiye ayrılmış gibi zonklamaya başladı. Acıyla yüzünü buruşturdu.

"Hazır mısın Sara?" diye sordu Neal.

"Evet."

Neal onun koluna girerek arabadan inmesine yardımcı oldu. Ama Sara ayaklarının üstünde bile zorlukla durabiliyordu. Genç adam onu kollarından sıkıca yakalayıp gazetecilere doğru sürüklemeye başladı. "Hadi bakalım, topla kendini," diye fısıldadı. "Sırtlanlar bekliyor."

"Hey, Farrel! Nasıl oldu da bugün kaldırımlarda sürtmüyorsun?"

Jack başını önündeki gazetelerden kaldırıp gazetenin arşivine giren iri yarı adama baktı. "Biraz araştırma yapıyorum Perez. Tanıdık bir yüzün kim olduğunu öğrenmek için."

Aslında Jack'in söylediği yalan sayılmazdı. Sara Chance' in yanındaki adamın kim olduğunu bulmak için bütün eski gazeteleri tarıyor ve onun fotoğrafıyla hiç beklemediği bir sayfada karşılaşacağını umuyordu. Ama akşamın bu geç saatinde hâlâ arşivde oyalanmasının esas nedeni bir tesadüf havası vererek Charlie Perez'le karşılaşmaktı. Charlie New York'un en ünlü foto muhabirlerindendi.

Charlie bir sigara yakarak onun yanındaki iskemleye oturdu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Yoo, sağol. Önemli bir şey değil. Sıradan bir adam hakkında bir araştırma."

"Sıradan adamlarla uğraşmaktan vazgeç dostum. Öyle adamların hikâyeleri insanın faturalarını ödemeye yetmiyor."

"Bilmez miyim?" Jack bir an sustu. Charlie'yi kuşkulandırmamak için söze nasıl gireceğini öğleden beri defalarca prova etmişti. "Hey, bugün öğleden sonra Long Island'daymışsın ha? Sara Chance'in fotoğraflarını çekmişsin." Başarmıştı işte.

Charlie sigarasından bir nefes daha çekip başını salladı. "Evet. Öyle bir fotoğraf çektim ki bomba gibi patlayacak. Kadın Travis'in kollarındaydı ve ayakta zor duruyordu."

Jack umursamaz bir tavırla önündeki sayfayı çevirdi. "Uyuşturucunun etkisi mi yani?"

"Herhalde onun gibi bir şey. Bildiğim bir tek şey var. Kadın başka dünyalarda uçuyordu."

Jack gözlerini önündeki gazeteden kaldırmadı. Charlie Perez kurt bir gazeteciydi. Yüzündeki merakı gözden kaçırmazdı. "Yorgunluktan olamaz mı? Ya da belki sinirleri bozuktur?"

"Yok canım! Sen de benim kadar kaldırım sürtüp tecrübe kazandığında bir insanın yüzüne bakar bakmaz onun yorgunluktan mı yoksa uyuşturucudan mı ayakta duramadığını anlarsın oğlum."

"Uyuşturucu kullanacak bir kadına benzemiyor pek Charlie."

"Ne diyorsun oğlum sen? Burada Prenses Grace'den söz etmiyoruz değil mi? Bir rock yıldızıyla evlenen bir kadından söz ediyoruz. Hem bu merakın nedenini söyler misin bana?"

Jack önündeki gazeteyi kapatıp diğerlerinin üstüne bıraktı. "Neden olacak? Sadece karnımı doyurmanın peşindeyim ben. Sara Chance'in iyi bir pozunu yakalarsam birkaç ay faturalarımı nasıl ödeyeceğim endişesinden kurtulurum." Charlie'nin ikram ettiği sigaradan bir tane alıp yaktı. "Peki, bugün Quogue'ye gideceğini nasıl haber aldın?"

"Kahretsin! Dün gece biri telefon etti ve bugün saat ikide orada olacaklarını söyledi."

"Haberi veren kimdi?"

"Ne bileyim ben?"

"Kadın mı, erkek mi?"

"Onu da anlayamadım. Hani ses tonu her iki cinsi de hatırlatan tipler vardır ya, öyle biriydi işte."

"Sen de haberi herkese yaydın mı?"

"Deli misin sen? Böyle bir haberi başkalarına duyuracak

kadar aptal mı sandın beni? Tanrım! Eğer bugünkü fotoğrafları bir tek ben çekebilmiş olsaydım, şu anda burada değil Hawaii'de tatil yapıyor olurdum."

Jack merakını daha fazla gizleyemeyerek gazetelerden başını kaldırdı. "Peki diğerleri nasıl öğrenmişler?"

"Hepsi benim gibi telefonla almışlar haberi. Bu şakacı tip her kimse, kentteki bütün belli başlı gazetecileri, televizyon muhabirlerini arayıp haber vermiş."

"Böyle bir haberi bana da vermek neden kimsenin aklına gelmez acaba?"

"Sen kaç yıldır bu işin içindesin oğlum? İki mi? Üç mü?"

"Bir buçuk yıldır."

Charlie gülerek onun omzuna bir yumruk attı. "Önce bu meslekteki on beş yılını doldur da, sonra böyle bir haberi atlarsan yakınmaya hakkın olsun. Üstelik üzülmene de gerek yok. Bugünkü fırsatı kaçırdın ama yeni fırsatlar yaratabilirsin."

"Benimle dalga geçme Charlie."

"Dalga geçtiğim filan yok. Kadın hâlâ Quogue'de. Oraya gidip özel bir röportaj koparmaya çalışabilirsin. Diğer gazetecilerin hemen hemen hepsinin buraya döndüğünü duydum."

"Verdiğin fikir için teşekkürler. Ama aç karnına bunu düşünecek halde değilim."

Charlie saatine baktı. "Aç karnına mı? Saat dokuzu geçiyor. Hadi gel gidip birer pizza yiyelim."

Jack'in midesi gerçekten açlıktan guruldüyordu. Ama mesleği açlığından çok daha önemliydi. "Boş ver, bir şey yemeyeceğim," dedi. "Zaten birkaç kilo vermeye çalışıyorum bugünlerde."

"Sen mi? Senin zaten derin kemiğine yapışmış oğlum. Ama madem istemiyorsun, sen bilirsin."

Charlie gittikten sonra Jack içini çekti. Önünde uzun, çok uzun bir gece vardı.

"Canları cehenneme!" Neal, Quogue'deki ilk günlerinin sabahında öfkeyle mutfağa girip elindeki sabah gazetesini Deanna'nın önüne fırlattı.

"Bu kadar heyecanlanma Neal." Deanna'nın sesinde alaycı bir ton vardı. "En azından senin adını yazarken imla hatası

yapmamışlar."

"Bunu nasıl açıklayacağız söyler misin bana?"

Sara içeri girerek "Neyi açıklayacağız?" dedi. Sesi iyice kısılmış, boğuk bir hırıltı halinde çıkıyordu.

Deanna önce Neal'a, sonra Sara'ya baktı ve patronuna bir fincan kahve vermek için yerinden fırladı. "Bu sabah geç saatlere kadar uyursun sanmıştık Sara. Sen uyanıncaya kadar da bu meseleyi çözeceğimizi düşünüyorduk."

"Al, bak bakalım! Sevgili gazeteci dostlarının yaptığına bak!" Neal gazeteyi Sara'ya fırlattı. "Senin aklına uyduğum için ne kadar budalalık ettiğimi daha iyi anlıyorum şimdi."

Gazetenin manşetindeki fotoğraf korkunçtu. Sara'nın saçları karmakarışıktı. Gözleri de kaymıştı. Omuzlarından sıkıca tutan Neal'in ellerine bakılırsa ayakta da doğru dürüst duramadığı anlaşılıyordu. Sara masanın yanındaki sandalyeye oturup sabahlığının cebinden gözlüklerini çıkardı ve fotoğrafın yanındaki haberi okumaya başladı.

Çektiği Acı Max'in Dul Eşini Felakete mi Sürüklüyor?

Dünyanın en ünlü şarkıcısı ve şarkı sözü yazarı Maxwell Chance'in güzel ve genç eşi Sara Chance dün öğleden sonra Quogue'deki yazlık evine geldiğinde bitkin durumdaydı. Bilindiği gibi cuma günü Maxwell Chance'in ikinci ölüm yıldönümü. Ünlü şarkıcıyı iki yıl önce bugün Paris'teki bir yarışta meydana gelen üzücü kazada kaybetmiştik. Cenaze töreni sırasında vakarını korumayı bilen Sara Chance iki yıl sonra aynı metaneti gösteremiyordu. Quogue'ye neden geldiğini soran bir gazetecinin sorusunu cevaplarken sözcükleri bulmakta güçlük çekti Sara. Zorlukla konuşmaya çalışarak "Sadece yalnız kalmak istedim," diyebildi. Sonra yardımcısı Neal Travis'in kollarında arabasına binip eve girdi.

Haber böyle verilmişti. Ama hemen yanındaki çerçeveli bir sütunda başka bir haber vardı. 'Ünlü Kişiler ve Yıldızlar Her Şeye Sahip Oldukları Halde Neden Uyuşturucunun Pençesinden Kurtulamıyorlar?' başlığıyla verilmişti.

"Tanrım!" Sara öfkeyle gazeteyi yere fırlattı. "Ne yapmaya çalışıyor bunlar? İma yoluyla benim uyuşturucu kullandığımı mı yaymaya çalışıyorlar? Dava açamaz mıyız?"

"Hangi gerekçeyle? İmla yanlışı yaptılar diye mi?" Neal

dalgın bir şekilde kahvesini karıştıran Deanna'ya yan gözle baktıktan sonra gözlerini Sara'ya dikti. "Senin yorgun ve bitkin göründüğünü söyledikleri için mi? Yoksa ayakta duramadığın için mi? Bu fotoğraf yazdıklarının hepsinin doğru olduğunu ispatlıyor Sara. Dün aynen böyle görünüyordun."

Deanna yerinden kalkıp sevgilisinin karşısına dikildi. "Ona biraz fazla yüklenmiyor musun Neal? Haberin böyle verileceğini nasıl tahmin edebilirdi?"

"Çünkü böyle bir dünyada yaşıyoruz Deanna. Basın ve halk, Sara gibi insanları en ufak bir fırsatta çiğneyip bir kenara fırlatmanın yollarını arar. Sen halkla ilişkilerdeydin... Bunu bilirsin."

Sara başını ellerinin arasına aldı. "Hiçbir şey yapamaz mıyız? Bir açıklama yapabilir, bir tekzip gönderebiliriz."

"Korkarım Neal haklı Sara. Herhangi bir açıklama yapmak suçlamayı kabul anlamına gelir." Deanna'nın sesi yumuşaktı. "Düşünsene bir kere. Sara Chance, Quogue'ye geldiğinde sarhoş olmadığını ve uyuşturucu kullanmadığını açıklayan bir haber gönderiyor gazetelere. Tam tersi bir etki yapar. Kendilerinin zaten öyle bir şey söylemediğini, bu açıklamanın suçluluk duygusuyla yapıldığını yazıverirler."

"Ama haksızlık bu." Sara yeni bir öksürük kriziyle sarsılmaya başladı.

"Sen çok kötü görünüyorsun hayatım." Deanna hemen onun koluna girip yatak odasına doğru sürüklemeye başladı. "Gidip biraz dinlen."

"Peki ya Paul? Paul haberi gördüğünde ne yapacak? Öfkeden deliye döner herhalde."

"Şimdiye kadar görüp deliye dönmüştür zaten," dedi Deanna. "Ne yapalım? Olan oldu bir kere."

"Merak etme Sara," dedi Neal alaycı bir sesle. "Biz Paul'ün hakkından geliriz. Sana bir şey söylemesine fırsat bırakmayız. En iyi dostların değil miyiz senin?"

Sara zorlukla yatak odasına yürürken 'Benim dostlarım olduğunuza her zaman inandım zaten,' diye düşündü. Ama içinde garip bir duygu vardı. Kendisini korunmasız, düşmanlar içinde küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Herhalde yüksek ateşin etkisi olmalıydı.

Sadece Sam'le birlikte olduğu bir saat içinde bu duygudan

kurtulabilmiş, bütün korkularını ve kuşkularını, gazete haberlerini unutmuş, onun yanında her zaman emniyette olacağını hissetmişti. Ama gazetelerdeki haberi okuduktan sonra Sam'in bile onu görmek isteyeceğinden emin değildi artık.

Sam gazeteyi tekrar okuduktan sonra öfkeyle masanın üstüne fırlattı.

Leonard Klein oturma odasının tam ortasında durmuş, kapıdaki gazeteyi içeri getirip Sam'e verdiği için pişmanlıkla kıvranıyordu. "Bu tür haberler hep yazılır," dedi genç dostunu yatıştırmak için. "Ama hiç kimse inanmaz bunlara."

"Yok canım! İnanmazmış! Herkes böyle şeylere inanmak için hazır bekliyor."

"Yapma Sam! Gazetelerin tiraj artırmak için böyle hikâyeler uydurduğunu herkes biliyor."

"Evet, biliyorum. Üç beş kuruş uğruna insanlar hakkında en iğrenç yalanları bile uydurmaya hazırdır onlar!" Sam öfkeyle koltuğa bir tekme attı.

Leonard derin bir nefes aldı. "Bu hikâyede küçük de olsa gerçeklik payı olması mümkün mü Sam?"

Sam öfkeyle ona döndü. "Ne dedin? Ne dedin?"

Leonard onu sakinleştirmek için kolunu omzuna doladı. "Ben onu senin kadar iyi tanımıyorum Sammy. O yüzden sordum."

"Sara hastaydı Leonard. Onunla bir gün önce konuşmuştum. Telefonda bile zor konuşuyordu."

"Onlar Sara'yı tanımıyorlar Sam. O yüzden senin kadar hassas davranamazlar."

"Ama en azından biraz dürüst olabilirler, değil mi?" Sam'in sesi öfkeyle titredi. Sara'nın gazeteyi gördüğünde çektiği acıyı tahmin edebiliyor, bu da öfkesini iyice artırıyordu. Şöhret ve para insana acı ve üzüntüden başka bir şey vermiyordu. Sara da bunları kaldırabilecek bir insan değildi. Onu iyi tanıyordu.

Sam, Leonard'ı kapıya kadar geçirip uğurladıktan sonra hemen telefonun başına geçip santralı aradı. Ama Long Island'da Chance adına kayıtlı bir telefon olmadığını söylüyordu memur. Ahizeyi yerine bıraktıktan sonra koltuklardan birine oturup düşünmeye başladı. Gazetedeki haberi hatırla-

dıkça öfkesi artıyordu. Sara'yı mutlaka bulup onunla konuşmak zorundaydı. Çektiği acının biraz hafiflemesine yardımcı olabilirdi belki.

Sonra gazetedeki Travis ve Rollins adlarını hatırladı. Sara'nın yardımcılarıydı bunlar. Santralı tekrar aradı. Evet, Quogue'de Paul Rollins adına kayıtlı bir telefon vardı. Sam santralden aldığı numarayı çevirdikten sonra heyecanla karşı tarafta çalan zilin sesini dinledi.

Sara odasına gittikten sonra perdeleri çekip yatağına uzandı. Ateşin etkisiyle kendisini zaten çok kötü hissediyordu. Ama gazetedeki haberi okuduktan sonra daha da kötüleşmişti. Gözlerini kapayıp kâbuslarla dolu bir uykuya daldı. Bir ara telefonun zilinin uzun uzun çaldığını duydu ama gözlerini açabilecek durumda değildi.

Nihayet uyandığında akşam olmuştu. Geceliği ve yatağı terden sırılsıklamdı. Ama bu arada ateşi düşmüş, titremesi de geçmişti. Banyoya gidip bir duş yaptı. Kendisini çok daha iyi hissediyordu. Temiz bir gecelik ve sabahlık giydikten sonra odasından çıktı. Mutfağa gidip bir şeyler atıştırırsa kendisini çok daha iyi hissedecekti.

Ama Paul Rollins'in de mutfakta olabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Genç adam bir yandan sandviç yiyor, bir yandan da gazetesini okuyordu.

Sara içeri girince başını kaldırdı. "Uyuyan Güzel nihayet uyandı ha?"

"Merhaba Paul." Sara buzdolabını açtı. "Ne zaman geldin?"

"Bir buçuk saat kadar önce." Kahvesinden bir yudum aldı. "Kendini konuşabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

Sara buzdolabından çıkardığı yumurtaları ve tereyağı tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra bir tava aldı. "Başka şansım var mı?" Sesi hâlâ kısıktı.

"Sanırım yok." Paul kendisine yeni bir fincan kahve koyarken "Sen de ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Ben çay içeceğim." Genç kadın ocağı yakıp tavayı üstüne koydu. "Evet, başla hadi. Bütün öfkeni boşaltabilirsin."

Paul yerine oturup gözlerini ona dikti. "Yani bunu mu bek-

liyorsun benden?"
"Elbette. Senden başka ne bekleyebilirim ki?"
Paul elini kalbinin üstüne koyup acıklı bir sesle konuştu. "Beni tam kalbimden vurdun Sara. İkimiz de birbirimizi ne kadar severiz biliyorsun. Benden nasıl böyle bir şey beklersin?"
"Yeter artık Paul! Söyleyeceğin bir şey varsa söyle!"
"Bu akşam çok tedirgin görünüyorsun."
"Bu akşam sadece çok hastayım. Kimseyle söz düellosu yapacak halim de yok. Eğer gazetedeki haberden söz edeceksen, lütfen konuş artık."
"Gazetedeki haber değil, gazetelerdeki haberler!"
Sara yutkundu. "Yani?"
"Haber belli başlı bütün büyük gazetelerin manşetinde. Ayrıca bir de uluslararası haber ajansı bütün dünyaya dağıtmış."
"Eminim Sibirya'daki gazetelerde bile yayınlanmıştır artık!"
"Bu gülünecek bir şey değil Sara."
"Yüzüme dikkatle bakarsan gülmediğimi görürsün Paul!"
Paul fincanını masaya bıraktı. "Dün o gazetecilere açıklama yapmak nereden aklına geldi söyler misin?"
Sara ona nasıl açıklayabilirdi? Çok hasta olduğunu, eğer kısa bir açıklama yaparsa onu rahat bırakacaklarını düşündüğünü nasıl açıklayabilirdi? Sam'i görüp, onunla konuştuktan sonra garip bir şekilde kendine güvenini kazandığını, basınla tek başına, başa çıkabileceğine inandığını nasıl açıklayabilirdi?
"Sara?"
Tavadaki yumurtalar yanmış ve berbat bir görünüm almıştı. Sara hepsini çöp kutusuna boşalttı. "Eğer onlarla konuşmayı kabul edersem, burada bir hafta rahat edeceğimi düşündüm. Ne yapalım, yanlış düşünmüşüm. Hepimiz hata yaparız, değil mi?"
Paul gülümsedi. "Evet, hepimiz hata yaparız. Ama bizim yaptığımız hatalar bütün gazetelerin birinci sayfasında yer almıyor."
Paul'ün davranışı Sara'yı şaşırttı. Çok daha öfke dolu bir tepki ve sert sözler bekliyordu. "Senin neyin var bu akşam? Neden gülüyorsun?"

"Nasıl olsa olan oldu bir kere. Yapılacak bir şey yok. Ayrıca durumun garipliği de ilgimi çekiyor. Çok komik değil mi?"

"Komik olan nedir söyler misin?" Sara ocağı tekrar yakıp çay suyu koydu.

"Özel hayatının gizliliğini sonuna kadar savunan kadının gazetecilere malzeme veren kadınla aynı kadın olması sana da eğlenceli gelmiyor mu?"

Sara fincanına sıcak su doldurup poşet çayı atarken kaşlarını çattı. "Biraz açıklar mısın lütfen?"

Paul yerinden kalkıp fincanına tekrar kahve doldurdu. Sonra gözlerini Sara'ya dikti. "Sam Berenger adı sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Bu çok saçmaydı ama Sara birden suçluluk duygusuyla kızardığını hissetti. "Elbette," diye karşılık verdi, doğal çıkmasına gayret ettiği bir ses tonuyla. "Sam eski bir iş arkadaşım." Suçluluk duyması için hiçbir neden yoktu. "Ne olmuş ona?"

"Kırk beş dakika kadar önce telefon etti."

"Sam buraya telefon mu etti?"

"Söylediklerimi tekrarlamak zorunda mısın?"

"Lütfen bu alaycı ses tonuyla konuşmaktan vazgeç Paul. Herhangi bir not bıraktı mı?"

"Buna cevap vermem mümkün değil. Deanna konuştu onunla."

Yaklaşan ayak seslerini duyunca ikisi de başlarını çevirdiler. Deanna ile Neal içeri girmişlerdi.

"Deanna kiminle konuşmuş?" diye sordu Neal.

"Sara'nın esrarengiz arkadaşı Sam ile."

Deanna tezgâhın üstünde duran ekmekten bir parça koparıp ağzına attıktan sonra "Sesi çok endişeliydi," dedi. "Kim bu adam Sara?"

Sara üçünün de onun vereceği cevabı merakla beklediklerini görünce huzursuz oldu. Birden limuzinde gördüğü kâbusu hatırladı. Ama bunu hemen kafasından silip attı. "Birkaç yıl önce onunla birlikte çalışmıştık," dedi. Sesinin titremesini hastalığına yormalarını diledi içinden. "Obelisk Galerisi'ndeyken."

"Anlıyorum." Neal'in yüzünde hafif bir tebessüm belir-

di. "Max'den önce."

"Belki inanmayabilirsin ama Max'den önce de bir hayatım vardı benim Neal."

"Sakin ol hayatım. Sadece bir şakaydı."

"Ama ben komik bulmadım!" Neden böyle davranıyordu sanki? Sakin ve ilgisiz görünmesi gerekirken en ufak bir şakayı bile kaldıramıyordu.

Deanna ağzına bir parça ekmek daha attıktan sonra söze karıştı. "Sara'yı rahat bırakın. Daha doğru dürüst iyileşmedi bile." Gözlerini ağabeyine ve sevgilisine çevirdi. "Neden gidip dışarıdan biraz odun getirmiyorsunuz? Şömineyi yakarız."

Paul başını iki yana salladı. "Bu işi iki kişinin yapması gerekmez Deanna."

"Benim sevgili ağabeyim asla üstü kapalı bir sözü değerlendirmeyi bilmez zaten."

Neal, Paul'ün kolunu tuttu. "Kadın kadına konuşmak için yalnız kalmak istiyorlar anlaşılan. Hadi biz çıkalım."

Paul daha kahve içmek istediğini söyleyerek homurdandı ama Neal'in peşinden mutfaktan çıktı.

"Onu bazen hiç anlayamıyorum," dedi Deanna, Sara ile yalnız kaldıklarında. "Bazen dünyanın en zeki ve en anlayışlı adamı oluyor, bazen de en acımasızı. Herhalde orta sınıf bir aileden gelmemizin etkileri bunlar." Kolunu Sara'nın omuzlarına doladı.

"Nedenin bu olduğunu sanmıyorum. Ben de aynı sınıftan geldim." Sara ürpererek sabahlığına biraz daha sarındı. "Her neyse, yine de beni savunduğun için teşekkür ederim."

"Arkadaşın bir not bıraktı. Sana verdiği karttaki telefon numarası ay başından itibaren değişecekmiş. Yeni numarası belli olur olmaz sana bildireceğini söyledi. Senin burada olduğunu nereden biliyordu Sara?"

"Gazeteleri okuyunca öğrenmiştir nasıl olsa."

"Buranın numarasını sen vermedin mi?"

"Hayır. Santralden öğrenmiştir herhalde Deanna."

Deanna kendisine bir fincan çay yaptı. "Biraz inatçı bir adam olmalı. Telefon Paul'ün üstüne kayıtlı."

Sara derin bir nefes aldı. Nedense bazen Deanna'nın yanında kendisini çok huzursuz hissediyordu. "Sam istediğini

elde etmesini bilen bir adamdır."

"Eski dostlarınla ilişkini sürdürdüğünü bilmiyordum."

Sara çayına limon sıkarken 'Benim hakkımda bilmediğin çok şey var zaten,' diye düşündü. "Onu ben de görmüyordum zaten. Geçen gün Trump Tower'da tesadüfen karşılaştık."

"Alışverişe çıktığın gün mü? Neden o kadar neşeli döndüğünü anlıyorum şimdi. Yakışıklı biri mi?"

"Evet, yakışıklı. Ama galiba yanlış sonuçlara varmak üzeresin Deanna." Sara'nın onunla Sam konusunu konuşmaya, duygularını açıklamaya hiç niyeti yoktu. "Sadece çok iyi bir dosttur. Gazetelerdeki haberi okuyunca da beni düşünüp endişelenmiş olmalı."

"Buraya geleceğimizden ona söz etmiş miydin?"

Sara bir an durup düşündü. Sam'in dudaklarını dudaklarında hissettiği anda her şey uçup gitmişti aklından. "Belki konuşma arasında bundan söz etmiş olabilirim," dedi sonunda. "Umarım gazetecilerin buraya doluşmasının Sam'le bir ilgisi olduğunu ima etmeye çalışmıyorsundur Deanna?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece Paul haberi basına kimin sızdırabileceğini düşünmemizi söyledi."

"Burada bir evimiz olduğunu herkes biliyor zaten." Sara öfkesini denetlemeye çalıştı. Deanna ile kavga etmek istemiyordu. "Yıldönümünde basından kaçmak için buraya gelebileceğimizi tahmin etmek pek güç bir iş olmasa gerek. Ne dersin? Belki de limuzinin şoförü haber vermiştir gazetecilere?"

Deanna çay fincanını masanın üstüne bıraktı. "Bu kadar öfkelenmene gerek yok Sara. Sadece seni korumaya çalıştığımızı biliyorsun." Sesi öyle sakindi ki Sara öfkesinin arttığını hissetti.

"Ben kendimi koruyabilirim."

"Normal koşullar altında elbette koruyabilirsin. Ama şu anda durum farklı. Hepimiz için zor günler bunlar. Max'in ölüm yıldönümü birkaç gün sonra..." Deanna başını önüne eğip gözlerini ellerine dikti.

"Yaptıklarınız için minnettarım Deanna. Ama Sam çok iyi bir insandır ve benim çok eski bir dostum. Kimseye zarar vermek istemez ayrıca."

"İnsanlar değişir. Sen de onu yıllardır görmedin."

"Bu çok saçma! Üstelik onunla birlikte kaçmayı filan da düşünmüyorum!"

"Tamam, konuyu kapatalım istersen. Biz iyi dostuz. Seni kızdırıp dostluğunu kaybetmek istemem."

Sara birden bu kadar öfkelendiği için kendisinden utandı. Max'in ölümünün ertesi günü Deanna'nın nasıl Paris'e koştuğunu, en zor günlerinde onu hiç yalnız bırakmadığını, acısını paylaştığını hatırladı. Deanna'nın o günlerde yaptığı iyiliği, gösterdiği dostluğu asla unutamazdı.

"Sanırım, yüksek ateş sinirlerimi bozdu Deanna. Eğer seni kırdıysam özür dilerim."

Deanna'nın yüzü birden bir gülümsemeyle aydınlandı. "Özür dilemene hiç gerek yok canım. Eğer Sam senin dostunsa, bu kadarını bilmem yeterli. Hadi bakalım, şimdi yatağa." Sara'yı mutfak kapısına doğru sürükledi. "İyice dinlenip şu hastalığı yenmen gerekiyor."

Sara yatak odasına doğru yürürken yine garip bir huzursuzluğa kapıldığını hissetti. Kendisini yatma saati gelince zorla yatağa gönderilen dört yaşında bir çocuk gibi hissediyordu. Yirmi yedi yaşında bir kadının yaşayabileceği duygular değildi bunlar.

Oysa Sam'in yanında her zaman yetişkin bir kadın gibi hissetmişti kendisini.

Bölüm Dört

Sara'nın Long Island'a gelişinin üçüncü sabahı gazeteciler ve televizyon muhabirleri etrafta görünmüyorlardı artık. Bu arada hastalığın etkisi de hemen hemen geçmiş ve kendisini toplamıştı. Issız sahilde tek başına yürümek ve biraz temiz hava almak için tam arka kapıdan usulca çıkıyordu ki, Deanna'ya yakalandı.

"Sen delisin," dedi kızıl saçlı kadın. "Dışarısı çok soğuk. Hastalığın tekrarlarsa ölürsün."

Sara yün atkısını boynuna iyice doladı. "Hiç merak etme. Kapalı dört duvar arasında sıkıntıdan ölmektense zatürreden ölmeyi tercih ederim."

"Çok teşekkürler!" Deanna'nın gülümsemesinde biraz alınmış bir ifade vardı. "Ben de iyi bir arkadaş olduğumu ve seni sıkmadığımı sanıyordum."

Sara onun kolunu okşadı. "Tabii ki sen çok iyi bir dostsun Deanna. Ama kapalı bir yerde kalmak ne olursa olsun insanı sıkıyor. Eğer biraz dışarı çıkmazsam çıldıracağım."

"Peki ya gazeteciler ne olacak? Dışarıda onlara yakalanırsan seni kim koruyacak?"

"Baksana, etrafta hiç kimse görünmüyor. Herhalde hepsi gittiler."

"Nasıl istersen." Deanna omuzlarını silkerek kapıyı açtı. "Ama seni uyardığımı sakın unutma."

Sara evden çıkıp kapıyı kapadığında buz gibi bir aralık rüzgârı yanaklarına çarptı. Ama soğuk hava iyi gelmişti. Manhattan'daki apartman dairesinde bile bu kadar sıkılmamıştı. Orada hiç olmazsa kendi odasına kapanabiliyor ve gerektiğinde hem Paul'ün soğuk tavırlarından hem de Deanna'nın sık sık değişen ruh halinden kaçabiliyordu.

Sahile inen ahşap basamaklardan koşar adımlarla inip kumların üstünde yürümeye başladı. Eğer arkasına dönüp baksa pencerelerden birinde duran Deanna'nın gözleriyle onu izlediğini göreceğinden emindi. O yüzden adımlarını sıklaştırıp yürümeye devam etti.

Beş yüz metre kadar yürüyüp köşeyi dönmüştü ki, artık

evden çok uzaklaştığını fark etti. Deanna'nın elinde ancak bir teleskop olması gerekirdi onu görebilmek için. Ama nedense garip bir huzursuzluk hissediyordu. Sanki birisi onu izliyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Birden yüz metre kadar ileride bir kum tepeciğinin üstünde bir şeyin parıldadığını fark eder gibi oldu. Hastalandığından beri lenslerini takmıyordu. Gözlüklerinin yanında olup olmadığını kontrol etmek için elini ceketinin cebine soktu. Ama her zamanki gib gözlüklerini almayı unutmuştu.

Tepenin üstünde yine bir şeyin pırıldadığını fark edince titrek bir sesle bağırdı. "Deanna! Seni gördüm. Çık oradan. İlle de beni izlemek istiyorsan gizlenme bari."

Ama cevap yoktu.

"Deanna, hiç de komik değilsin! Çık oradan!"

Yine cevap veren olmadı. Ama orada birisinin olduğundan emindi Sara. Sırtının ortasından süzülen tere aldırmadan hızlı adımlarla kum tepeciğine doğru yürümeye başladı. Tepeye çıktığında sanki Everest'e tırmanmış gibi bitkin hissediyordu kendisini. "Kahretsin!" diye söylendi dişlerinin arasından. "Saklambaç oynayacak yaşı geçtim artık sanırım."

Aynı anda yerinde mıhlanıp kaldı. On altı - on yedi yaşlarında bir kızla erkek tepenin öbür tarafında kumların üstüne sarmaş dolaş uzanmışlardı. Yan tarafa fırlatılmış elbiselere ve üstlerindeki battaniyeye bakılırsa, ne yaptıklarını tahmin etmek de pek güç değildi.

Genç kız başını sevgilisinin omzuna bastırıp saklarken delikanlı öfkeyle Sara'ya baktı. "Hey, hanımefendi! Dolaşacak başka yer bulamadınız mı?"

"Ö.... özür dilerim. Sizi bir başkası sanmıştım." Sara kekeleyerek gözlerini onlardan kaçırdı.

"Eh, sandığınız kişi olmadığımızı gördünüz işte! Biraz yalnız kalmaya hakkımız yok mu?"

İnsanların böyle bir hakka ne kadar çok ihtiyaçları olduğunu Sara'dan daha iyi kimse bilemezdi. Gözlerinden akmaya başlayan yaşlara aldırmadan arkasını dönüp koşmaya başladı.

Bu çocuklar, bu genç insanlar bu hakka sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını asla tahmin edemezlerdi. Onları görünce Sam'i hatırlamış, onunla birlikte olmaya ne ka-

dar ihtiyacı olduğunu daha iyi anlamıştı. Birkaç dakikalığına da olsa Sam'in kollarında olabilmek için Manhattan'daki o lüks çatı katını da, konforlu hayatını da vermeye hazırdı. Maxwell ile evlendiğinde kalbinin o kısmını kapamış ve geçmişini unutmaya çalışmıştı. Ama şimdi yara yeniden açılmış, kanıyordu işte.

Ait olduğu yer burası değildi. Basından ve kamuoyundan kaçmak için buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Oysa yaptığının doğru olmadığını şimdi anlıyordu. Bir daha asla Sam'den kaçmayacak, ondan uzaklaşmayacaktı.

Sara, Paul Rollins'in kiraladığı Lincoln'ün arka koltuğunda bir battaniyenin altında iki büklüm yatarken nefes alamıyordu. Battaniyenin tüyleri burnunu gıdıklıyor, hapşırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Artık doğrulamaz mıyım?" diye homurdandı battaniyenin altından.

"Eğer bütün gazetelerin birinci sayfasında yer almak istiyorsan doğrulabilirsin tabii." Paul'ün kahkahasını duyunca onun kafasına ayakkabısını fırlatmamak için kendini zor tuttu Sara. Deanna ile Neal, Sara'nın kente dönmeye karar verdiğini duyunca karşı çıkmışlar, bu ani karar değişikliğinin saçma olduğunu söylemişlerdi. Ama Sara sonuna kadar direnmişti. Hiç kimse bu kadar erken döneceğini tahmin etmediği için gazetecileri de atlatmış olacaktı. Paul'ün de kendisini desteklediğini görünce hem şaşırmış hem de sevinmişti.

"Lütfen Paul, yeter artık! Saatlerdir burada böyle yatmaktan her tarafım tutuldu. Nasıl olsa Quogue'den çoktan uzaklaşmışızdır artık." Tam başını kaldırıyordu ki, Paul'ün kocaman elinin arkaya uzandığını ve omuzlarından aşağı bastırdığını gördü.

"Senin yerinde olsaydım yerimden kıpırdamazdım."

"Sen sadist bir adamsın Paul Rollins! Burada nefes bile alamıyorum."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Ama Paul'ün sesi hiç de üzgün gibi değildi. "Yola çıktığımızdan beri iki araba tarafından takip ediliyoruz. İçleri de TV kameraları ve gazetecilerle dolu. Eğer onlarla sohbet etmek gibi bir niyetin varsa hemen durayım."

Sara'nın kemikleri sızlamaya başlamıştı artık. "Neden takip ediyorlar?" diye söylendi. "Beni göremediklerine göre, senin arabada yalnız olduğunu sanmaları gerek."

"Şöhretleri arabanın arka koltuğuna saklayıp kaçırmak çok eski ve bilinen bir yöntemdir Sara." Paul birden gaza basıp şerit değiştirince Sara'nın kafası ön koltuğun arkalığına çarptı. "Ekspres yola gelinceye kadar sıkı tutun ve sabret. Orada atlatırım onları."

Ama gazeteciler Paul Rollins'in yalnız seyahat ettiğine inanıp Quogue'ye dönmeye karar verinceye kadar epey zaman geçmesi gerekti. İki araba geri döndükten sonra Sara yerinde doğruldu ve oturdu. Ama o kadar kızgındı ki, dikiz aynasından kendisine baran Paul'den gözlerini kaçırıyor, inatçı bir suskunlukla ağzını açıp tek kelime etmiyordu.

"Gerçekten Rio'ya gitmen gerekiyor," dedi Paul sonunda. "Her şeyden önce orada kendi evin var."

Sara omuzlarını silkerek gözlerini camdan dışarı çevirdi. "Yolculuk etmekten hoşlanmıyorum."

"Böyle bir yolculuk sana iyi gelebilir. Ayrıca işlerinle ilgilenmek için de gitsen iyi olur. Senin yerine bütün kararları ben veremem Sara."

Sara dikiz aynasından gözlerini ona dikti. "Eğer işinden memnun değilsen, bu konuda bir şeyler yapabiliriz Paul." Onun yüzüne bir tokat atmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. "Bu konuda karar vermek de sana düşer tabii."

"Biraz büyü artık Sara."

"Ben de büyümeye çalışıyorum zaten! Ama siz bir türlü izin vermiyorsunuz ki buna!"

Paul'ün yüzü birden sertleşti. Yolun geri kalan kısmında hiç konuşmadılar.

Sam oturma odasındaki kolilerin üstünde duran telefona baktı. Fişini çekmişti sonunda. Artık Sara'nın araması için beklemeyecekti. Arasa bile onu bulamayacaktı Sara.

Aralığın biri gelip çatmıştı sonunda. Salı günü gelmişti. Daireyi boşaltıp teslim etmesi için iki saati vardı önünde. Daha hiçbir şey hazır değildi. Bütün eşyalar evin ortasına yığılmış, bir kısmı kolilere koyulmuş, bir kısmı ortalıkta duruyordu. Son üç günü toplanıp hazırlanmakla geçireceği yerde televiz-

yon seyrederek ve Maxwell Chance ile Sara hakkında yayınlanan bütün yazıları okuyup ezberleyerek geçirmişti.

Son üç gün içinde belki yüz kez telefonun başına gitmiş, Quogue'deki evin numarasını çevirmiş ama karşı taraftan açan kadının sesini duyunca hiçbir şey söylemeden kapamıştı. Birkaç gün önce o kadınla yaptığı konuşmayı tekrar hatırladı.

"Alo? Ben Deanna Rollins."

'Rollins? Paul Rollins'in karısı mı acaba?' diye düşünmüştü Sam. "Adım Sam Berenger. Sara ile konuşabilir miyim lütfen?"

Uzun bir sessizlikten sonra kadının sesi tekrar duyulmuştu. "Hangi numarayı aramıştınız?"

Sam numarayı tekrarlamıştı. "Ben Sara'nın bir dostuyum."

"Sara'nın dostlarının büyük bir kısmında basın kartı var. Siz de onlardan birisi misiniz?"

"Hayır, yanılıyorsunuz. Sara ile ben Obelisk'de birlikte çalışıyorduk."

Yine uzun bir sessizlik olmuştu. "Anlıyorum. Ne yazık ki Mrs. Chance şu anda uyuyor."

"Saatin yedi buçuğunda mı?"

"Evet. Kendisi hasta. Bir mesaj bırakmak ister miydiniz?"

Kadının sesi biraz daha dostça çıkmaya başlamış, Sam'in tedirginliği de biraz daha artmıştı.

"Evet. Lütfen kendisine söyler misiniz, ona verdiğim karttaki telefon numarası salı gününden itibaren değişmiş olacak. Yeni numaram belli olur olmaz, kendisini arayıp bildireceğim."

Sonra memnun bir tavırla kapamıştı telefonu Sam. Son sözlerini oldukça resmi bir iş ilişkisi şeklinde söylemişti. Sara'nın başına yeni sorunlar çıkarmak istemiyordu.

İşte aradan üç gün geçmişti ve evini bugün boşaltmak zorundaydı. Kendi kendine homurdanıp duruyordu. Neden sanki Manhattan'daki evin numarasını istememişti Deanna Rollins'den? Neden Leonard'ın numarasını bırakmamıştı ona? Neden Quogue'yi tekrar aramamıştı? Ama Sara'yı ısrarla ararsa, Quogue'dekilerin ilgisini çekeceğini düşünmüştü.

Sara onlardan söz etmişti. Paul, Neal ve Deanna adlarını söylerken sesinde hafif bir tedirginlik vardı sanki. Kendisinin yanından hiç ayrılmadıklarını ve attığı her adımı onların da bildiğini ima etmişti. Yirmi yedi yaşına gelmiş bir kadına gösterilen bu aşırı ilgi Sam'e garip geliyordu. Ama yine de Sara onlarla yaşadığına göre aralarında huzursuzluğa neden olmak istemiyordu.

Mutfağa gidip buzdolabındaki birkaç parça peynirle portakal suyunu çıkardı. Santralı aramış ve Sara'nın Manhattan'daki numarasının kayıtlı olmadığını öğrenmişti. Nasıl bulacaktı onu?

Onu görmesi biraz daha uzar, sesini duyamazsa çıldırabilirdi.

Sara Manhattan'a döneli yirmi dört saat olmuştu. Yatak odasının ortasında dikilip derin bir nefes aldı. Nihayet yalnızdı işte. Paul sabahleyin ilk uçakla Brezilya'ya gitmiş ve nihayet tek başına kalmıştı. Çok uzun bir zamandır sahip olamadığı bir haktı bu. Değerini de yalnız kalınca daha iyi anlamıştı.

Şu anda tek isteği Sam'in hiç olmazsa sesini duyabilmekti. Paul evden gider gitmez eski numarasından onu aramış ama bulamamıştı. Buna şaşırmadı. Sam o numaranın iptal edileceğini haber vermişti zaten. Sadece hayal kırıklığına uğradı.

Bir süre amaçsızca evin içinde dolaştıktan sonra yatağın üstüne oturup yüzlerce fotoğrafı önüne döktü. Max'in biyografisini hazırlama işini bir an önce bitirirse, geçmişle ilişkisinin bir başka yönünü daha tamamlamış olurdu belki. Sorumluluklarını yerine getirdikçe önü daha da açılacak, gelecekle ilgili yeni planlar hazırlama hakkını daha çok görecekti kendinde.

Maxwell'in liseye gittiği yıllarda çekilmiş fotoğraflarını ayırırken bir tanesine gözü takıldı. Paul ve Deanna ile birlikte çekilmiş bir fotoğraftı bu. Üçü de ne kadar genç, ne kadar güçlü görünüyorlardı o zaman. Maxwell'in ailesi çok varlıklı olmasına rağmen oğullarının diğer çocuklarla birlikte resmi okullarda okumasını tercih etmişler, özel okula göndermemişlerdi. Max, Paul Robbins ve kızkardeşi Dean-

na ile lisedeyken tanışmıştı böylece. Paul ile Deanna'nın babası otobüs şoförü, anneleri de bir mağazada tezgâhtardı. Tam yeni bir fotoğrafa uzanırken telefon çaldı.

"Sara? Ben..."

"Sam! Beni nasıl buldun?" Sara heyecanla yatağın üstüne uzanınca fotoğrafları ezdiğini fark etmedi bile. "Numaram kayıtlı değil sanıyordum."

"Kayıtlı değil zaten. Bulabilmek için ne kadar uğraştığımı bilsen bana acırdın."

"Yine de telefon şirketlerine fazla güvenmemek gerekiyor anlaşılan. Sır saklamayı bilmiyorlar."

Genç adam bir kahkaha attı. "Haklısın. Ama benim yüksek yerlerde dostlarım olduğunu da unutma."

"Çok tehlikeli bir adamsın galiba Sam." Sara gülmeye başladı.

"Tehlikeli değil, sadece kararlı bir adamım."

Sara sırtını yastıklara dayayarak gülümsedi. "Eee, yüksekyerlerdeki dostların kimlermiş bakalım? CIA mı, FBI mı?"

"Aslında sana uzun bir hikâye anlatıp bütün uluslararası güvenlik örgütleriyle birlikte çalıştığımı anlatabilirdim ama şu kadarını söyleyeyim. Kız kardeşim telefon şirketinin yöneticilerinin yakın dostu. Eğer senin numaranı bulmayı başaramazsa kendisini öldüreceğimi söylemem yetti."

"Kızkardeşine teşekkürlerimi ilet o zaman."

"Hiç gerek yok. Ben ikimiz adına da teşekkür ettim zaten."

Sara ahizeyi biraz daha dudaklarına yaklaştırıp sanki etrafta duyacak biri varmış gibi alçak sesle konuştu. "Seni aradım ama bulamadım."

"Aradığına çok sevindim." Sam'in sesindeki rahatlama çok belirgindi. Evden ani çıkmak zorunda kalışını anlattı.

"Şimdi nerede kalıyorsun?" diye sordu Sara.

"Leonard bütün aletlerimi ve takımlarımı kendi dairesine taşımamda ısrar etti."

"Yani onun evinde mi çalışacaksın?"

"Evet. İnsana garip geliyor değil mi? Çatı katındaki lüks bir dairede bir atölye olması. Ama evde boş bir oda olduğunu ve orayı atölye olarak kullanabileceğimi söyledi."

"Hatırladığım kadarıyla Leonard harika bir adamdı. An-

laşılan hâlâ öyle." Sara, Leonard'ı Obelisk'de çalışırken birkaç kez görmüştü.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi Sam. "Ama artık yorgun. Hem de çok yorgun."

Kısa bir sessizlikten sonra "Yani şimdi onun evinde mi kalıyorsun?" diye sordu Sara.

"Hayır. İkisi de çok ısrar ettiler ama Margaret ile Leonard'ı daha fazla rahatsız etmek istemediğim için şimdilik sadece eşyalarımı gönderdim onlara... Ayın on beşinde de kendim taşınacağım. O zamana kadar Westbury'deyim. Yani sana yakın sayılırım." Uzun bir sessizlik oldu. "Her dakika seni düşünüyorum Paisley."

Sara gözlerini kapayıp içini çekti. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Sen iyi misin Paisley?"

"O fotoğrafları gördün mü?"

"Evet."

"O zaman yazıları da okudun?"

"Hepsini... Ama hiçbirinin tek bir kelimesine bile inanmadım Paisley."

"Neden? New York'taki herkes onlara inanıyor."

"Çünkü ben seni tanıyorum. Nasıl bir kadın olduğunu biliyorum."

"Seni görmeye ihtiyacım var Sam." Sözcükler hiç düşünmeden çıkmıştı Sara'nın dudaklarından.

"Harika. Hemen şimdi buluşalım. Yarım saat sonra seni alayım ve birlikte yemeğe gidelim."

"Hayır!" Sesi öyle sert çıkmıştı ki Sara telaşla açıklamaya girişti. "Yani, başka bir yerde buluşalım demek istedim. Aşağıda hâlâ bir yığın insan var..." Aslında aşağıdaki insanlar umurunda bile değildi Sara'nın ama gazetecileri hesaba katmak zorundaydı. Sam'in kimliğini onlara açıklamak istemiyordu.

"Pekâlâ Paisley. Bir taksiye bin ve Metropolitan'a gel. Orada küçük bir lokanta biliyorum. Yemekleri pek bir şeye yaramaz ama kimse bizi rahatsız etmeden konuşabiliriz."

Sara saatine baktı. On bir buçuk olmuştu bile. "Birde buluşmaya ne dersin?"

"Hemen şimdi buluşmaya ne dersin?"

"Yarım."
"On ikiye çeyrek kala."
"On ikiyi çeyrek geçe Sam. Daha önce olmaz. Bırak da kirpiklerime rimel süreyim bari."
"Pekâlâ. On ikiyi çeyrek geçe lokantanın kapısında buluşuyoruz. Anlaştık mı?"
"Anlaştık."
Sara telefonu kapadıktan sonra hareketsiz kaldı. Yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Sam'i görebilecekti nihayet. Üstelik dışarı çıktığı için hiç kimseye açıklama yapmak zorunda da değildi. Sonra birden ne kadar az zamanı olduğunu hatırlayıp telaşla yerinden fırladı. Yatağın üstündeki fotoğrafların bir kısmı yere saçıldı. Ama onlara bakmadı bile. Banyoya gitmek için telaşla çalışma odasından geçerken duvardaki raflardan birinde duran bir şeye takıldı. Max'in kazandığı Grammy ödülünün kupası yere düşmüştü. Halının üstünde parlayan kupaya şöyle bir baktı. Ama nasıl olsa eve döndüğünde yeterince zamanı olacaktı. Bütün dağıttıklarını o zaman toplayabilirdi. Şimdi Sam için güzelleşmek istiyordu.

Jack Farrel, aradığını bulabilmek için tam iki gün boyunca gazetenin arşivinde çalıştı. Sonunda gözleri sevinçle ışıldadı.
Eski gazetelerden birinde bulmuştu aradığı haberi. Onarıldıktan sonra Metropolitan'da sergilenen antika mobilyalardan söz ediliyor ve basına verilecek tanıtma kokteylinin çağrısı yer alıyordu. Antika mobilyaları restore eden sanatçının adı Samuel Berenger'di. Haberin yanındaki fotoğrafta da adamın resmi vardı. Bu yüzü iyi tanıyordu Jack. O gün Sara Chance'in yanında gördüğü adamdı işte.
Jack sonunda Sam'in kim olduğunu, mesleğini, hatta adresini öğrenmişti. Ama adamı bir türlü bulamıyordu. Evini boşaltmıştı. Telefonu da kesikti. Üstelik nereye taşındığına dair herhangi bir ip ucu bırakmamıştı.
Fotoğraf makinesini boynuna asıp Sam'le ilgili haberin küpürünü de cebine koyduktan sonra Metropolitan Müzesi'ne gitmeye karar verdi. Belki şu esrarengiz Mr. Berenger'in nerede olduğuna dair bir şeyler öğrenebilirdi orada birilerinden.

Sam, Metropolitan Sanat Müzesi'nin girişindeki lokantanın kapısında durmuş, belki yüzüncü kez saatine bakıyordu. 12.11. "Sakin ol oğlum," diye mırıldandı kendi kendine. "Gelecek işte."

Az sonra saatine tekrar baktı. 12:13. Yoksa bu Tanrı'nın cezası müzede başka bir lokanta daha mı vardı? Sara yanlışlıkla oraya gitmiş olabilir miydi? En iyisi gidip telefon etmekti. Belki de bir şey olmuş, Sara evden çıkamamıştı. Tam telefon kulübelerine doğru yürümeye başlamıştı ki, kulağının dibinde onun sesini duydu. "Acele bir yere mi yetişmeniz gerekiyordu Mr.Berenger?"

"Oh, sana telefon edecektim." Saçmaladığının farkındaydı Sam. Onu görünce ne kadar sevindiğini gösterecek bir sözcük bile bulamıyordu söyleyecek. "Belki nerede buluşacağımızı unutmuşsundur diye düşündüm."

Sara tek kaşını hafifçe kaldırıp onun kolunu tuttu ve saatine baktı. "12:14. Sanırım biraz erken gelmişim. En iyisi gideyim, altmış saniye sonra tekrar gelirim."

Tam arkasını dönmüştü ki, Sam bir kahkaha atarak onu kolundan yakaladı ve kendisine doğru çekti. Sonra dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gidemezsin," diye fısıldadı. "Geldiğine çok sevindim."

"Ben de," diye fısıldadı Sara.

Birlikte lokantaya girip tenha bir köşede bir masa seçtiler. Sam onun elini avuçlarının arasına alarak, "Seninle birlikte olmak ne kadar güzel," diye mırıldandı.

Sara birden liseli bir kız gibi kızardığını hissetti. "Böyle buluşmaktan vazgeçmek zorundayız," dedi gülümseyerek. "Aldığım kalorilerle yakında şişko bir kadın olup çıkacağım."

"Yapma Paisley! Birkaç kilo alsan hiç fena olmaz. Hastalandıktan sonra iyice zayıflamışsın."

"Evet, dört kilo verdim," diye itiraf etti Sara. Ama hastalığından çok yaşadığı gerginlikler yüzünden zayıfladığını biliyordu.

"Yine de çok güzelsin."

Bir süre hiç konuşmadan bütün ciddiyetleriyle yemek yediler. Sara üstündeki blucin ve spor gömlekle, daha çok akademi öğrencilerinin geldiği bu lokantaya uyum sağladığını fark etti. Diğer öğrencilerden farksız bir görünümü vardı.

Eğer onu tanıyanlar çıkmışsa bile, umursamamayı tercih ediyorlardı anlaşılan. Birden rahatladığını hissetti. Sıradan bir insan gibi bir lokantaya girip yemek yemek ne kadar güzel bir şeydi?

Sam tatlısını yemeye başladığında "Lokantalar icat edilmeden önce insanlar biraz konuşmak için nerede buluşuyorlarmış acaba?" diye sordu.

"İyi bir soru." Sara da tatlısından bir kaşık aldı. "Belki sinemaya gidiyorlardı."

"O zaman sinema da yoktu."

"Kütüphaneye gidiyorlardı o zaman."

"Kütüphanede konuşmak yasaktır."

Sara bir an düşündükten sonra heyecanla parmağını şaklattı. "Eureka! Evde kalıyorlardı."

Sam masanın üstünden elini uzatıp onun elini sıktı. "Müthiş zekisin Paisley!" Gülümsedi. "Dışarıda buluşmanın zor olduğu durumlarda en iyisi evde buluşmaktır."

Sara kısa bir süre düşündü. Carberry'deki çatı katı dairesi bu iş için uygun değildi. İnsanın orada yalnız kalıp rahatça konuşması imkânsızdı. "Korkarım mümkün değil," diye mırıldandı. Sesine neşeli bir ton vermeye çalışmış ama başaramamıştı. "Biz hep böyle kenardaki köşedeki lokantalarda, kafeteryalarda mı buluşacağız? Telaşla bir şeyler yiyip birer fincan kahve içtikten sonra birbirimizden ayrılmak zorunda mı kalacağız?"

Sam onun gözlerinin içine baktı. "Beni evine davet etmekten korkuyor musun Sara?"

Genç kadın öfkeyle başını salladı. "Tabii ki hayır! Her şeyden önce orası benim evim! Kuralları ben koyarım."

"Öyleyse neden çekiniyorsun?"

Sara mantıklı bir neden bulmaya çalıştı ama aklına bir şey gelmedi. "Bilmiyorum... Daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştım. O yüzden nasıl davranmam gerektiğine karar veremiyorum."

Sam'in gözleri hayretle açıldı. "Yani daha önce hiçbir arkadaşını evine davet etmedin mi?"

Sara başını iki yana salladı.

"Peki, Maxwell sağken?"

"O zaman ev hep insanlarla doluydu zaten. Ama hemen

hemen hepsi Max'in arkadaşlarıydı. Bir de ortak dostlarımız ve iş ilişkisi içinde olduğumuz insanlar vardı."

"Ya akrabaların?"

"Babam ben on altı yaşındayken öldü zaten. Annemi de evlendikten kısa bir süre sonra kaybettim. California'da bir yerlerde bazı kuzenlerim var ama birbirimize pek yakın değiliz. Görüşmüyoruz."

"Kocanın akrabası da yok mu?"

Sara başını yine iki yana salladı. "Orkestrasının adı neden Last Chance'ti düşünsene?"

Sam bir an kendi ailesini düşündü. Nebraska'da çok kalabalık ve geniş bir ailesi vardı onun. Birden Sara'nın yalnızlığına ne kadar üzüldüğünü fark etti. Şaka yapmaya çalıştı. "Kız kardeşlerimden iki tanesini sana satabilirsem çok sevinirim."

Genç kadın gülümsedi. "Kendimi küçük öksüz bir çocuk gibi gösterdim sana değil mi? O kadar da kötü durumda değilim canım. Deanna var... Neal var."

"Quogue'ye telefon ettiğimde konuştuğum kadın Deanna idi sanırım."

"Evet. Bıraktığın mesajı verdi."

"İşte buna şaşırdım. Telefon etmemden hiç de hoşlanmamış gibiydi."

Sara bir an sustu. "O hep öyle davranır," dedi sonunda. "Herhalde seni de gazeteci sanmıştır."

Sam, Deanna Rollins'in garip tavırlarının tek nedeninin bu olmadığından emindi ama Sara'yı sorularla sıkmak istemediği için konuyu değiştirdi. "Deanna ve Neal dışında seninle birlikte kalan bir arkadaşın daha var sanırım. Sahildeki evin telefonu onun adına kayıtlıydı."

"Paul. Ama Paul'ün arkadaşım olduğunu söyleyemem pek."

Sam dikleşti. Yine o garip duyguya kapılmıştı. Deanna ile telefonda konuşurken de böyle olmuştu. Bu insanların Sara'yla ilişkilerinde bir gariplik vardı ama ne? Ama Sara'yı ürkütmemek için konuya dikkatle yaklaşması gerektiğinin farkındaydı. "Ondan hoşlanmaman için özel bir nedenin var mı?"

"Bilmem, sadece frekanslarımız uyuşmuyor sanırım." Sara

kahve fincanını tam ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Örneğin, Quogue'ye gitmemizden bir gece önce birden odama girdi ve ben..." Omuzlarını silkti. "Ne söyleyebilirim ki? Kesin hiçbir şey yok. Sadece onun yanında kendimi huzursuz hissediyorum. Hep de öyle hissettim."

"Seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, düşündüğün gibi değil. Sadece duygusal olarak huzursuz oluyorum. Benim Max'e uygun bir kadın olmadığımı düşündü hep."

"Peki sen ne düşünüyorsun? Sence Max'e uygun bir kadın mıydın?"

Sara onun gözlerinin içine baktı. Bu soruya dürüst bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu. "Hayır Sam," dedi sonunda. "Ona uygun bir kadın olamadım ben hiçbir zaman." Gerçekten de Max'e uygun kadın onun hızlı hayatına uyum sağlayabilecek bir kadındı. Oysa Sara her zaman kalabalıktan ve debdebeden kaçan, sessiz, sakin bir hayatı tercih eden bir insandı.

"Basın sizi çok farklı bir çift olarak tanıttı bize."

"Beni yanlış anlama Sam. Yeterince mutlu bir çifttik biz. Ama çok mükemmel bir uyum sağladığımız söylenemez... İkimiz de bunun için uğraştık ve çoğu kez de başarılı olduk ama hep bir boşluk vardı aramızda... Hangi koşullar altında tanıştığımızı hatırlarsan daha iyi anlarsın belki." Birden beş yıl öncesini hatırladı. Sam'le birlikte bir geleceği olmayacağını anladığı anda Rio'dan gelen iş önerisini kabul etmiş ve oraya gitmişti. Uğradığı hayal kırıklığı ve çektiği acılar yüzünden perişan bir haldeydi o günlerde. Ama bunları anlatmadı Sam'e. "Maxwell'in bana ihtiyacı vardı," dedi yalnızca. "Ben de o zamanlar ona ihtiyacım olduğunu hissetmiştim."

Sam onun gözlerinin içine baktı. "Onu sevdin mi?"

"Severdim."

Ama bu cevap Sam'i tatmin etmedi. "Onu sevdin mi Paisley? Ona âşık mıydın?"

"Evet," dedi Sara sonunda, dürüstçe "Sevdim sanırım."

"Eğer ölmeseydi evliliğiniz devam eder miydi?"

Sara bu sorulardan nefret ediyordu. Ama geçmişi silmek, Sam ile yeni bir gelecek kurmak istiyorsa bunlara dürüstçe cevap vermek zorunda olduğunu da biliyordu. "Kim bilir?"

dedi. "Ben evliliğimin sürmesi için üstüme düşen sorumlulukları sonuna kadar yerine getirmeye hazırdım ama tek başına sorumluluk duygusu bazen her şeyi kurtarmaya yetmiyor." Buz gibi olan kahvesinden bir yudum aldı. "O kazadan önce bir yığın sorunumuz vardı. Sürekli baskı altındaydık. Onun işi... Benim güvensizliklerim... GÜnün yirmi dört saati etrafımızda başka insanlar vardı. Her şeyden önce koşullarımız son derece elverişsizdi." Sam'in dikkatle dinlediğini görünce konuşmaya devam etti. "Üç aylık bir turne için Avrupa'daydık. Max'le sürekli tartışıyorduk. Max... kendisine hiç dikkat etmiyordu. Kimsenin de onu düşündüğü yoktu. Sonunda ben de dırdırcı bir kadın haline gelmiştim. 'Yeter artık Maxwell!' 'Buralardan biraz uzaklaşalım Maxwell!' 'Çalışmalarına biraz ara ver Maxwell!' Sonunda bavullarımı topladım ve terk etmekle tehdit ettim onu. O zaman bana hak verdi. Hiç kimseye haber vermeden Brezilya' daki evimize gidecektik. Yalnız kalacak ve ilişkimizi düzeltmeye çalışacaktık."

Sam'in gözlerinde çektiği acıyı anladığını gösteren bir ifade vardı. Sara anlatmayı sürdürdü. "Paul ile Neal'a bile söylemeyecektik nereye gittiğimizi. Max, Paris'teki o otomobil yarışına katılacak, ondan sonra da ilk uçağa binip Brezilya' ya gidecektik. Gerisini biliyorsun. Zaten herkes biliyor."

"O da seni sevdi mi Sara?"

"Evet, sevdi. Bundan hiç kuşkum yok." Genç kadının yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. "Hakkında anlatılan bütün o çılgınca hikâyelere rağmen çok iyi ve nazik bir insandı Max. Üstelik çok da cömertti. Hiçbir zaman takmadığım mücevherler armağan etti bana hep." O günleri hatırlayarak derin bir nefes aldı. "Yine de yüreğinin bir kısmını herkese, bana bile kapalı tuttu. Ben de hiçbir zaman oraya ulaşmaya çalışmadım... Bu açıdan birbirimize çok uygun bir çifttik." Sara, hiç kimsenin onu Sam gibi dinlemediğini, çocukluk anılarını, hayallerini onunla paylaşmadığını söylemek istedi. Ama Maxwell'e ve evliliğine duyduğu saygı bunları anlatmasını engelledi.

Sam masanın üstünden uzanıp onun elini avuçlarının arasına aldı. "Sen Obelisk'den ayrıldıktan sonra bir daha gazete okumadım," dedi. "Gazetelerde seninle Max'in

fotoğraflarınızı yan yana görmeye dayanamayacağımı hissediyordum... Günün birinde evliliğinin yıkılacağını umdum ve bana döneceğin hayaliyle yaşadım hep."

Sara'nın kalbi acıyla kasıldı. "Benim dönmemi beklediğini bilmiyordum. Seni tanıdığımda kâğıt üstünde de olsa evli bir adamdın."

"Peki, evli olmadığımı, boşandığımı öğrenseydin?"

"Senin için Max'i terk edip etmeyeceğimi mi soruyorsun Sam?"

Genç adam yutkundu. "Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama evet, bunu soruyorum."

Sara onun elini hafifçe sıktı. "Hayır Sam. Bunu yapacağımı sanmıyorum."

"Pekâlâ." Sam her zaman dürüstlükten yana olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Ama şu anda güzel bir yalanı tercih edeceğini de biliyordu. "Hanımefendi sözünü sakınmıyor."

"Çabuk evlenmiş olabilirim Sam ama evliliği hiçbir zaman hafife almadım. Max'le evlenmeye de ciddi bir biçimde düşünüp karar verdim."

"Ben de evlendiğimde günün birinde boşanacağımı düşünmemiştim." Sam'in gözlerinde kederli bir bakış belirdi. "İster inan ister inanma ama evliliğin hayat boyu sürecek bir mutluluk olması gerektiğini düşünüyorum. Ne yazık ki evlendiğim kadın benimle aynı fikirde değilmiş."

Sara onun saçlarını okşamak, gözlerindeki acıyı silmek için sonsuz bir istek duydu. Ama kendini tuttu. "Bazı kadınlar da senin gibi düşünür Sam."

"Ama bütün kadınlar yeni bir ilişki kurmaya hazır değildirler."

"Bazıları hazır olabilir."

Sam nefesini tuttu. "Ya sen Paisley?"

"Evet." Sara onunla Trump Tower'de karşılaştığı andan itibaren aralarında yepyeni bir ilişki başlayacağını hissetmişti. Bunun çılgınca bir fikir olduğunu biliyordu ama inanıyordu.

Aynı anda Sam kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle yüksek sesle gülüyordu ki, çevredeki masalarda oturanlar şaşkınlıkla onlara bakmaya başladılar.

"Sam, yavaş ol biraz!"

Sam onun ellerini tutup dudaklarına götürdü. "Şimdi hemen bütün gazetelere ilan verip gelecekle ilgili planlarımı anlatabilirim."

"Sen aklını kaçırmışsın Samuel. Önce birkaç kez randevulaşıp buluşmamız gerekir."

Sam masanın üstündeki boş tabakları işaret etti. "İşte buluşup yemeğe çıktık ya. Hatta geçen gün gittiğimiz kafeteryayı da sayarsan, bu ikinci randevumuz."

"İkinci randevu mu? Öyleyse dikkat et Sam. İlişkimiz bayağı ciddileşiyor desene."

"Hatırlat da sana okul rozetimi vereyim." Sam ona okul rozetini, eski süveterini, kalbini, çocuğunu vermek istiyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra biraz müzeyi gezdiler. Sara özellikle Renoir'ın tabloları önünde durup uzun uzun seyretti.

"Bir ara senin yaptığın tabloları görmek istiyorum," dedi Sam.

Sara başını ona çevirdi. "Yıllardır resim yapmıyorum doğru dürüst Sam."

"Beş yıldır mı?"

Sara başını salladı. Sam uzanıp onun saçlarını hafifçe okşadı.

Sonunda saat üç buçuk civarında müzeden çıkmaya karar verdiler. Merdivenlerin başına geldiklerinde duraklad ılar ve Sara eldivenleriyle yün şapkasını giydi. Tam o sırada Sam müzenin önündeki kalabalığı fark etti.

"Şurada, dışarıda film çekiyorlar galiba," dedi Sara'ya.

Sara şapkasını iyice aşağı indirip baktı. Merdivenlerin en alt basamağında bir televizyon kamerası vardı. Kaldırım da insanlarla doluydu. "Tanıdık kimse var mı Sam?"

"Hayır... Hey, bir dakika! Galiba şuradaki Caroline Kennedy. Ne yapıyor şimdi o? Film yıldızı filan mı oldu?"

Sara gülerek Sam'in elini tuttu. "Hayır. O da müzede çalışıyor. Bunu bilmiyor muydun Sam? Sanırım PBS için bir film çekiyorlar."

Geniş merdivenlerden yan yana inmeye başladılar. Kalabalığın dikkati kameramanlara çekilmişken kimseye görünmeden kenardan geçebileceklerini umuyordu Sara. Ama

birden bütün sesler kesildi. Sara'yı tanımışlardı.

"Oh, tanıdılar galiba." Sara boynundaki eşarbı çenesine çekti.

"Sakin bir şekilde yürümeye devam et," diye fısıldadı Sam. "Kalabalığı geçelim, hemen bir taksiye atlarız."

Sara'nın dizleri titremeye başladı. "Kahretsin! Neden hâlâ alışamadım bunlara?"

"Endişelenme. Seninle fazla ilgileneceklerini sanmıyorum. Nasıl olsa Kennedy gibi önemli bir insan daha var burada. Meraklarını onunla tatmin edebilirler."

Sara'nın cevap vermesine fırsat kalmadan kalabalıktan heyecanlı çığlıklar duyulmaya başladı. "Sara! Sara!" diye haykırıyorlardı. Sam kolunu genç kadının omuzlarına dolayarak hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da gözleriyle boş bir taksi arıyordu. Sara birden durdu.

"Deli misin? Yürüsene!"

"Ne yararı var? Nasıl olsa istediklerini elde etmeyi bilir onlar."

Bir saniye içinde etrafları çılgın bir kalabalıkla çevrilmişti. Aralarına giren insanlar Sam'i Sara'dan koparıp uzaklara ittiler. Ellerinde Max'in hayat hikâyesini anlatan kitaptan vardı hepsinin. Kitapları Sara'ya uzatıyorlar ve imzalamasını istiyorlardı. Sara oldukça sakin görünüyordu. Yine de iri mavi gözlerdeki korkuyu aralarındaki mesafeye rağmen görebiliyordu Sam. Bu arada televizyon kamerasıyla gazeteciler de Sara'nın çevresini almış, soru üstüne soru yağdırıyorlardı.

Sam deli gibi caddenin ortasına atılıp durmaları için taksilere işaret etmeye başladı. Taksi, otobüs, kamyon, ne olursa olsun bir şey bulmak ve Sara'yı buradan kurtarmak zorunda olduğunu biliyordu.

Sara iki kitap daha imzaladıktan sonra boş bir taksi bulmaya çalışan Sam'e baktı. Ne cehennemdeydi bu taksiler?

"Maxwell'i çok özlüyoruz... Kendinizi çok yalnız hissediyor olmalısınız... Max'in Fransa'dayken doldurduğu plakları yayınlamayı düşünüyor musunuz?..." Sara artık söylenenlerin tek kelimesini bile anlayamıyordu. Kalabalık büyüdükçe sesler de bir uğultu halini almıştı. Başı dönüyordu.

"Cevap yok mu Sara?"

Genç kadın sesin geldiği tarafa başını çevirdi. Uzun boylu, kızıl saçlı bir fotoğrafçı dikkatle ona bakıyordu. Bu yüz hiç de yabancı gelmemişti.

"Ö... özür dilerim?"

"Maxwell'in ölümüne alışmakta güçlük çektiğin doğru mu?"

Sara gözlerini ona dikti. "Ölüme alışmak her zaman güçtür."

Kalabalığın gözleri Sara ile fotoğrafçı arasında gidip gelmeye başladı. Hepsi yeni bir dedikodunun heyecanı içindeydiler.

Bir başka muhabir teybin mikrofonunu Sara'nın dudaklarına yaklaştırdı. "Maxwell'in biyografisini bir türlü hazırlayamadığın, çalışmakta güçlük çektiğin doğru mu?"

Sara öfkeyle ona döndü. "Nereden çıkarıyorsunuz bunları? Kitabı hazırlamak için ağustosa kadar zamanım var. Tam zamanında da hazır olacak." Tanrım! Bu insanların elinden nasıl kurtulacaktı? Sam'i görebilmek için başını kaldırdı. "Özür dilerim. Artık gitmem gerekiyor."

Kızıl saçlı fotoğrafçı birden yanıbaşında belirdi. "Birlikte olduğun adam kim Sara? Ufukta yeni bir aşk mı var yoksa?" Bu adamı daha önce bir yerde görmüştü ama nerede olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Kalabalıktan öfkeli homurtular yükselmeye başladı. Sara böyle bir şey nasıl yapardı? Sara Maxwell'in karısıydı, hayatının sonuna kadar da öyle kalmalıydı. Sara, kocaları öldüğü zaman onlarla birlikte gömülen kadınların yaşadığı ilkel toplumları hatırlayarak ürperdi.

"O adam sevgilin mi?" Az önceki muhabir yine mikrofonu dudaklarına yaklaştırmıştı.

Sara mikrofonu öfkeyle itti. "Bu soruya cevap vermek zorunda değilim."

Muhabirin sesi biraz daha yükseldi. "Cevap vermek zorunda değil misin? Yani bu cevabı evet anlamında yorumlayabilir miyiz?"

Kızıl saçlı fotoğrafçı makinesinin deklanşörüne basmaya başlamıştı bile. Sara ertesi günkü gazetelerde çıkacak fotoğrafları görür gibi oldu. Panik içinde bir kadın.

"Sam!" Sesi keskin bir çığlık halinde yükseldi. Ama yine de kalabalığın uğultusunu bastıramamıştı.

"Sam?" "Demek sevgilisinin adı Sam." "Bunu nasıl yapar?" "Max öleli daha iki yıl oldu." "Geçen hafta gazetede yayınlanan haberi okudun mu?" "İçki içtiğini, uyuşturucu kullandığını yazıyorlardı." "Kokain kullanıyormuş." "Max de uyuşturucu kullanıyordu, biliyorsun değil mi?" "Zaten Max'i de uyuşturucuya bu kadın alıştırmış." "Kaltak!"

Kalabalık dalgalanmaya başlamıştı. Sara'yı itip kakıyorlar, ceketini, kolunu çekiştiriyorlardı. Bir tanesi saçlarına uzanınca Sara deli gibi onun eline vurdu. "Dokunmayın! Dokunmayın bana!"

Korku ve panik içinde onları yarıp caddeye yürümeye çalıştı. Bu insanları iyi tanıyordu. İnsanı bir anda melek, bir anda şeytan yapabilirlerdi. Zaten Maxwell'in cenaze törenini de bu hale getirmişlerdi. Sara'nın sessizce acısını yaşamasına bile izin vermemişlerdi.

Geçmişte sadece bu insanlar için yaşamış, bütün davranışlarını onların tepkisini düşünerek sınırlamıştı. Ama geleceğini de mahvetmelerine izin vermeyecekti.

"Sara!" Birden Sam'in sesini duydu. "Bir taksi buldum Sara!"

Genç adam kaldırımın kenarında durmuş, sarı bir taksinin kapısını açmış, onu bekliyordu. Sara derin bir nefes alıp kararlı adımlarla ona yürüdü.

Bir gazeteci telaşla peşinden koştu. "Bir açıklama Sara? Gitmeden önce son bir açıklama yapar mısın?"

Sara yavaşça döndü. Gözlerini azgın kalabalıkta dolaştırdı. Kızıl saçlı fotoğrafçı yeni fotoğraflar çekmeye hazırlanıyordu.

"Bir açıklama mı?" Sara, Sam'e yan gözle baktıktan sonra gülümsedi. "Artık evime, ait olduğum yere gidiyorum baylar."

Böyle bir açıklama şimdilik yeterliydi.

Bölüm Beş

Sara'nın sözleri bütün gazetecilerin yerlerinde donup kalmalarına neden oldu. Şaşkın gözlerle onun ve yanındaki adamın taksiye binmesini ve arabanın trafiğe karışmasını seyrettiler.

Carberry güvenlik açısından gerçekten müthiş bir yerdi. Posta kutularının, merdivenlerin, asansörün yanında hep üniformalı görevliler vardı. Hatta binaya giren ütün ziyaretçilerin imzası alınıyordu. Hector onları asansöre bindirip çatı katının düğmesine bastıktan sonra kapılar kapandı ve yukarı çıkmaya başladılar.

Sam eliyle alnındaki terleri silip "Başardım!" dedi. Gülüyordu. "Yalnız niye parmak izimi almadılar, onu anlayamadım."

Sara müzenin önündeki olaydan sonra ilk kez gülümsedi. "Herhalde yüzüne bakınca güvenilecek bir insan olduğunu anladılar. Aslında haklısın. Carberry'deki güvenlik önlemleri bayağı iyidir."

"Bayağı iyi mi?" Sam hayretle başını salladı." Pentagon' daki güvenlik sistemi buranın yanında solda sıfır kalır."

"Evet. Bir iki ufak tefek olay dışında hiçbir zaman önemli bir sorun çıkmadı burada." Genç kadın Sam'e bakıp gülümsedi. "Bu arada Larry'nin kalbini kazandığını da itiraf etmek zorundayım."

"Eh, adam oldukça mantıkıı şeyler söyledi kapıda. Hawaii'de püskürmeye başlayan bir volkan elbette ki New York'un iklimini etkiliyordur."

Sara kahkahalarla güldü. "İklimi etkiliyordur belki ama ya kamyon şoförlerini? Yapma Sam !" Gerginliği geçmeye, biraz rahatlamaya başlamıştı. Sam yol boyunca hiç konuşmamış, sadece onun elini tutmuştu. Bu yüzden minnet duyuyordu ona Sara. Öyle sarsılmıştı ki, yatıştırmak için de söylense anlamsız sözcüklere dayanamayacağını biliyordu. Eve yaklaştıklarında Sam'e dönmüş ve "Benimle birlikte yukarı gelip bir fincan kahve içeceksin değil mi?" diye sormuştu. Sam'in yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi.

Asansör çatı katında durunca Sam kenara çekilip önce çıkması için ona yol verdi. Halı kaplı koridordan dairenin kapısına doğru yürürlerken "Çalışma masamı görünce bayılacaksın," dedi Sara. "Birkaç yıl önce Max turnedeyken bir müzayedede bulmuştum onu. İlk görüşte hayran kaldım ve aldım."

İkisi de bu ziyaretin çalışma masasının güzelliğiyle ilgisi olmadığını biliyorlardı ama itiraf etmek istemediler. Sara çantasından anahtarlarını çıkarıp kilide sokarken Sam sessizce bekledi.

"Çok garip!" Genç kadın Sam'e baktıktan sonra kapıyı hafifçe itti. "Kilitli değil."

"Yoksa bu yaşta hafızan mı zayıflamaya başladı Paisley?"

İçeri girdiler. Sara kapıyı kapatıp kilitledi. "O kadar da değil," dedi. "Kapıyı kilitlediğimi iyi hatırlıyorum çünkü anahtar kilitte biraz zor dönmüştü."

"Evi temizleyen kadın kapıyı açık unutmuş olabilir mi?"

"Hayır. Ayın onuna kadar bütün görevlilere izin verdik. Quogue'den bu kadar erken döneceğimi kimse bilmiyor. Beni hâlâ orada sanıyorlar."

"Öyleyse etrafa bir göz at. Bakalım kayıp bir şey var mı?"

Birlikte oturma odasını kontrol ederlerken "Bu binaya kim girebilir?" dedi Sara. "Belki de yaşlandığımı kabul etsem daha iyi olacak." Sam'le buluşacağı için çok heyecanlanmış, belki de kapıyı kilitlemeyi unutmuştu gerçekten. Pek mümkün gözükmüyordu ama yine de ihtimal dahilindeydi.

"Peki bu Paul Rollins? Belki de uçakta yer bulamamıştır veya hava koşulları yüzünden uçuş iptal edilmiştir, geri dönmüştür?"

"Dışarıda nefis bir hava var Sam. Uçak seferlerinin iptal edilmesi imkânsız. Üstelik öyle bile olsa, Paul asla kapıyı kilitlemeyi unutmaz. Saatinin pilini bile her altı ayda bir düzenli değiştiren bir insandır o. Böyle hatalar asla yapmaz." Çalışma odasına girip elektrik düğmesini çevirdi ve kenara çekildi. "İşte burası."

Oturma odasındaki pastel renklerin solgunluğundan sonra Sara'nın odasındaki canlı renk cümbüşü bir anda Sam'in gözlerini aldı. Parmaklarını çam ağacından yapılmış kitap raflarında, sandalyenin üstüne fırlatılmış türkuvaz rengi sabah-

lıkta, sallanan koltukta gezdirip odaya sinen menekşe kokusunu içine çekti.

"Sam!" Sara'nın çığlığını duyunca daldığı hayallerden sıyrılıp ona döndü genç adam.

"Kaybolan bir şey var!" Sara titreyen parmaklarıyla halıyı gösterdi. Evden çıkmadan önce Max'in Grammy ödülünü oraya düşürmüştü. Ama şimdi yerinde yoktu ödül. "Buradaydı! Evden çıkmadan önce buraya düşürmüştüm Max'in ödülünü."

"Herhalde kaldırıp başka bir yere koydun Sara."

"Hayır, kaldırmadım. Döndükten sonra etrafı toplayacaktım." Genç kadın gözlerini Sam'e dikti. "Buraya birisi girmiş."

"Ama bu binaya bir yabancının girmesi imkânsız. Senin yanında olduğum halde beni bile aşağıda neredeyse röntgene sokacaklardı. Kim girebilir?"

Sara bir an durup düşündü. "Tamirciler girebilir. Telefon şirketinden gelenler girebilir. Diğer kiracıların konukları girebilir."

"Onlar senin hangi dairede oturduğunu nereden bilecekler?"

Sara güldü. "Benim nerede oturduğumu herkes biliyor. Sen bile bilmiyor muydun Sam?"

"Evet, haklısın."

Sara masanın üstündeki kâğıtları karıştırmaya başlayınca Sam onu bileğinden yakaladı. "Belki de hiçbir şeye dokunmasan daha iyi olur. Parmak izlerini filan silmemiş olursun."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Polis çağıramam Sam."

"Ama soyuldun Sara. Polise haber vermen gerekir."

Sara'nın yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Şöhretin getirdiği zorluklardan nasıl da habersizdi Sam? "Polise haber verirsem bana gülerler. Grammy ödülü çalındı mı diyeceğim yani? Başka kayıp bir şey yok."

"Ama birisi evine girmiş Sara. Sadece bu bile yasalara aykırı. Soruşturma yapmaları gerek."

"Onları bu işe karıştırmak istemiyorum Sam."

"Neden?"
"Rock yıldızlarının şöhreti polis arasında pek iyi değildir."
"Sen rock yıldızı değilsin."
"Polis senin kadar farklı görmüyor beni." Yavaşça pencerenin yanına gidip elli kat aşağıdaki boş kaldırıma baktı. "Paul Rollins üstünde marijuana bulundurduğu için iki kez tutuklanmıştı."
Sam güldü. "Marijuana bulundurmak artık suç sayılmıyor bile Sara."
"Hepsi bu kadar değil Sam. Max de tanıştığımızda kokain kullanıyordu. Ancak evlendikten sonra öğrendim bu alışkanlığını. Ama New York'taki bütün polisler benden önce biliyorlarmış."
"Yani bütün bunları sana karşı kullanacaklarını mı söylemek istiyorsun?"
Sara tereddüt etti. "Bilmiyorum. Sanırım Neal arada sırada susmaları için rüşvet dağıtıyor onlara. Sus payı da diyebilirsin tabii ki. Ama yeni sorun çıkmasını istemiyorum artık. Beni anlıyor musun?" Gözlerini Sam'e çevirdi.
"Demek bir aziz gibi görülen Maxwell'in de bazı kötü alışkanlıkları varmış ha?"
"Bu yaşam tarzı senin sandığından çok daha zor ve acımasız Sam. Max kendi zayıflıklarından nefret ederdi. Biz tanıştığımızda da bu tür alışkanlıklarından kurtulmaya çalışıyordu... Ama her neyse, konunun dışına çıkıyoruz. Önemli olan, bu eve kimin girdiği." Telefonun başına gidip Quogue'deki evin numarasını çevirdi.
"Polisi aramaya mı karar verdin?"
Sara eliyle ahizeyi kapattı. "Deanna'yı arıyorum. Ne yapacağımı onlar söyleyebilir bana." Ama az sonra başını iki yana sallayıp ahizeyi yerine bıraktı ve yine pencerenin yanına gitti. "Cevap vermiyor. Herhalde sahilde yürüyüşe çıktılar."
Sam yerinden kalkıp onun yanına gitti ve saçlarını hafifçe okşadı. "Evde olmadıklarına sevindim," diye mırıldandı.
"Neden?"
"Çünkü bu meseleyi kimseye söylememenin daha doğru olduğunu düşünüyorum."
"Az önce polis çağırmamı söylüyordun?"

"Evet ama o zaman bazı gerçekleri birarada düşünmeye başlamamıştım daha."

"Gerçekler mi? Hangi gerçekler? Birisi evime girdi ve Max' in ödülünü çaldı. Bildiğim tek gerçek bu."

Genç adam başını iki yana salladı. "Biraz düşün Sara. Quogue'de kapının önünde bekleyen gazeteciler... Senin alkolik veya uyuşturucu kurbanı olduğuna dair uyanan izlenim... Şimdi de bu. Hepsi yan yana gelince biraz garip gelmiyor mu sana da?"

Sara kaşlarını çattı. "Keşke birkaç tane dedektif romanı okumuş olsaydım. Ne demek istiyorsun Sam?"

"Her olayda karşımıza çıkan bir tek insan var. Paul, Rollins."

"Paul, Quogue'ye bizimle birlikte gelmedi ki?"

"Doğru. Belki de gazetecilere haberi sızdıran odur."

"Bunu yapması için Manhattan'da kalması gerekiyordu."

"Ama bu kez Manhattan'a seninle birlikte dönen o oldu, değil mi?"

Sara birden dikleşti. "Paul ile ben birbirimizden pek hoşlanmayız ama Max'in Grammy ödülünü neden o alsın?"

"Bunu anlayamıyor musun? O ödül Max'in hayranları için paha biçilmez bir anı. Onu elde etmek için bazı insanlar her şeylerini verebilirler."

"Bu çok saçma! Hayal gücün fazla çalışıyor Sam."

"Belki haklısın. Ama yine de itiraf et, böyle bir şey olabilir değil mi?"

Bazı şeyler film şeridi gibi Sara'nın hafızasından geçmeye başladı. Çekmecesinin anahtarını halının altına saklarken Paul'ün sessizce yatak odasına girişi, gazetelerde Sara'nın uyuşturucu kullandığını ima eden haberler çıktığında her zamankinin aksine öfkelenmeyişi, birbirlerinden hoşlanmadıkları halde Sara'yı Manhattan'a götürmek için ısrar edişi, sonra Max öldüğünde Sara'ya söyledikleri... O sözleri hiçbir zaman unutmamıştı Sara.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Ben..."

Sam onun ellerini avuçlarına aldı. "İçeri giren her kimse kapıyı zorlamamış Sara. Elinde bu dairenin anahtarı varmış."

İşte bu doğruydu. "Evin sadece beş anahtarı var," dedi Sara ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Biri bende. Biri aş-

çımız Mrs. Raines'de. Deanne, Neal ve..."

"Paul'de?"

"Evet Paul'de. Ama bu eve girenin o olduğunu göstermez."

"Pekâlâ, tekrar düşünelim. Deanna ile Neal Quogue'deler. Onlar olamaz. Mrs. Raines olabilir mi?"

"Hayır. Kadıncağız İrlanda'da tatilde. Bana oradan kart gönderdiği için orada bulunduğundan eminim."

"Öyleyse Raines'i de devre dışı bırak."

"Belki de ben kapıyı kilitlemeyi unuttum. "Sara gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Ne kadar unutkan olduğumu biliyorsun."

Ama Sam'i kandıramadı. "Yine aynı yere geldik Sara. Yani Paul'e."

Genç kadın bir an durup düşündü. "Sam, bana bir iyilik yapar mısın?" Genç adam başını salladı. "Aşağı in ve Larry ile konuş. Bakalım bugün öğleden sonra benim asansörüme binen veya inen birini görmüş mü?"

Sam gülmeye başladı. "Sonunda dedektifliğe merak sardın galiba."

"Senin sayende!"

Sam çıktıktan sonra Sara evin içinde dolaşıp sanki bir ipucu yakalayabilecekmiş gibi dikkatle çevresine baktı. Sonra içini çekip kahve yapmak üzere mutfağa gitti. Tam kahveleri fincanlara dolduruyordu ki kapının vurulduğunu duydu.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Sam içeri girip kapıyı yine kilitledikten sonra.

"Hiçbir şey bulamadım. "Genç adam kahve kokusunu içine çekerek doğruca mutfağa yöneldi. "Larry yoktu aşağıda."

"Larry aşağıdan hiçbir yere ayrılmaz. Dışarı baktın mı?"

Sara kahveleri koyarken Sam de mutfak masasının yanındaki sandalyelerden birine oturdu. "Elbette baktım. Onun yerinde genç bir çocuk vardı. Saat beşte Larry'nin eve gittiğini söyledi. Yıllık izni mi başlıyormuş ne?..."

"Peki ya Hector?"

"Onunla da konuştum." Sam kahvesine bolca süt koydu. "O adamcağızın gerçekten bunadığını biliyorsun değil mi?"

"Bunak filan değil," dedi Sara hemen Hector'u koruyarak. "Sadece biraz dalgındır."

"Hector bugün öğleden sonra Rollins'in senin asansöründen indiğini görmüş."

"Yani Paul'ün?"

"Önce ben de öyle sanmıştım ama sonra Hector parfüm kokusundan söz etti. Ben de meraklanmaya başladım, yoksa senin sevgili dostun Paul..."

Sara güldü. "Hayır, Paul öyle biri değil. Yani Hector, Deanna'nın mı buraya geldiğini söyledi?"

"Hayır. Kesinlikle emin olduğu bir tek şey var. Asansörden inen kişinin adının Rollins olduğu." Sam dalgın dalgın yanağını kaşıdı. "Hector gerçekten bir kadınla bir erkeği ayırt edemeyecek durumda mı?"

"Hector dalgındır ama durumunun bu kadar ümitsiz olduğunu sanmıyorum. Büyük bir ihtimalle o sırada öteki özel asansörlerden de biri iniyordur, onunla karıştırmıştır."

"Bu durumda, Hector'un gördüğü kişinin Paul olduğunu ve havaalanına giderken asansörden indiğini varsayabiliriz, değil mi?"

"Sanırım. Hector'un gördüğü kişinin elinde küçük bir valiz var mıymış?"

Sam homurdandı. "Bu kadarcık bir şeyi öğrenebilmek için bile aşağıda iki saat dil dökmek zorunda kaldım. Bir de valiz sorsaydım herhalde hiç dönemezdim."

Sara yorgun bir tavırla onun karşısındaki sandalyeye oturup arkasına yaslandı. "Grammy'yi Paul'ün aldığını düşünüyorsun değil mi?"

Sam dikkatle onun yüzünü inceledi. "Öyle görünüyor."

"Benden bu kadar nefret ettiğine inanamam. Ne yaptım ben ona?"

Sam omuzlarını silkti. "Adamı ben hiç tanımıyorum Paisley. Bu soruyu cevaplayamam."

Sara yerinden kalkıp geniş mutfakta dolaşmaya başladı. "Nefret ediyorum bundan." Sesindeki ifade Sam'i korkuttu. "Maxwell ile evlendiğimden beri normal bir insan gibi bir tek filme, bir tek beyzbol maçına gidemediğimi biliyor musun?" Masanın yanına gelip gözlerini Sam'e dikti. "Böyle bir durumda insanın neler hissedeceğini biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum. Neden izin verdin buna?"

"Buna izin verip vermemek senin elinde mi sanıyorsun

Sam?" Eliyle çevresini işaret etti. "Bütün bunlar Maxwell ile evlenince bir paket halinde sunuluyor insana. Ama o zaman farkında değildim tabii."

"Farkında olsaydın farklı mı davranırdın?"

Sara bir an durup beş yıl önceki kadını düşündü. "Sanmıyorum," diye mırıldandı sonra. "Farkına varsaydım bile anlayamazdım herhalde. Sen de şimdi anlayamıyorsun değil mi Sam?"

Genç adam neşeyle gülümsedi. "Doğrusunu istersen, bütün bunlar biraz da senin hatan diye düşünüyorum Paisley. Kendi düşen ağlamaz."

Sara birden öfkeyle yerinden fırladı. "Doğrusunu istersen, ben de burnunu benim işlerime sokmaman gerektiğini düşünüyorum!"

Sam de yerinden kalktı ve onun gözlerinin içine baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Belki de ilk kez onun yüzüne bakınca duygularını okuyamıyordu Sara. Kırılan gururunu onarmak istercesine inatla "Evet," diye karşılık verdi.

"Öyleyse söylenecek bir şey kalmıyor, öyle değil mi?"

Sara gözlerini ellerine dikti. "Sanırım haklısın." Sam'i suçlayamazdı. Hayatını Sara Paisley Chance'in bunalımları, korkularıyla uğraşmakla mı geçirecekti yani? Ondan böyle bir şey istemeye hakkı yoktu.

Sam arkasını dönüp mutfaktan çıktı. Koridordan geçip kapıya yöneldi. Sara'nın yumuşak ayak seslerini tam arkasında duyuyordu. 'Ne olur bir şey söyle,' diye yalvardı sessizce. Ondan böyle ayrılamazdı. 'Bu hayattan kurtulabilirsin Paisley. Eğer istersen, diğer insanlar gibi normal bir hayatın olabilir. Mutlu olabilirsin.'

Kapının yanına gelince durdu. Sara da durmuş, sırtını duvardaki dolaba yaslamıştı.

"Ceketim?" diye sordu Sam dolabı işaret ederek.

"Çalışma odasındaydı sanırım."

Sara çalışma odasına doğru yürürken Sam de peşinden gitti. Başını ve omuzlarını nasıl dik tutmaya çalıştığını görebiliyordu. Sam kalbinin sızladığını hissetti. Onu korumak istiyordu. Ama Sara artık yetişkin bir kadındı. Korunmaya değil, aşka ihtiyacı vardı.

Gri ceket çalışma masasının yanındaki koltuğun üstündeydi. Sara hızlı adımlarla koltuğa yürüyünce Sam tereddüt ederek kapıda bekledi.

Sara'nın sırtı ona dönüktü. Ceketi aldığını ve uzun parmaklarını yakasında gezdirdiğini gördü.

''Sara.'' Bir fısıltı halinde çıktı Sam'in sesi.

Sara birden yüzünü cekete gömdü. Omuzları sarsılıyordu.

''Gitme!''

Sam bu sözü gerçekten duyduğundan emin olamadı. Yoksa hayal gücünün ürünü müydü? Hızla genç kadının yanına gitti.

Sara başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Gözlerinden yuvarlanan yaşlar yanaklarını ıslatmıştı.

''Gitmeni istemiyorum Sam.''

Sam ceketi onun elinden alıp yere fırlattı. Sonra kollarını hıçkırıklarla sarsılan ince vücuda doladı. Eğer o anda biri adını sorsa, söyleyebilmek için ehliyetine bakması gerektiğini biliyordu.

''Korkuyorum Sam.'' Sara kendini zorlayıp ondan uzaklaştı. ''Bütün bunların altında Paul'ün olduğuna inanmaya başladım sanırım.''

Sam dosya dolaplarından birinin kenarına oturup onu kendisine çekti. ''En mantıklısı bu değil mi?''

Sara derin bir nefes aldı. Sam'in kollarının arasına sığınmak ve hayatının yönetimini onun ellerine bırakmak ne kadar kolay olurdu. Ama daha önce Max'e, sonra Deanna, Paul ve Neal'a da aynı izi vermiş ve bunun doğru olmadığını çok iyi öğrenmişti. ''Haklısın,'' dedi. ''Mantıklı bir açıklaması olmayan tek şey, bunu neden yaptığı. Böyle davranması için mantıklı bir neden göremiyorum.''

Sam yavaşça onun alnına düşen bir bukleyi geri itti. ''Örneğin, para.''

''Sanmıyorum Sam. Paul zeki bir adamdır. Onun aldığı maaş sıradan bir insanın bir yılda kazanacağının birkaç katı. Ayrıca Max'in şarkılarından aldığı yüzdeyi de unutmamak gerek. Daha fazla para kazanmak için böyle bir riski göze almasına hiç gerek yok.''

Sam'in gülüşü acımasızdı. ''Ne kadar kazanırlarsa kazansınlar, bütün insanlar biraz daha fazlasını elde etmeyi ister-

ler Paisley. Hepimizin bir fiyatı vardır. Yeter ki onu ödeyecek insanı ve gerekli koşulları bulalım."

Sara ondan biraz uzaklaştı. "Senin de böyle düşünebileceğin hiç aklıma gelmezdi Sam."

"Neden? Sadece gerçekçi düşünüyorum."

"Gerçekçi," diye mırıldandı Sara. Bu sözcüğü ne kadar soğuk bulduğu anlaşılıyordu.

"Bu kadar tepki gösterme Sara. Arada bir kristal sarayından çıkıp gerçekleri görsen iyi edersin."

Sara biraz daha uzaklaştı ondan. "Gerçek hayatı senin tahmin ettiğinden çok daha iyi biliyorum ben Sam!" Maxwell'in uyuşturucu alışkanlığından kurtulmak için kendisiyle mücadele ettiği dönemlerde girdiği kokain krizlerini, onunla birlikte geçirdiği uzun geceleri hatırladı.

Sam birden kızardı. Kocası bu kadının gözleri önünde paramparça olmuş ve her şeye rağmen metanetini kaybetmemişti. "Özür dilerim. Ukalalık," diye mırıldandı.

"Evet, ukalalık ettin." Sara birden gülümsedi. "Ama senin de diğer insanlar gibi budala olduğunu görmek içimi rahatlattı doğrusu."

Sam rahatlayarak gülümsedi. "Sözlerine dikkat et Paisley!" Uzanıp onun elini tuttu ve kendisine çekti. "Pekâlâ, söyle bakalım, şimdi ne yapacağız?"

Sara bu sözleri anlamamazlıktan geldi. "Birkaç dedektif romanı okuyup araştırma yapacağım."

"Bana da yer var mı planların arasında?"

"Moral destek mi vaad ediyorsun?"

"Sana çok daha fazlasını öneriyorum Sara."

"Biliyorum Sam... Sadece nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Ben biliyorum."

Sam'in dudakları Sara'nınkileri örttü. Bu seferki öpüşü diğerlerinden farklıydı. Tutkuyla, ihtirasla öpüşmeye başladılar. Tanışmalarının üstünden yıllar geçmiş, ama ilk kez yalnız kalmışlardı. Ne etrafta başkaları vardı ne de üçüncü bir kişinin gölgesi. İkisi de özgür insanlardı artık.

"Sara," diye mırıldandı genç adam. Nefesi Sara'nın yüzünü okşadı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Sara. Dizleri titriyordu. Bü-

tün vücudu istekle yanmaya başladı.

Sam onu kucağına alıp kanepenin üstüne yatırdıktan sonra yanına uzandı. Elleri göğsünde, karnında dolaşmaya başladı.

"Bana durmamı söyle," diye fısıldadı. "Durmamı söylediğin anda bırakırım Sara."

Sara cevap verebilecek durumda değildi. Sam'in ılık nefesi boynunda, omuzlarında geziyor, elleri kazağının altına girmiş, göğüslerini okşuyordu. Sara da ona dokunmak, onu okşamak istiyor ama bir türlü yapamıyordu. Yüzünü onun omzuna sakladı. Gözlerinden akan yaşları hissedince kendisinden nefret etti. Ama bir türlü engelleyemiyordu akan yaşladı.

Sam birden geri çekilip onun yüzüne baktı. "Ah Sara, benim tatlı Sara'm... Seni kıracak bir şey mi yaptım?"

Genç kadın başını sallayıp onun yanağını okşadı. "Hiçbir zaman."

"Ama yine de durmamı istiyorsun değil mi?"

"Evet Sam, durmanı istiyorum." Sara yutkundu. Dürüst davranmak bazen ne kadar zordu. "Bu kez hata yapmak istemiyorum Sam. Seninle herhangi bir hata yapmak istemiyorum."

"Biz asla hata yapmayacağız Sara. Sana söz veriyorum."

Sara yavaşça onun yanağını okşadı. "Kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla bir başkasına vermedim."

"Max'e bile mi?"

"Evet, Max'e bile. Ona sadece kalbimin küçük bir parçasını verdim."

Sam heyecandan bütün vücudunun gerildiğini hissetti. "Peki ya kalbinin diğer kısmı?" Sesinde hem umut hem korku vardı.

Sara gülümsedi. "Kalbimin diğer kısmı hep sana aitti Sam."

Genç adam yüzünü onun saçlarının arasına gömdü. "Seni istiyorum Sara. Beklemeye daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Biraz daha Sam. Etrafımda neler döndüğünü anlayıncaya kadar sana önerebileceğim bir şey yok. Birlikte olduğumuzda her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Aramızda

hayaletler olmasını istemiyorum."

"Hayaletler beni korkutmuyor," diye mırıldandı Sam. Yüzünde kederli bir tebessüm belirdi. "Onlar bize zarar veremez. Ama yürüyen, nefes alan tiplere dikkat etmemiz gerek."

"Paul gibi mi?"

"Paul gibi."

"Yaptıklarını onun yanına bırakmayacağım." Sara eliyle yüzündeki saçları geri itti. "Sahip olduğum tek şey lekesiz bir ad. Onu da benden çalmasına izin vermeyeceğim."

Sam şaşkın bir şekilde onun yüzüne baktı. "Sahip olduğun tek şey adın mı?" Eliyle lüks apartman dairesini işaret etti. "Yoksa bütün bunlar hayal mi?"

Sara içini çekti. "Bir anlaşma yapmamıştık. Bu ev de diğerleri gibi Maxwell'in kurduğu vakıfların malı aslında. Ben sadece burada oturuyor, bu zenginliği yaşıyorum. Ama gerçekte sahip olduğum tek şey Rio'daki evim."

"Maxwell ile ilişkiniz nasıl bir ilişkiydi Paisley? Evlilik ilişkisi mi yoksa iş anlaşması mı?" Sam'in sesi öfkeyle yükseldi.

"Bak Sam, anlamaya çalış. Ben evlendiğimde Maxwell çok zengin bir adamdı zaten. Ben onu sonradan tanıdım. Bu işe giriştiğinde çektiği zorluklar sırasında onun yanında değildim. Her şeyi hazır buldum. O da kendini korumak zorundaydı ve haklıydı."

"Kahretsin!" Sam öfkesini denetlemekte zorluk çekiyordu. "Sen onu kokain alışkanlığından kurtardın, o da sana karşı kendini korumak zorundaydı ha?"

"Ben ondan hiçbir şey istemedim. Ne imzaladığım umurumda bile değildi. Eğer boşansaydık, zaten ondan tek kuruş bile almadan uzaklaşmayı istiyordum. Bunu resmi bir şekilde imzalamak neyi değiştirecekti ki?"

"Sen bir şey söylediğin zaman ben sana inanırım Sara. O neden inanmadı?"

"Çünkü o beni senin kadar tanımıyordu." Sara kollarını göğsünde kavuşturdu. "Duymak istediğin bu muydu Sam?" Sam cevap vermedi. "Kahretsin! Neden mahkemedeymişim gibi beni sorguya çekiyorsun Sam? Ben kurbanım, suçlu değil."

Sam başını kanepenin arkasına dayadı. Belki de Sara'nın

Maxwell Chance ile evlenmesini bir türlü kabullenemediği için böyle davranıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Hakkım yoktu."

"Benden her şeyi isteyebilirsin Sam. Ama evliliğimi savunmamı isteme benden. Max'i sevdim. Sana yalan söylemeye niyetim yok bu konuda. İşleri kolaylaştıracak olsa bile. Evet, ilişkimiz mükemmel değildi ama düzeltmeye uğraşıyorduk."

Sam birden Maxwell'in varlığını aralarında hissetti. Az önce yanılmıştı. Yaşayanlar kadar hayaletlerden de korkması gerekiyordu galiba. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Dinle, bu gece burada seninle kalmamı ister misin? Bu müze gibi evde tek başına kalman hoşuma gitmiyor."

Sara gülmeye başladı. "Teşekkürler. Dekorasyon için harcadığımız onca paradan sonra bu sözleri duymak harika doğrusu."

Sam de güldü. "Öyleyse o dekoratörlerden paranı geri iste Paisley. Bu evde sadece bu oda sıcak ve canlı."

"Teşekkürler Mr. Berenger. Bu evde sadece bu odayı ben dekore ettim zaten."

Sara onun koluna girip kapıya kadar geçirdi. "Beni merak etme. Yalnız kalmaya alışkınım. Ayrıca, Grammy'yi alan her kimse ne yaptığını iyi bilen biriydi... Zaten sanırım şu anda Rio de Janeiro'da."

Sam başını sallayarak ceketini giydi. "Ben gittikten sonra ne yapacaksın?"

"Önce odamı iyice arayacağım. Kaybolan başka şeyler de var mı öğrenmek istiyorum."

İyi fikir." Sam eğilip onu alnından öptü. "Eğer ihtiyacın olursa beni ara Sara. Ne zaman istersen sana yardıma hazırım."

"Biliyorum Sam. Hadi, yüzünü asma öyle. En kötüsünü atlattık artık." Gülümsedi. "Bundan daha kötülerini yaşayacak değiliz ya? Kısa bir süre sonra her şey yoluna girecek."

Sam cevap vermedi. Onu öptü. Ama korkuyordu.

Bölüm Altı

Jack Farrel, soğuktan kemiklerinin sızladığını hissetti. Bu mesleğe atıldığında havyar ve şampanyayla besleneceğini, günlerini uzun bacaklı sarışınların arasında geçireceğini hayal etmişti. Ama şu anda bunu bile düşünecek hali yoktu. Tek isteği Volkswagen'ine atlayıp ev dediği o külüstür apartman dairesine dönmekti.

Bu soğukta Carberry binasının köşesinde nöbet tutmaya başlayalı tam iki saat olmuştu. Nikon makinesi omzunda asılı, fotoğraf çekmeye hazır bekliyordu. Ama bir türlü beklediği kişiler veya kişi binadan çıkmamıştı.

Sara Chance ile Berenger Metropolitan'ın önünden taksiye bindiğinde Jack bütün gazetecilerden atik davranmış ve ve arabasına atlayıp onları takip etmişti. Ne yazık ki köşeye geldiğinde, kırmızı ışığın hışmına uğramış ve beklemek zorunda kalmış, bu yüzden onları gözden kaybetmişti. Carberry'nin önüne geldiğindeyse ne taksi ne de müşterileri görünüyordu etrafta.

Nefesini ellerine üfleyip biraz ısınmaya çalıştı. Kahretsin! Tek özelliği ünlü bir şarkıcıyla evlendikten sonra dul kalmak olan bir kadının bir kare fotoğraflarını çekebilmek için buralarda beklemeye değer miydi? Belki de meslek değiştirse daha iyi olacaktı. Yine fotoğrafçılığı sürdürebilirdi. Ama küçük bir dükkân açıp ticari fotoğraflar çekerdi. Düğün fotoğrafları, pasaport için vesikalık veya aile fotoğrafları çekmeye razıydı.

Ama şu anda insana para kazandıracak fotoğraf Sara Chance'in fotoğrafıydı. Jack de hırslı bir adamdı. Sara hakkında yazılan her yazıyı okumuş, Quorgue'de çekilen fotoğrafları görmüştü. Kadın gerçekten perişan durumdaydı. İki yıl önceki cenaze töreninde vakarını koruyan, ağırbaşlı genç duldan eser kalmamıştı.

Genç adam başını önüne eğip paltosunun yakasını kaldırdı. Halk böyleydi zaten. Bir insanı bir anda kahraman haline getirir, sonra büyük bir zevkle yerin dibine batırırdı.

Oyunun kuralıydı bu.

Jack bu kuralı değiştirecek değildi. Eğer Sara Chance ile Sam Berenger'in birlikte bir tek fotoğraflarını çekebilirse köşeyi dönecekti.

Wolkswagen'ine dayanıp bekledi.

Asansörün kapıları kapanır kapanmaz Sam'in yüzünde endişe çizgileri belirdi. Sara'yı yalnız bırakmak istemiyordu ama yalnız kalmak istediğini anladığı için bir şey söylememişti. Aslında düşünmesi için Sara'ya biraz daha zaman tanımak istemişti.

Asansörden inip sokağa çıktığında öyle dalgındı ki, Wolkswagen'in yanındaki adamı fark etmedi bile. Ama flaş yüzünde patlayınca birden kendine geldi.

Kızıl saçlı fotorafçı gülerek başıyla binayı işaret etti. "Siz de dinlenmiyorsunuz galiba?"

"Senin yerinde olsam sözlerine dikkat ederdim dostum."

Jack makinesini yeniden ayarladı. "Bana bir fotoğraf borcunuz var. Eğer sizinle Sara Chance arasında bir şeyler varsa, bunu öğrenmek kamuoyunun da hakkı..."

Sam bir anda deliye döndü. Hiç düşünmeden fotoğrafçının üstüne atlayıp ellerini adamın boğazına geçirdi.

"Hey, sakin ol! Sakin ol dostum!"

"Bunu o fotoğrafı çekmeden önce düşünseydin!"

Jack'in kocaman açılan gözlerindeki korkuyu fark etmemek imkânsızdı. Sam'in öfkesinin yerini birden iğrenme duygusu aldı. Ellerini adamın gırtlağından çekti.

Jack Farrel çabuk düşünen ve çabuk karar vermesini bilen bir adamdı. Berenger denilen adamın Sara konusunda ciddi olduğu belliydi. Bir gazeteciye saldırma suçuyla mahkemeye çıkmayı umursamayacak kadar ciddiydi hem de. En iyisi taktik değiştirmekti. Gözlerini Sam'den ayırmadan makinesini açtı ve filmi çıkarıp sokak lambasının ışığına tuttu. "Tatmin oldunuz mu?" Yanan filmi Sam'e uzattı.

"Sende kalsın."

Jack omuzlarını silkip artık bir işe yaramayacak olan filmi açık camdan arabasının içine attı. Sonra boynunu ovuşturup gülümsedi. "Bayağı canımı acıttın Sam Berenger."

Sam'in yüzündeki şaşkınlığı görünce gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Adımı nereden öğrendin?"

"Metropolitan civarında adınızı bilmeyen yok." Ceketin cebinden Sam'in sergiyle ilgili haberi veren gazete küpürünü çıkarıp okudu. "Diğer bildiklerimi de dinlemek ister miydiniz?"

Sam elleri havaya kaldırdı. "Hayır, teşekkürler."

"Sara Chance kadar ünlü olmayabilirsiniz ama sizin de ünlü olduğunuz bir alan var."

Bu genç fotoğrafçı zeki ve inatçı bir tipti. Sam öfkesinin yatıştığını hissetti. "Dedektiflik yetenekleriniz önünde saygıyla eğilirim Mr..."

"Jack Farrel. O nasıl?" Jack başıyla binayı işaret edip Sara'yı sordu.

Sam daha fazla numara yapmanın bir anlamı olmadığını fark etti. Jack'in kimden söz ettiğini anlamamış gibi davranmanın anlamı yoktu gerçekten. "Sara iyi," dedi.

Jack'in kaşları hayretle yükseldi. "Buna inanmak çok zor."

Sam basına Sara ile ilgili yeni malzemeler vermemesi gerektiğini biliyordu. Gözlerini Jack'in yüzüne dikti. "Sara Chance gerçekten iyi." a

"Haberi verirken kaynağın güvenilir olduğunu yazabilir miyim?"

Sam gülümsedi. "Nasıl istersen."

Jack hemen defterini çıkarıp not almaya başladı. "Peki o fotoğrafta neden o kadar kötü göründüğünü açıklayabilir misin?"

"Hastalığı nedeniyle aldığı ilaçlar yüzünden?"

Jack sırıttı. "Yani aspirin mi içmişti?"

"Çok fazla soru soruyorsun. Dinle. Sansasyonel gazetecilikten vazgeçip gerçekleri araştırsan mesleğinde çok daha hızlı ilerleyebilirsin. Başkalarının acıları insana Pulitzer ödülünü kazandırmıyor."

"Verdiğin ders için teşekkürler." Jack defterini kapayıp cebine koydu. "Ama Reagan'ın ekonomisi veya savunma bütçesi de insanın kirasını ödemiyor. Ama bu ödüyor." Boynunda asılı duran makinesini işaret etti.

"Kiranın ödenmesinden daha önemli şeyler de vardır hayatta," dedi Sam. "Para her şeyi çözmüyor." Bunun doğruluğunu anlamak için Sara'ya bakmak yeterdi.

"Sen öyle san! Sara Chance halkın malı Berenger. Birdenbire kameralardan kaçmaya başladıysa bu benim suçum değil."

"Eğer Sara'nın hayatıyla bu kadar yakından ilgileniyorsan, meslektaşların neden ona çamur atmak için bu kadar çabalıyorlar, onu araştır öyleyse."

"Yani yazılanlarda hiçbir gerçeklik payı olmadığını mı anlatmaya çalışıyorsun?"

"Doğru tahmin ettin!"

"Yani lezbiyen ilişkileri de mi yok?"

Sam, Jack'in yakasına sarıldı.

"Anlaşıldı. Cevabın hayır." Jack onun elinden kurtulmayı başardı.

"Bunu nereden duydun?"

"Bu haftaki National Enquirer'ın ilk sayfasına bak. Yarın piyasaya çıkıyor."

"Hikâyeyi sen mi yazdın?"

Jack alınmış gibiydi. "Benim de kendime göre prensiplerim vardır Berenger. Pek soylu prensipler sayılmasa da yine de vardır."

Sam, Farrel'ın hakkını yememek gerektiğini anladı. Adam işini iyi biliyordu gerçekten. Çok kısa sürede yükselebilirdi.

"Hadi Berenger. Şu hikâyeyi bir de senden dinleyelim."

Daha fazla konuşmanın ne yararı vardı? Sam hayal kırıklığıyla başını salladı ve hırslı gazeteci Jack Farrel'a sartını dönüp Wesbury'deki otel odasına yürüdü.

Sam Berenger, Jack Farrel gibi adamlardan kaçabilirdi. Ne yazık ki, Sara'nın böyle bir şansı yoktu.

Grammy ödülü. Akdeniz'de bir sahilde buldukları mercan parçası. Evlilik fotoğrafları.

Sam gider gitmez Sara çalışma odasını dikkatle aramış ve kaybolan eşyalarının listesini çıkarmıştı. Masanın başına oturup üç kayıp parça arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. Ama bir türlü bulamıyordu. Grammy ödülü işle ilgiliydi. Mercan ve fotoğraf ise özel eşyalar. Eve girip bunları çalanın Max'in fanatik hayranlarından biri olduğuna inanmak istiyor ama kendisini kandırdığını biliyordu. Eve giren bir yabancı olsa kapıda mutlaka zorlama işaretleri görürdü. Üstelik Max'e ait

dünya kadar plak ve fotoğraflar vardı odada. Onları da alırdı. Ancak Sara ile Maxwell'i çok yakından tanıyan ve evde neyin nerede durduğunu iyi bilen biri almış olabilirdi bunları.

Yani Paul gibi biri.

Anılara daldı.

Maxwell'in ölümünden bir yıl önceki ilkbahar korkunçtu. Bütün ülkeyi kapsayan bir turneye çıkmış, üç yeni plak yapmış, bu arada Esquire ve Playboy için de kısa hikâyeler yazmaya başlamıştı. Bütün bunlar şöhretini biraz daha artırmıştı ama bu şöhretin bedelini de ağır ödüyordu.

Sara kocasını endişeyle izliyordu. Sinirleri çok bozuktu Max'in. Ani öfke krizlerine kapılıyor, çevresindekileri kırıyor, bazen de herkesten uzaklaşıp melankolik bir hal alıyordu.

Sara, Neal ve Paul ile konuşmuş ve üçü birlikte Max'in bir tatile ihtiyacı olduğuna karar vermişlerdi. Özellikle de Maxwell Chance'in tanınmadığı bir yerde tatil çok daha iyi olacaktı.

İki hafta sonra bir uçak kiralamışlar ve Yunanistan'da Christina Onassis'in adasının yanındaki küçük bir adada üç haftalık tatile gitmişlerdi. Paul'ün kardeşi Deanna da orada katılmıştı onlara. Deanna işinden yeni ayrılmış ve Yunanistan'da bir tatilin kendisi için uygun bir fırsat olacağını söyleyerek gelmişti onların yanına.

Maxwell ve Sara günlerini yüzerek, güneşlenerek, sahilde uzun yürüyüşler yaparak geçiriyorlardı. Sara kocasıyla daha fazla yalnız kalmayı tercih etmesine rağmen yine de bu tatilin Max'e iyi geldiğini görüyor ve seviniyordu.

Bir gün öğleden sonra beşi birlikte sahilde dolaşırlarken Deanna, Max'in yıllardır belki de ilk kez American Express kartını kullanmadığını söyleyerek gülmüştü. O zaman çok şaşırdığını hatırlıyordu Sara. Deanna ile Max'in lise yıllarından sonra bir daha görüşmediklerini sanıyordu. Oysa Deanna, Max'in kredi kartı kullandığı yılları çok yakından bildiğini ifade eden bir tavır içindeydi.

Paul de gülerek kız kardeşinin esprisini sürdürmüştü. "İstersen Atina'ya gidelim de biraz alışveriş yap Chance. Yok-

sa eski alışkanlıklarını unutacaksın."

Ama Max onların şakasına katılmamıştı. "Hiç gerek yok Rollins. Bu küçük adada beni tatmin eden yeterince güzel şey var."

Bunları söylerken Sara'nın gözlerinin içine bakmıştı. Ama diğer üçü gülmeyi sürdürmüşler ve şakalarının devamını getirmişlerdi. Tam o sırada az ileride kumların arasında görmüşlerdi o pembe mercan parçasını. Max eğilip yerden almış, üstündeki kumları temizledikten sonra Sara'ya uzatmıştı.

"Senin için," demişti. "Senin kadar güzel ve gerçek."

Sara içinin mutlulukla dolduğunu hissetmişti birden. Eğer böyle bir çevrenin içinde olmasalar Maxwell ile ne kadar mutlu olabileceğini düşünmüştü. Ama Deanna gülmüş, böyle bir taş parçasının Sara'nın elmas yüzüğünün yanında armağan sayılamayacağına dair bir espri yapmıştı. Oysa o mercan parçası Max'in armağanı olan diğer mücevherlerden de, elmas yüzüğünden de çok değerliydi Sara için. Zaten bütün olumsuzluklarına rağmen evliliğinin sürdürmesinin ve ölümünden sonra bile Max'e sadık kalmasının nedeni belki de çok seyrek olmasına rağmen yaşadıkları bu küçük mutluluklardı.

"Biz döndük!"

Deanna'nın sesini duyunca Sara birden irkildi. "Seni korkuttum mu?" Deanna kapıda durmuştu. "Hortlak görmüş gibi bakıyorsun."

Sara birden toplanıp masanın üstündeki kayıp eşya listesini diğer kâğıtların altına sakladı. "Bu meseleyi şimdilik kimseye söylemesen iyi olur," diyen Sam'in sesini tekrar duyar gibi oldu. Haklıydı Sam. Deanna'ya ağabeyinden kuşkulandığını nasıl söyleyebilirdi.

Deanna boynundaki elmasını tutan platin zincirle oynayarak "Belki de bunun yerine boynuma bir çıngırak assam daha iyi olacak," dedi gülerek. "O zaman geldiğimi duyar, böyle korkmazsın."

"Eğer elmasını satmaya karar verirsen bana haber ver de ben alayım."

Deanna bir kahkaha atıp onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Yapma Sara! Senin o kadar güzel mücevherlerin yanınd. benim küçük elmasımın ne değeri var?"

"Hiç de küçük bir elmas değil seninki de. En az benim n'

kâh yüzüğümdeki kadar büyük bir taş."

Deanna başını önüne eğip tırnaklarının ojesini inceledi. "Uzun bir süredir o yüzüğünü takdığını görmedim Sara."

Sara mücevherlerinden söz etmek istemiyordu o anda. "Taşı biraz gevşemişti, o yüzden kaldırıp sakladım," diye cevap verdi.

"Rio'da Quieroz'un kasasında mı?"

Sara başını salladı. Yüzüğün orada olmadığını biliyordu ama konuyu kapatmak için böyle davranmıştı. Max alışverişlerinin önemli bir kısmını Rio'da Alex Quieroz'un dükkânından yapıyordu. Sara da Max'in ölümünden sonra mücevherlerini oradaki kasada saklamayı sürdürmüştü. Ama nikâh yüzüğü orada değildi. Gardırobun arka tarafında küçük bir kutuda saklıydı. Sara hemen hemen bir yıldır Rio'ya gitmemişti. Sadece bir yüzüğü götürüp saklamak için de o kadar yol katetmenin aptallık olacağını düşünmüş, elmas yüzüğünü burada saklamıştı. Önemli olan yüzüğün saklanmasıydı, nerede olduğu değil.

Konuyu değiştirmek için "Ne zaman döndünüz?" diye sordu. "Sizi yarın bekliyordum."

Deanna gözlerini duvardaki saate çevirdi. "Bir buçuk saat kadar önce. Neal sıkıntıdan patlamak üzere olduğunu söyledi. Ayrıca bu akşam Rockefeller Plaza'daki Noel ağacını ışıklandıracaklar biliyorsun. Neal böyle şeyleri asla kaçırmak istemez."

Sara içini çekti. Keşke o da gidebilseydi oraya. Sam'le birlikte Carberry'den çıkıp Rockefeller Plaza'ya kadar yürürler, Noel şenliklerine katılabilirdi.

Deanna ayağa kalktı. "Sen de bizimle gelsene."

"Yoo, hayır. Orada bir yığın gazeteci ve kameraman da olacak. Teklif ettiğin için teşekkürler ama daha fazla skandala tahammülüm yok."

Deanna boğuk bir kahkaha attı. "Seni anlıyorum. Yarınki gazetelerde şöyle bir başlık okuyabiliriz. 'Max'in Acısı Bitti, Eğlence mi Başladı?"

Sara da Deanna ile birlikte güldü ama birden garip bir huzursuzluğa kapılmıştı. Deanna'nın ses tonundan, sözlerinden rahatsız olduğunu hissediyordu. Galiba sonunda paranoid bir tip olup çıkmıştı. Herkesten kuşkulanmaya başlamıştı. Keş-

ke Sam'i herkesle tanıştırabilseydi. Böylece onun da fikrini alabilirdi. Birden aklına harika bir fikir geldi. Büyük bir parti verebilirdi. Max sağken verdikleri yılbaşı partileri gibi. Herkesi davet eder, böylece dikkat çekmeden Sam'in de onlarla tanışmasını sağlayabilirdi.

Sesinin normal bir tonda çıkmasına gayret ederek "Dinle," dedi. "Noel ağacını görmeye gidemem ama sanırım bir parti vermenin zamanı geldi artık."

"Ne dedin?"

Sara güldü. "Bir parti... Biliyorsun işte, ışıklar, müzik, insanlar, patates kızartması ve sosis. Max sağken verdiğimiz partiler gibi bir şey işte."

Deanna rahatladı. "Patates kızartması ve sosis ha? Sen parti vermeyeli epey oldu galiba Sara. En son bir yılbaşı partisinde patates ve sosis yediğimde lise öğrencisiydim."

"Pekâlâ, patates kızartması ve havyar öyleyse. Her neyse, yemek işini düzenleyecek insanları sen bulursun."

"İyi olur. Bu konuda sana güvenilemeyeceği çıktı ortaya." Deanna, Sara'nın masasından boş bir kâğıt çekip not almaya başladı. "Bu büyük partiyi ne zaman vermeyi düşünüyorsun?"

Sara'nın bunu düşünecek zamanı olmamıştı bile. Yan gözle takvime bakıp "Aralığın yirmi ikisi," dedi.

"Pekâlâ patron. Merak etme, istediğin gibi bir parti düzenleriz." Deanna notlarını aldıktan sonra odadan tam çıkmak üzereyken durakladı. "Konuk listesi. Maxwell'in verdiği partilerin konuk listesini bulup yine onlara davetiye gönderirim, tamam mı?"

Sara'nın kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Tamam, ah hayır, yani değil demek istemiştim... O listeye eklemek istediğim birkaç isim daha var."

"Önemli değil. Sen bana onların isim ve adreslerini ver yeter. Zarfların üstünü yazması için bir sekreter kiralarım, hepsini hazırlayıp gönderirim..."

Sara'nın sesi biraz daha güçlü yükseldi. "Anlamıyorsun Deanna. Yardım teklifin için teşekkürler ama bu işi kendim halletmek istiyorum. O kadar uzun bir zamandır hiçbir şey yapmadan bomboş oturuyorum ki, biraz değişiklik iyi gelir diye düşündüm."

Deanna hayretle kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse hazırlayacağın listenin bir kopyasını da bana ver de unuttuğun biri var mı diye kontrol edeyim."

"Tamam, çok sevinirim."

"Başka kimleri davet ettiğini sorabilir miyim?"

Sara sonunda korktuğu soruyla karşılaşmıştı işte. "Geçen gün düşündüm de, eski dostlarımla yıllardır görüşmediğimi hatırladım."

"Yani Quogue'ye telefon eden Sam Berenger gibi eski dostlarınla mı?"

"Evet. Hepsiyle ilişkilerimi koparmıştım. Artık onları arasam iyi olur diye düşünüyorum."

Deanna bir an sustu. "Tabii ki hepsiyle ilişkini koparmıştın. Çünkü Maxwell gibi bir erkekle evlenmiştin... O seni yepyeni bir dünyayla tanıştırmıştı."

"Artık Maxwell yok Deanna. Kendime yeni bir dünya kurmak zorundayım." Sara sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Umarım senin, Paul'ün ve Neal'ın da gelmenizi istediğimi biliyorsundur."

Deanna buz gibi gözlerini ona çevirdi. "Hayır, bilmiyorum."

Sara onun yanına gidip kolunu omzuna doladı. "Siz olmazsanız bu partinin keyfi olmaz. Biliyorsun değil mi?" İşler planladığı gibi gitmiyordu. Bu partiyi düzenlemesinin tek nedeni onları Sam'le tanıştırmak değil miydi?

"Eh, her şeyi bu kadar değiştirmek istediğine göre, bizi de partinde görmek istememenin normal olduğunu düşündüm."

"Deanna, ben..." Sara söyleyecek söz bulamıyordu. Birkaç dakika önce sakin, neşeli ve dost tavırlı Deanna gitmiş, yerine kırgın ve hırçın bir kadın gelmişti.

Ama Deanna'nın alınganlığı pek uzun sürmedi. Birden gülümsedi ve yüzü neşeyle ışıldadı. "Bazen ne kadar çekilmez bir insan oluyorum değil mi? Yaşlandım diye mi dersin?"

"Yaşlanmadığın kesin ama geçen hafta sana doğru dürüst bir doğum günü partisi düzenlememekle hata ettik sanırım." Sara, Deanna'nın tavrındaki ani değişikliğin nedenini anlamıştı artık.

"Hiç gerek yoktu ki." Deanna elbisesinin cebinden çakmağını çıkarıp gösterdi. "Bu nefis çakmak birkaç partiye be-

del benim için."

Havadan sudan sohbet etmeye dalmışlardı ki Sara'nın masasının üstündeki telefon çaldı. Genç kadın bir an tereddüt etti. Deanna patronunun yalnız kalmak istediğini anlamıştı. Neşeyle gülümseyip odadan çıktı.

"Neden bu kadar geç açtın Paisley?"

"Çok sabırsız bir adamsın Berenger." Sara telsiz telefonu eline alıp pencerenin önüne gitti. Sam'in sesini duyar duymaz içi ısınmıştı. "Topu topu üç kez çaldı."

"Üç buçuk," diye düzeltti. "Ama sakın saydığımı sanma."

"Oh bundan eminim." Sara pencerenin yanındaki masanın ucuna oturup gözlerini aşağı dikti. "Dün gece seni çok özledim Sam."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü ben de sabaha kadar doğru dürüst uyuyamadım."

Sara gülümseyerek telefonu dudaklarına biraz daha yaklaştırdı. "Beni mi düşündün?"

"Doğrusunu istersen, düşen faiz oranları beni çok endişelendiriyor. O yüzden uyuyamadım."

"Yalancı!?"

"Gerçekten ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?" Sam'in sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkmaya başladı. "Seni düşündüm Paisley. Seninle nihayet seviştiğimizde her şeyin ne harika olacağını..."

"Sam." Sara boğuk bir sesle onun adını mırıldandı.

"Bunların hayalini şimdiye kadar ne kadar çok kurdum, biliyor musun? Seni kollarımın arasına aldığımda..."

"Sam." Sara kendini zorlayarak güldü. "Telefon konuşmalarının dinlenme olasılığının çok yüksek olduğundan haberin yok mu senin?"

"Sakın telefonunun paralel hattı olduğunu söyleme bana!"

"Hayır, paralel hat yok. Ama bazı şeylerin yüz yüze gelindiğinde söylenmesi daha iyidir."

Bir süre karşılıklı güldüler. Sam tekrar konuştuğunda sesi ciddiydi. "Kayıp başka bir şey çıktı mı?"

"Ne yazık ki evet. Max'in Grammy ödülü, evlilik fotoğraflarımız ve Yunanistan'da tatildeyken bulduğumuz bir mercan parçası."

"Mercan parçası mı? Bunun ne ilgi..."

"Bilmiyorum, çok saçma. Ne anlama geldiğini ben de anlayamadım henüz. Max'le benim dışımda herhangi biri için bir anlam ifade etmesi de mümkün değil."

"O mercanın ikiniz için değerli olduğunu bilen bir başkası var mıydı?"

"Elbette." Sara Yunanistan'daki tatil sırasında olanları anlattı. "Yine başladığımız noktaya döndük Sam."

"Paul Rollins."

"Evet. Ne yapacağımı bilemiyorum şimdi."

"Hâlâ Brezilya'da mı?"

"Perşembeye kadar dönmeyecek."

"Dairesini arayalım."

Sara güldü. "Unut bunu. Evde hep birileri var. Asla yapamayız böyle bir şey..." Birden sustu.

"Paisley?"

"Bu gece... Bu gece arayabiliriz Paul'ün dairesini Sam! Neal ile Deanna Noel ağacını seyretmeye gidecekler." Sara'nın vücudu heyecanla ürperdi.

"Bu gece mi?" Sam'in sesi az önceki kadar kesin değildi. "Ben sadece şaka yapıyordum Paisley."

"Ama bu bizim tek şansımız Sam." Genç kadın sinirli bir şekilde güldü.

"Peki ya içeride onunla karşılaşırsak?"

"Mümkün değil. Brezilya'da olduğundan eminim."

"Peki ne arayacağız orada?"

"Bunu da sen söyle. Eve girip arama fikri senden çıkmıştı, unuttun mu?"

"Unutmadım. Zaten aklımdan da şüphe duymaya başladım artık. Düşündüğümüz şey yasalara aykırı Paisley."

"Evet. Adına da meskene tecavüz deniyor." Heyecan ve korku nedense Sara'nın cesaretini artırmıştı. "Eğer benden bu kadar nefret eden bir insanla birlikte yaşıyorsam, bunu bilmek zorundayım Sam. Paul olup olmadığını da öğrenmek zorundayım."

Carberry'nin bir blok ötesindeki bir deri mağazasının önünde buluşmak üzere sözleştiler. Sara telefonu kapadıktan sonra gergin bir tavırla odasını adımlamaya başladı. Eğer insanın elinde o evin anahtarı varsa, meskene tecavüzle suçlanamazdı. Davetsiz ve istenmeyen konuk sınıfına girerdi belki ama

bu da yasalara aykırı değildi.

Jack Farrel duştan çıktıktan sonra esneyerek gerindi. Gece saat ikiye kadar Carberry'nin önünde nöbet tutmuş, Berenger'in geri döneceğini veya Sara'nın dışarı çıkacağını ummuştu. Ama hayalleri suya düşünce homurdanarak evine dönmüştü.

Belki de kafasını Sara Chance'e takmaktan vazgeçip başka işler peşinde koşsa daha iyi olacaktı. Daldaki iki kuşun hayaliyle yaşamaktansa eldeki bir kuşu değerlendirmek her zaman daha akıllıca bir davranıştı. Ama içinden bir ses Sara Chance hikâyesinin ardında çok daha önemli bir şeyler olduğunu fısıldıyordu. Gazetelerde her gün yayınlanan abuk sabuk hikâyelerden çok daha önemli, gerçek bir hikâye.

Belki de biraz fazla duygusal bir adam olmuştu. Müzenin önündeki kalabalık tarafından çevresi sarıldığında Sara'nın gözlerindeki korkuyu ve çaresizliği görmüş, içinde garip bir acıma hissi duymuştu bu kadına karşı. Ama gelip geçici bir duyguydu bu. Mantığı hemen harekete geçmiş, böyle duygusallıklara kapılmaması gerektiğini hatırlatmıştı Jack'e.

Aslında elinde fotoğraf makinesi olan herhangi bir insan da eve girerken veya çıkarken Sara'nın resmini çekebilirdi. Böyle bir fotoğrafın hiçbir özelliği yoktu.

Ama binanın içinde çekilecek bir fotoğraf? İşte bu diğerlerinden farklıydı. Eğer o binaya girmeyi başarabilirse müthiş bir haber yakalayabilir, teleobjektifle de olsa çok önemli fotoğraflar çekebilirdi. Ondan sonra Time ve Newsweek, Jack Farrel'ın peşinden koşar, hikâyesini satması için ayaklarına kapanırdı.

Sadece Charlie Perez'in yüzünde göreceği kıskançlık ifadesi bile Jack'i harekete geçirmeye yeterdi aslında.

Bölüm Yedi

Aralık ayında Manhattan'da hava çok erken kararıyordu. Öğleden sonra saat üçte solgun kış güneşi batmaya başlıyor, evlerdeki elektrik düğmeleri açılıyordu.

Sara saat dört buçukta Sam'le buluşacakları dükkânın önünde durmuş, onun gelmesini bekliyordu.

Aslında böyle bir deliliğe nasıl kalkıştığını kendisi de bilmiyordu. Bugüne kadar sokakta yürürken yere küçük bir kâğıt parçası bile atmaktan çekinen Sara Paisley Chance bir başkasının evine gizlice girip araştırma yapacaktı ha? Çıldırmıştı herhalde.

Ama birden Neal'ın o gün öğle yemeği sırasında getirip önüne attığı gazeteyi hatırladı. Haberi okuma gücünü bile bulamamıştı kendisinde. Sadece başlığa bakması yetmişti. 'Sara Bizi Seyrederken Max'le Seviştim- Max'in On Yedi Yaşındaki Hayranı, Sara ve Max'le İlgili Gerçekleri Anlatıyor.'

Öfke ve tiksintiyle midesi bulanmış, kendine gelebilmek için gidip yüzünü yıkamak zorunda kalmıştı. Eğer son zamanlardaki garip olayların ve gazetelerde yayınlanan bu iğrenç haberlerin sorumlusu Paul ise bilmek zorundaydı. Eğer Sam ile yeni bir hayata başlamak istiyorsa bütün bu iğrençliklerle mücadele etmeli ve her şeyi ortaya çıkardıktan sonra geçmişini silip atmalıydı.

"Erken gelmişsin." Sam'in sesini kulağının dibinde duyunca birden rahatladığını hissetti.

"Sen geç kaldın." Sara onun koluna girdi. "Karşı köşedeki saat 4.33'ü gösteriyor."

Sam kolundaki saate baktı. "Benimki de 4.29'u gösteriyor."

Sara birden aksileşti. "Öyleyse bundan sonra sokağa çıkarken saatini kontrol et."

Sam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Paisley? Bir şey mi oldu?"

"Özür dilerim ama beni anlamalısın. Ne zaman bir başkasının evine girecek olsam biraz sinirlerim bozulur."

Geri dönüp Carberry'ye doğru yürümeye başladılar.

"Fikrini değiştirdin mi?"

"Hayır ama ya birine yakalanırsak ne olacak diye düşünüyorum."

"Yakalanacağımız kimse yok Sara. Paul Brezilya'da. Öteki ikisinin de dışarıda olacaklarını sen söyledin. Bizden başka kimse olmayacak." Genç kadının elini sıktı. "Ayrıca, yanımızda anahtar da var değil mi?"

Sara başını salladı.

"Gördün mü? Hiçbir sorun yok. Herhangi bir aksilikle karşılaşmadan o daireye girip çıkacağız."

"Hepsi bu kadar basit mi yani?"

Sam gülümsedi. "Elbette. Sen daha ne olduğunu bile anlamadan senin dairene dönmüş olacağız. Sonra şarabımızı içip yemeğimizi yiyeceğiz."

"Yemeğimizi mi yiyeceğiz?!" Sara kendini tutamayıp güldü. "Eğer sen yemek pişirmesini biliyorsan mesele yok."

"Anlaştık. Şuradan biraz bonfile alırız ve ben sana harika bir bonfile nasıl pişirilir onu gösteririm."

"Birkaç tane hazır sandviç alsak daha iyi olur gibi geliyor bana."

Carberry Towers'ın önüne geldiklerinde Sam onun biraz rahatladığını fark etti. Gerginliği biraz azalmıştı. Larry'nin yerine geçen genç çocuk içeri girmeleri için kapının kilidini açarken Sara hafifçe gülümseyip teşekkür etti ona. İçerideki bütün görevlileri ve lobiyi sürekli tarayan video kameralarını geçip asansöre geldiler. Hector hemen asansörü çağırıp onları bindirdi ve düğmeye bastı. Sam bu kadar konfor ve ihtişama bir türlü alışamadığı için biraz şaşkın bir tavırla çevresine bakınıyordu.

Asansör yukarı çıkmaya başladığında "Anahtar var değil mi?" diye sordu.

Sara başını salladı. "Anahtarlarımı her zaman yanıma alırım ben."

Sam tam kendi dairesinin anahtarından değil, Paul Robbins'in dairesinin anahtarından söz ettiğini söyleyecekti ki Sara'nın yüzündeki ifadeyi görüp sustu.

Asansörden inip Sara'nın dairesinin kapısına doğru yürürlerken, "Asansörlerde de video kameraları var," dedi genç

kadın. "Üstelik konuşmaları da kaydediyorlar. O yüzden susturdum seni."

Sam derin bir nefes aldı. "İyi ki susturdun. Yoksa yukarı çıktığımızda üniformalı görevliler ordusunu bizi beklerken bulabilirdik."

Sara gülerek kapıyı açtı ve Sam de girdikten sonra kapadı. Anahtarlarını antredeki masanın üstüne fırlattıktan sonra doğruca çalışma odasına gitti. İçeri girdiğinde dönüp Sam'e baktı. Yüzünün rengi solgundu. "Sanırım şimdiye kadar işler yolunda gitti."

"Evet. Artık işe başlayabiliriz."

"Hemen şimdi mi?"

"Yoksa birkaç kişiyi de davet etmeyi mi düşünüyorsun?"

Ama Sara bu şakaya gülebilecek durumda değildi. "Önce telefon edeceğim," dedi. "Evde biri olup olmadığını bir kere daha kontrol etmekte yarar var."

"Bu numaraları o dedektif romanlarından mı öğrendin Sara?"

"Evet. Eski bir numara ama her zaman geçerli."

Sara masasının üstündeki telsiz telefonu eline alıp tuşlara bastı. Sam'in konuşmaya hazırlandığını fark edince parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. "Çalıyor," diye fısıldadı.

Sam kollarını göğsünde kavuşturup sessizce bekledi. Kalbi heyecan ve endişeyle öyle hızlı atıyordu ki sanki kolunun üstünde hissediyordu vuruşlarını. Sara birkaç saniye sonra telefonu masanın üstüne bıraktı.

"Tamam, her şey yolunda." Mavi gözleri her zamankinden de iri görünüyordu. "Gidebiliriz."

"Gitmek istediğinden emin misin Paisley?"

Genç kadın başını salladı. "Eğer bütün bunların sorumlusu Paul ise bilmek zorundayım."

"Peki. Hadi öyleyse gidelim."

Sara pantolonunun cebindeki anahtarı çıkarıp kapıya yürüdü. "Benim dairemle Paul'ünkü arasında geçiş yok. Onun için ön kapıdan girmek zorundayız."

Koridora çıktıklarında Sam başını yukarı kaldırıp tavana baktı. "Burada da kamera var mı?"

Sara elindeki anahtarı Paul'ün kapısının kilidine sokarken

bir an tereddüt etti. "Bilmiyorum. Varsa bile bunu düşünmek için geç kaldık." Sam'e bakıp gülümsedi. "Doğal davranmaya çalış." Sam onun ne demek istediğini anlayınca neşeli bir tebessümle karşılık verdi.

İçeri girdiklerinde Sam elini duvarda gezdirip elektrik düğmesini buldu ve bastı. Antre sarı, yumuşak bir ışıkla aydınlandı. Aynı anda oturma odasına giren Sara'nın dudaklarının arasından küçük bir hayret çığlığı koptu. Paul'ün bu kadar zevkli bir evi olabileceğini, hele sanattan bu kadar iyi anlayabileceğini asla tahmin etmemişti. Her yer birbirinden değerli antikalarla doluydu.

"Şunlara bak," diye fısıldadı. Şöminenin üstündeki küçük mermer heykelleri gösterdi. "Muhteşem!"

Sam yanına gelip heykellere baktı. "Dostumuz bu işlerden iyi anlıyor galiba. Paha biçilmez parçalar bunlar."

"Paul'ün bu merakını hiç bilmiyordum." Sara oturma odasında dolaşıp diğer eşyaları incelemeye başladı.

Sam duvardaki tablolardan birinin yanına gitti. "Gerçek bir Gauguin." Dudaklarının arasından hafif bir ıslık duyuldu. "Bütün bunlara sahip olabilmek için yılda ne kadar kazanıyor bu adam?"

Sara çevresine tekrar göz attıktan sonra başını salladı. "Bu kadar kazanmıyor en azından."

"Peki, bunlara nasıl sahip oldu öyleyse?"

"Sen söyle. Eğer aklına gelen bir şey varsa dinlemeye hazırım."

Sam güldü. Ama ikisi de birbirlerinin aklından geçeni biliyorlardı. Paul'ün bu kadar parayı Sara ile Max hakkında yalan yanlış hikâyeler uydurarak kazanması mümkün müydü? Sara bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

"Hadi, hemen işimizi bitirip buradan çıkalım," dedi ürpererek.

Sam mutfakla banyoyu ararken Sara da yatak odasına girdi. Bir erkeğin özel eşyalarını karıştırmak hiç hoşuna gitmiyordu ama bunu yapmaya mecburdu. Gardırobu ve dolaptaki çekmeceleri açıp bakmaya başladı. Bu arada Paul'ün çok düzenli bir insan olduğunu da öğrenmiş oldu. Kazaklar, gömlekler, iç çamaşırları büyük dikkatle katlanıp yerleştirilmişti yerlerine. Ama dikkat çekecek, kuşku uyandıracak hiçbir şey

görünmüyordu etrafta. Her yeri aradıktan sonra omuzlarını silkip doğruldu. Hiçbir şey bulamamıştı.

Yatak odasından çıkıp banyodaki dolabı karıştıran Sam'in yanına gitti. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır. Sadece dostumuzun diş macunu markasıyla hangi losyonu kullandığını öğrenebildim."

"Bunları öğrenmek onun hakkında dava açmamızı sağlamaz değil mi?"

Sam güldü. "Hayır. Ya sen bir şey bulabildin mi?"

"Hayır. Hadi gidelim artık. Daha fazla burada kalıp başımı derde sokmak istemiyorum."

Oturma odasından geçerlerken Sam köşedeki çalışma masasını işaret etti. "Şu masayı da aradın mı?"

"Hangi masa?"

"Şu köşedeki. Üstünde daktilo duran?"

"Hayır. Onu görmemiştim bile."

Sam güldü. "Gözlüklerini takmayı unutmasan iyi olacak Paisley. Yardımı olabilir."

Sam masanın üstünde düzenli bir şekilde duran kâğıtları karıştırırken birden rengi soldu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Sara.

Sam elindeki kâğıdı ateşe değmiş gibi masanın üstüne fırlattı. "Alçak, namussuz!" Yumruğunu hırsla masaya vurdu. "İğrenç, aşağılık namussuz!"

"Sam!" Sara kâğıda uzanmak istedi ama Sam birden onun elini tuttu. "Görmek istiyorum Sam! Bilmek zorundayım."

Sam bileğini serbest bırakınca kâğıdı aldı ve yazılanlara baktı. Sonra yüzünde bir dehşet ifadesiyle onu izleyen Sam'e bakıp gülmeye başladı.

"Garip bir espri anlayışın var Sara!" Sam'in sesi öfkeyle titredi. "Hayatımda bu kadar iğrenç bir mektup görmedim. Sana bu kadar adice saldırmaya nasıl cesaret edebilir? Eğer biri bana böyle bir mektup yazsa onu..."

"Sakin ol Sam. Bu mektubu daha önce görmüştüm ben."

Sam şaşkın bir şekilde ona baktı. "Bu ne öyleyse? Yolladığı mektubun kopyası mı?" Telefona uzandı. "Hemen polisi arayacağım. Rio'dan gelince uçaktan iner inmez tutuklasınlar onu."

"Hayır Sam. Bu mektubu Paul yazmadı." Sara durumun

garipliğine gülmüştü ama neşesinin hemen kaybolduğunu fark etti.

Sam ahizeyi yerine bıraktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu mektubu ben verdim ona."

"Sen mi aklını kaçırdın yoksa ben mi?" Şaşkınlıktan Sam'in ağzı açık kaldı.

"İkimizin de aklı başında." Sara masanın üstündeki diğer kâğıtları karıştırarak aynı daktiloda yazıldığını belli eden altı mektup daha bulup Sam'e uzattı. Hepsi de Sara'yı iğrenç suçlamalarla itham eden mektuplardı bunlar. "Ekim sonundan beri her hafta bir tane alıyorum bunlardan. Araştırıp bir şeyler bulabilir umuduyla Paul'e vermiştim."

"Yani onun bir ilgisi olmadığından eminsin?"

"Evet. Hatta mektupları incelemesi ve bir şeyler bulması için bir dedektif bile tuttu ama bir işe yaramadı. Penn Station yakınındaki bir postaneden gönderildiklerini öğrendik. Bir de üstlerinde belirgin bir parmak izi olmadığını."

Masayı buldukları gibi bırakmak için telaşla topladılar. Sonra her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek için etrafa son bir kez bakıp çıkmaya karar verdiler.

Sara tam kapıyı açmıştı ki Sam onun kolunu yakaladı. "Dur! Asansörün sesini duydum!"

Sara hemen kapıyı kapatıp başını duvara dayadı. "Tanrım, olamaz! Ya Neal ile Deanna geldilerse?"

"Ya gelen Paul'se?"

Nefes bile almaktan korkarak etrafı dinlediler. Gerçekten az sonra asansör çatı katında durdu. Ama birisinin inip inmediğini anlayamadılar. Hiç ses yoktu. Sam'in saatine bakarak dört dakika bekledikten sonra çıkmaya karar verdiler.

Sara derin bir nefes aldı. 'Boşuna heyecanlandık."

"Boşuna mı heyecanlandık? Bildiğim kadarıyla bütün çatı katı size ait Paisley. Asansörün de burada durduğunu duyduk değil mi?"

Sara kapıyı hafifçe aralayıp koridora baktı. Etrafta hiç kimse görünmüyordu. "Carberry'de aslında üç tane çatı katı var Sam. Üçünün de asansörleri ayrı. Dışarıdan gelen ziyaretçiler bazen yanlış asansöre binip bizim kata çıkıyorlar, sonra da geri dönmek zorunda kalıyorlar. Daha önce de olmuştu böyle olaylar."

"Peki ya aşağıdaki görevli? Kimin hangi asansöre bindiğini takip etmek onun görevi değil mi?"

Dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapadıktan sonra Sara güldü. "Hector'ı tanıyorsun artık... Bazen adını bile şaşırır o. Hem zaten Hector'un mesaisi bitti bu saatte. Gece nöbetine gelen görevliyi de doğru dürüst tanımıyorum. Binadaki bütün kiracıları iyi tanımıyor olabilir."

Sara'nın dairesine girer girmez doğruca onun çalışma odasına gittiler. Oturma odasında ikisi de kendilerini rahat hissetmiyordu. Sara mutfaktan iki kadeh birendi alarak geri döndüğünde Sam'in kanepede oturduğunu gördü.

Sam onun elindeki kadehlerden birini aldıktan sonra yanını işaret etti. "Otur şuraya. Çok gergin görünüyorsun."

Ama Sara oturamadı. Odada dolaşmaya başladı. "Boşuna zaman kaybettik. Hiçbir şey öğrenemedik."

"Rollins'in çok değerli antikalar satın alacak kadar parası olduğunu öğrendik."

Sara omuzlarını silkti. "Eee?"

"Anlamıyor musun? Çok parası var Paisley. Hem de çok. Bunu nereden buluyor dersin?"

"Benim başıma gelenlerden onun sorumlu olduğunu ispatlamaz bu yine de."

"Ne bulacağını sanıyordun Paisley? İmzalı bir itiraf filan mı?"

Sara'nın kaşları öfkeyle çatıldı. "O eve girme fikri önce senden çıkmıştı unutma! Zaten Paul'ün böyle bir şey yapabileceğine asla inanma..."

"Kahretsin!" Sam hırsla ayağa kalktı. Elindeki içkinin bir kısmı pantolonuna döküldü. "Kafanı yine kuma mı gömeceksin Paisley? Senin daha mücadeleci bir insan olduğunu sanıyordum."

Bu sözler Sara'yı canevinden vurdu. Ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. "Mücadeleci olmak düşmanını tanıdığın zaman işe yarar Sam."

Sesindeki acı Sam'in öfkesinin bir anda geçmesine neden oldu. Sara'nın yoksa onun hakkında da mı kuşkuları vardı?

"Düşmanın ben değilim Sara." Genç adam onun yanına gidip ellerini omuzlarına koydu. Öyle güzel, öyle narin görünüyordu ki içinin sevgiyle dolduğunu hissetti.

Sara onun gözlerinin içine baktı. "Bunu hiçbir zaman düşünmedim zaten," diye fısıldadı. Elini uzatıp yavaşça onun yüzünü, saçlarını okşadı.

Sam onun büyüsünden kurtulmak için kendini zorlayarak geri çekildi. "Hadi, paltonu al."

"Neden?"

"Yemeğe gidiyoruz."

Genç kadın tereddüt etti. "Dışarı çıkamam Sam. Eğer biri..."

"Hiç kimse tanımayacak seni. Hadi paltonu al." Oturma odasına gidip kanepenin üstüne bıraktığı paltosunu giydi Sara. Ama hâlâ tereddüt içindeydi. "Şimdi saçlarını arkaya doğru fırçala," dedi Sam.

"Çıldırdın mı?" Sara gülmesi mi kızması mı gerektiğini bilmiyordu.

"Soru sorma Paisley. Söylediğimi yap."

Sara antredeki masanın çekmecesini açıp saç fırçasını aldı ve saçlarını geriye doğru taradı. Yüzüne düşmemesi için de iki tokayla geriye doğru tutturdu. Aynaya bakıp yüzünü buruşturdu. "Öff! Korkunç görünüyorum."

Sam gülümsedi. "Korkunç değil, sadece değişik görünüyorsun."

Sara tekrar aynaya baktı. "Evet, ne yapmaya çalıştığını şimdi anlıyorum galiba." Sonra çalışmaya başladı. Dudaklarına koyu kırmızı ruj sürdü. Böylece en az birkaç yaş daha büyük görünüyordu. Lenslerini çıkartıp kocaman gözlüklerini taktı. Sonra da başına yün bir eşarp bağladı. Sam'e dönüp baktığında onun güldüğünü gördü.

"Ağzını açıp tek bir kelime edersen seni öldürürüm!"

"Tamam, tamam. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece... biraz şeye benzedin...."

"Tamam, tamam. Rüküş bir yosmaya benzediğimi söyleyeceksen sakın ağzını açma!"

"Evet, pek muhteşem bir görünüşün olmadığını kabul ediyorum ama hiç olmazsa kimsenin seni tanımayacağından da eminim."

"Umarım haklısındır Sam." Sara aynada son kez kendisine baktı. "Eğer tanınırsam, şimdiye kadar hakkımda yayınlanan bütün iğrenç hikâyelerden daha fazla zarar vermiş

olurum kendime."

Dışarı çıktıklarında kapıyı iki kez kilitlemeye dikkat etti Sara. Sam asansörün çağırma düğmesine basarken yemeği nerede yiyecekleri konusunda derin bir tartışmaya daldılar. Yangın merdivenine açılan kapının yavaşça açıldığını ve sonra hemen kapandığını fark etmediler bile.

Jack Farrel ter içinde kalmıştı. Az daha yakalanıyordu. Saklandığı yerden tam çıkmak üzereyken Sara ile Berenger denilen adamın sağ taraftaki daireden çıktıklarını görmüş, deli gibi yangın merdivenlerinin kapısına atılıp kendini ağır çelik kapının arkasına atmıştı.

Ama bu kadar korkmasına gerek olmadığını birkaç saniye içinde anlamıştı. Kendi aralarında konuşup gülüşmeye devam ettiklerine bakılırsa Jack'i fark etmemişlerdi.

Jack soğuktan titreyerek merdivenlerin başında beklerken Berenger ile Sara'nın sevgili olup olmadıklarını merak etmişti. Sonra birden Sara'yı kollarının arasında tutmanın, yüzünü onun yumuşak buklelerinin arasına gömmenin insana nasıl bir duygu vereceğini merak etmişti.

Çıldırıyordu herhalde.

Asansör kapılarının kapandığını ve asansörün aşağı doğru hareket ettiğini duyunca derin bir nefes aldı.

İşe başlamanın zamanı gelmişti.

"Görünüşümü değiştirmek daha önce neden hiç aklıma gelmedi acaba?" dedi Sara. Sam'le birlikte bir İtalyan lokantasına gitmişler, yemeklerini yiyorlardı. Hiç kimse tarafından tanınmadan rahatça dışarı çıkmak, kalabalık bir lokantada yemek yemek çok hoşuna gitmişti. "Üstelik pek zor bir iş de değilmiş."

"Mesele sadece gözlük takıp kırmızı ruj sürmen değil Paisley. Önemli olan davranışlarındaki değişiklik."

"Seninle aynı fikirde değilim."

"Marilyn Monroe'nun bile kimse tarafından tanınmadan sokakta dolaştığını biliyor muydun?"

Sara şarabından bir yudum aldı. "Monroe'nun manşetlere çıkmadan derin bir nefes aldığını bile sanmıyorum."

"Çok yanılıyorsun. Bak sana bir hikâye anlatacağım. Gü-

neşli bir pazar günü öğleden sonra Monroe yanında bir gazeteci ile Central Park'ta dolaşıyormuş. Hiç kimsenin kadına bakmadığını, onu tanımadığını görünce gazeteci meraklanmış. 'Günlük bir kıyafetle makyajsız dolaştığınız için mi sizi tanımıyorlar?' demiş. Monroe gülerek başını sallamış. 'Hayır. Sadece şu anda Marilyn Monroe olarak dolaşmıyorum parkta' demiş."

Sara kaşlarını çattı. "Ne demek yani bu?"

"Bırak da bitireyim. Monroe daha sonra açıklamış. Oyuncu ve yıldız kişiliğini bir elektrik düğmesini açıp kapatır gibi ortaya çıkarabileceğini veya gizleyebileceğini söylemiş. Bunun da makyaj veya kıyafetle ilgisi olmadığını anlatmış."

Sara güldü. "Buna inanmıyorum."

"Gazeteci de inanmamış ama Monroe ısrar etmiş. Sonunda iddiaya girmişler. Monroe kıyafetini değiştirmeden ve makyaj yapmadan isterse bir anda bütün parkın ilgi merkezi haline gelebileceğini, herkesin peşinde koşmaya başlayacağını söylemiş."

"İddiayı kim kazanmış? Gazeteci herhalde?"

"Yine yanıldın. Sözlerini bitirir bitirmez Monroe'nun cildi müthiş bir enerji ve heyecanla parlamaya, gözleri ışıldamaya başlamış. Gazetecinin gözleri önünde bir anda ünlü bir film yıldızı oluvermiş. Adam şaşkın şaşkın bakarken, az önce başlarını çevirip onlara bakma gereği bile duymayan insanlar kadının etrafını almaya, üstünü başını parçalamaya başlamışlar."

"İlginç bir hikâye."' Sara bardağına biraz daha şarap doldurdu. "Ama yine de benimle ne ilgisi var anlayamadım."

Sam omuzlarını silkti. "Aslında seninle nasıl bir ilgisi var ben de tam olarak bilmiyorum. Ama belki zaman zaman Sara Chance olduğunu unutursan, başkalarının da unutmasını sağlayabilirsin... Bak şimdi, şu anda sana dikkatle bakan biri kim olduğunu anlayabilir. Önemli olan saçlarını geriye tarayıp gözlük takman değil herhalde. Ama tanınmayacağından emin olduğun için çok sakinsin şu anda. O yüzden de genellikle yaptığın gibi çevrene elektrik saçmıyorsun."

"Gerçekleşmesi mümkün olmayan teoriler bunlar Mr. Berenger." Garson yemeklerini getirdiği için sustular.

Servis bittikten sonra "Belki haklısın," dedi Sam. "Ama

senin de bir hayatın olabilir. Bu mümkün, Sara."

"New York'ta mı? Bundan kuşkuluyum."

Sam masanın üstünden uzanıp onun elini tuttu. "New York'ta değil. Benimle birlikte."

"Ama sen de New York'ta yaşıyorsun."

Sam derin bir nefes aldı. Nasıl olmuştu da ona anlatmayı unutmuştu? "Ocak ayının birinde Maine'e gidiyorum Sara."

"Ne!" Sara elindeki çatalı tabağına düşürünce tavuğun sosu beyaz masa örtüsüne sıçradı.

Sam ona Karl Bergmann'ı ve kendisine sağladığı fırsatı anlattı.

"Ama ya işin?" Aslında Sam'in işi umurunda bile değildi Sara'nın. Tek düşüncesi onsuz bir hayata nasıl dayanacağıydı. "Bu kadar uzun bir süre işlerini bırakabilecek misin?"

"Böyle bir imkân herkesin önüne çıkmaz. Bir yıl işimden uzak kalırsam kıyamet kopmaz nasıl olsa." Sam hâlâ onun sol elini avuçlarının arasında tutuyordu. Bergmann'ın nasıl bir sanatçı olduğunu, bu işin bütün inceliklerini nasıl iyi bildiğini anlattı.

Sara onu dinlerken gözlerinin parıldadığını gördü ve Sam'i diğer insanlardan farklı kılan özelliği anladı. Sam işini ve hayatı seviyordu. Bir yıl süresince bankadaki hesabının azalacağı aklına bile gelmiyordu. Para, Sam Berenger için çok önemsizdi. Oysa Sara'nın çevresindekiler için önemli olan tek şey para, lüks ve ihtişamdı.

"Seni özleyeceğim," dedi hırıltılı bir sesle.

"Beni özlemene gerek yok Paisley."

Sara onun gözlerinin içine baktı. "Burada kalmanı isteyemem senden."

"Burada kalamam Paisley. Ama sen benimle gelebilirsin."

"Maine'e mi?"

"Sanki Avustralya'ya gidecekmişim gibi konuşuyorsun."

"Pek farkı yok." Sara'nın bütün neşesi bir anda kaçmıştı. "Orası zaten çok soğuktur Sam."

"Buradan daha soğuk değil," dedi genç adam usulca.

Sara gözlerini sol parmağındaki altın alyansa dikti. Hayatını altüst eden kargaşadan kurtulma çabasına o kadar dalmıştı ki, hemen önünde duran sorunları, vermesi gereken kararları unutmuştu bu arada. Üstelik vereceği karar sadece

kendi geleceğiyle ilgili değildi. Aynı zamanda Sam'in geleceğiydi.

"Seni New York'a bağlayan ne Sara?"

Genç kadın bir an düşündükten sonra, "Burası benim yuvam," diyebildi. Daha iyi bir cevap bulamamıştı. "Hep bu kentte yaşadım ben."

"Burası senin geçmişin. Ya geleceğin?" dedi Sam yumuşak bir sesle.

Sara gözlerini ona dikti. "Buna cevap veremem."

"Veremez misin, vermez misin?"

"İkisi de. Sana hemen cevap veremem. Zaten böyle ciddi bir cevap vermeye de hazır olduğumu sanmıyorum."

"Sen çok dürüst bir kadınsın Paisley."

"Öyle olmaya çalışıyorum."

Sam onun elini bıraktı ve yemeklerini yemeyi sürdürdüler. Ama Sara'nın yüzünün gitgide asıldığını ve karanlık düşüncelere daldığını görüyordu genç adam. Epey yol katetmişti aslında. İçinde yaşadığı altın kafese girmeyi isteyenin biraz da kendisi olduğunu anlar gibi olmuştu Sara. Ama son anda yine kaçmış, bir takım muğlak sorumlulukların ve geçmişte verdiği sözlerin ardına sığınmıştı.

Sam bunu bilinçli bir şekilde söylememişti ama ayın birinde Maine'e gideceğini açıklamakla ilişkilerinin bundan sonra sürüp sürmeyeceği konusunda da karar vermesi için Sara'ya süre koymuş oluyordu. Gelecekleriyle ilgili kararı o güne kadar vermek zorundaydı Sara. Aslında onu New York'a bağlayan bir mesleği, ailesi ve gerçekten geçerli nedenleri olsa her ikisi için de uygun bir çözüm yolu bulmak için elinden geleni yapacaktı Sam.

Ama Sara'yı New York'a bağlayan hiçbir şey yoktu. Sadece eski hayatına duyduğu sadakât, korkuları ve yalnızlığıydı burada kalmasını sağlayan. Sara bunlardan sıyrılmadan birlikte bir gelecek kuramayacaklarını biliyordu Sam.

Her şey çok kolay olmuştu. Öyle kolay olmuştu ki belki de bu yüzden korkuyordu Jack.

Carberry'nin kapısından girdiği anda kapıdaki görevli onu Paul Robbins sanmıştı. Jack de elini kolunu sallayarak asansöre binmiş, çatı katına çıkmıştı. Oysa ellinci kata yangın

merdivenlerinden çıkmayı göze almıştı buraya gelirken.

Tabii koridorda Sara ile Berenger'a yakalanma tehlikesi atlatmıştı ama o zaman da yangın merdiveni yetişmişti imdadına. Üstelik Sara o kadar düşünceli bir kadındı ki, Rollins'in dairesinin kapısını kilitlemeyi bile unutarak Jack'i kilitlerle uğraşma zahmetinden kurtarmıştı.

'Her şey fazlasıyla kolay oldu,' diye düşündü Jack. Paul'ün çalışma masasının üstünde düzenli bir şekilde duran kâğıtları alıp yere oturdu ve okumaya başladı.

Paul'ün Last Chance ile ilişkilerini anlatan notlardı bunlar. Öyle iyi bir malzemeydi ki, nerede olduğunu unutup okumaya daldı Jack.

Sam ile Sara yemeklerini bitirip lokantadan çıktıklarında saat yediydi. Sam'in Maine'e gideceğini öğrendikten sonra iyice suskunlaşmıştı Sara.

Sam, Rockefeller Plaza'ya gidip Noel ağacına bakmalarını teklif edince başını iki yana salladı ve bir an önce eve dönmesi gerektiğini söyledi.

Sam durması için bir taksiye işaret etti. "Neden bir an önce eve dönmek zorundasın?"

Önlerinde duran taksiye bindiler. Sam, Carberry'nin köşesinde durmasını ve saati kapatmamasını söyledi şoföre.

"Deanna ile Neal erken dönebilirler. Onlardan önce evde olmak istiyorum."

"Kahretsin! Bunların yanında korkak bir çocuk gibi davranmak zorunda mısın Paisley?"

"Öyle davranmıyorum!"

"Umarım bundan eminsindir." Sam onun elini tuttu. "Yetişkin bir kadın kendi evinde böyle davranmamalı çünkü. Seninle birlikte yukarı çıkayım, beni onlarla tanıştır. Bu iş de olup bitsin Paisley."

"Şimdi olmaz!"

"Öyleyse yarın."

"Sam, Tanrı aşkına, anlamaya çalış..."

"Kahretsin Paisley! Çok fazla zamanımız yok." Onun gözlerinin içine baktı. "Sen anlamaya çalış. Çok fazla zamanımız yok."

"Bana acı Sam. Lütfen."

Sara gülümseyerek onu yumuşatmaya çalıştı. Ama Sam gülümsemedi. Onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu genç kadın. "Aralığın yirmi ikisinde bir partiye ne dersin?" dedi kendini zorlayıp gülümseyerek. Sam'in cevap vermediğini görünce ona doğru eğildi. "Çok seçkin konuklar olacak," dedi ve planını anlattı.

"Senin korkunç üçlü de orada olacak mı?"

"Elbette."

"Birbirimize olan duygularımızı bilecekler mi?"

Sara bir an tereddüt etti. "Neyi bilmeleri gerekiyorsa onu bilecekler."

"İlişkimizin ciddi olduğunu bilmeleri gerekiyor mu?"

Sara onun gözlerinin içine baktı ve bütün geleceğinin bu sorunun cevabına bağlı olduğunu anladı. Yanlış bir cevap verirse Sam, Maine'e gidecek ve onu bir daha göremeyecekti. Hiçbir kadının aynı erkekle mutluluğu üçüncü kez yakalama fırsatı elde etmeyeceğini bilecek kadar zekiydi. "Evet," dedi. "Ciddi olduğumuzu bilmeleri gerekiyor."

Sam onun elini dudaklarına götürdü ve avcunu öptü. Sara özlemle ürperdi.

Taksi Carberry'nin köşesinde durdu. Sokak karanlıktı ve taksimetre çalışmaya devam ediyordu.

Yalnız kalabilecekleri anlar şimdilik bu kadarla sınırlıydı.

Sam onu kollarının arasına alıp sıkınca Sara gözlerini kapadı. 'Bu kadarı da yeterli,' diye düşündü. 'Eğer ona sadece bu kadar sahip olabileceksem bu da yeter bana.'

Sam onun dudaklarına eğilirken menekşe kokusunu içine çekti. Yılların öfkesi ve özlemi öpüşünde gizliydi sanki. 'Bu kadarı yeterli değil,' diye düşündü. 'Tamamen benim olmasını istiyorum. Bu kadarla yetinemem.'

Bölüm Sekiz

Sara binadan içeri girip asansöre doğru yürürken yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Görevliler Sara Chance'in çıldırdığını sanacaklardı belki ama hiçbir şey umurunda bile değildi. Sam'le birlikte geçirdiği çalınmış dakikalar her şeye değerli.

Çatı katında asansörden indiğinde doğruca kendi dairesine yöneldi. Ama birden Paul'ün kapısının altından sızan ışığı fark ederek durakladı. Çıkmadan önce ışığı kapattığından emindi. Yoksa Neal ile Deanna mı dönmüşlerdi? Ama onlar da yandaki dairede kalıyorlardı. Paul'ün evine girmeleri için bir neden yoktu.

Bir an durakladıktan sonra çantasından Paul'ün anahtarını çıkardı. İçeri girip bir göz attıktan sonra ışığı kapatabilir ve tekrar çıkabilirdi. Anlaşılan dalgınlıkla düğmeyi kapattığını sanmış ama yanılmıştı.

Anahtarı kilide soktuğunda birden irkildi. Kapı kilitli değildi. Birden ter içinde kaldı. Öfkeyle gözlüklerini çıkartıp paltosunun cebine attı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Nasıl unutmuştu kilitlemeyi?

Eğer aptallığı yüzünden Paul'ün antika koleksiyonunun başına bir şey gelmişse, Paul hayatının sonuna kadar ondan nefret etmekte haklıydı.

Antreden oturma odasına geçtiğinde gözüne çarpan ilk şey, masa lambasının ışığında parlayan kızı saçlar oldu. Korkudan başı dönmeye başladı. İyi ki Paul'ün sırtı kapıya dönüktü. Yerde, halının üstünde oturmuş, birkaç saat önce Sam ile Sara'nın karıştırdıklarını okuyordu.

Brezilya'dan ne zaman dönmüştü acaba? Aslında dört gün sonra dönmesi gerekiyordu. Sam ile Sara'nın evine girdiklerini ve etrafı aradıklarını anlamış mıydı?

Yavaşça Paul'e doğru yürüdü. Onun keskin bakışlarını yüzünde hissettiğinde ne söyleyecekti? Bu işin içinden nasıl sıyrılacaktı?

Öte yandan, Jack Farrel, Sara'nın içeri girdiğini ve ona yaklaştığını duymamıştı bile. Paul'ün notlarını okurken yıllar ge-

risine gitmiş, orta sınıftan bir ailenin çocuğu olan Paul'ün zengin ama zavallı bir çocuk olan Max'le nasıl tanıştığını öğrenmenin heyecanına kaptırmıştı kendisini. Harika bir hikâyeydi bu.

Omzuna dokunan eli hissedince birden irkildi ve nerede olduğunu hatırladı. Kanı donmuştu sanki.

"Paul?" Sara'nın yumuşak ve titrek sesini tanıdı.

Bir an tereddüt ettikten sonra "Ne var?" dedi. Ortalık kararışmadan önce biraz düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Ne zaman döndün? Cumaya kadar dönmeyeceğini sanıyordum."

Jack derin bir nefes aldı ve yüzünü Sara Chance'e çevirdi.

"Oh!" Genç kadın korkuyla geri çekildi. "Siz kimsiniz?"

İri mavi gözlerindeki korku öyle belirgindi ki, Jack kucağındaki kâğıtların etrafa saçılmasına aldırmadan yerinden fırlayıp ona uzandı. "O kadar korkmayın.Size herhangi bir şey yapacak değilim."

Sara yavaş yavaş gerileyerek telefonun yanına ulaşmaya çalışıyordu. "Eğer bir adım daha atarsanız bağırırım. Bu bina güvenlik görevlileriyle dolu. Tek bir çığlık atarsam hepsi buraya doluşurlar.

Jack birden durdu. "İnanın bana Mrs. Chance. Hiç kimseye zarar vermek istemiyorum. Bir dakika, size kimliğimi göstermek istiyorum."Ceketinin cebinden basın kartını çıkardı.

Sara yanındaki masanın üstünde duran bronz bir heykeli alıp başının üstünde tuttu. "Sakın yaklaşmayın bana! O kartı bana doğru fırlatın. Yaklaşmayın!"

Jack onu daha fazla korkutmamak için dikkatle kartı ayaklarının dibine fırlattı. Sara derin bir nefes alıp gözlerini Jack'ten ayırmadan yere eğildi ve kartı aldı. Cebindeki gözlükleri çıkarıp taktı ve kartı okudu.

Sonra birden yüzündeki ifade değişti. "Tamam hatırladım! Geçen gün Metropolitan'daki fotoğrafçılardan birisiniz."

Jack başını salladı. "Haklısınız." Sinirli bir şekilde Sara'nın elindeki ağır heykele baktı. "Geçen gün sizi birlikte gördüğümde arkadaşınız Berenger'ın hışmına uğrayan fotoğrafçı da benim..."

"İnsanı hiç rahat bırakmaz mısınız siz?" Sara'nın korkusunun yerini korkunç bir öfke almıştı şimdi. Elindeki heykeli kenara bıraktı. "İnsanları rahatsız etmekten özel bir zevk mi alıyorsunuz?"

"İnsanların değil, yıldızların peşinde koşuyoruz."

"Ben yıldız değilim."

"Önemli değil. Bir yıldızla evlendiniz."

"Maxwell öldü artık." Sara hırsla ona yaklaştı. "Hiç olmazsa artık rahat bırakın."

Jack omuzlarını silkti. "Kuralları ben koymadım. Sadece oyunun gereğini yerine getiriyorum."

Sara'nın gözleri iki kor parçası gibiydi. "Ama bu oyun sıktı artık." Telefonun yanına gitti. "Polise haber vereceğim."

"Hey bir dakika!" Jack'in sesi korkuyla yükseldi. "Sadece hayatımı kazanmaya çalışıyorum ben."

"Öyle mi? Hayatını bu yolla kazanan insanların hayatlarının en az beş yılını hapishanede geçirdiklerini de biliyor musunuz bari?"

Jack gülümsedi. "Sara Chance'in bu kadar esprili bir insan olacağı aklıma gelmemişti doğrusu."

Sara elini ahizeye uzattı. "Polis çağırmamam için bir tane doğru dürüst mazeret bul, telefon etmeyeyim."

Jack derin bir nefes aldı. En azından zaman kazanabileceği bir mazereti vardı. "Eğer telefon ederseniz ben de onlara Berenger ile birlikte bu daireye benden önce girdiğinizi söylerim."

Sara başını sallayarak ahizeyi kaldırdı. "Kimi inandırabilirsin buna? Üstelik benim anahtarım var. Senin yok."

Jack korkuyla titredi. Gerçekten polis çağıracaktı galiba. Hızla Sara'nın yanına gidip bileğini yakaladı. "Öyleyse neden girdiniz bu daireye Berenger ile?"

Sara'nın mavi gözlerinde korkuyu ve çaresizliği görünce bir an ona acıdı. Ama hemen bu duygusunu bastırdı.

"Biz buraya girmedik," diye kekeledi genç kadın. Ahize elinden kayıp yere düşmüştü.

"Rollins'in burada olmadığını biliyorum," diye ısrar etti Jack. "Berenger ile birlikte buradan çıkarken gördüm sizi."

"Mektupları bırakmak için girmiştim buraya." Sara kendini biraz toplayıp ahizeyi kaldırdı ve yerine koydu. "Mr.

Rollins Rio'da."

"Daha iyi bir yalan bulabilirsiniz Mrs. Chance."

"Sizin de bulmanız gerekiyor. Mr. Farrel!" Sara'nın gözleri birden öfkeyle parladı. "En azından ben Carberry'de oturuyorum. Sizin adresiniz ise epey uzak değil mi?"

Jack sakin görünmeye çalışarak "Sadece bir hikâye arıyorum," dedi.

"Başkasına ait bir evde mi?"

"İşimin bir parçası bu da. Kafamdaki bazı soruların cevaplarını arıyorum."

"Hangi sorular bunlar? Benim uyuşturucu alışkanlığım mı yoksa lezbiyen ilişkilerim mi?"

"Hangisi olursa. Müşkülpesent bir adam değilim."

Sara öfkeyle parladı. "Hakkımda bütün bu yalanları kimin yaydığını araştırsanız daha iyi olmaz mı?"

Jack'in beyninde bir şimşek çaktı. Yine aynı noktaya gelmişlerdi. "Bir fikriniz var mı?"

Sara birden geri çekildi. Yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi. "Yoo, hayır. Hayatımı mahvetmenize yardımcı olmaya niyetim yok."

Aslında buna ihtiyacı da yoktu Jack'in. Berenger ile Sara'nın Rollins'in apartmanını aramaları her şeyi anlatıyordu. Keşke biraz daha zamanı olsaydı ve bütün o kâğıtları okuyabilseydi. Belki o zaman bazı soruların cevaplarını bulabilirdi. Şimdiye kadar okuduklarından Paul'ün Max'e ne kadar sadık olduğunu, Sara'nın ona göre bir kadın olmadığını düşündüğünü ve Max'in kurduğu vakıflarla ilgili bazı bilgileri öğrenebilmişti.

"Sanırım sizinle bir anlaşma yapabiliriz Mrs. Chance," dedi. Sesinin tehdit eder bir tonda çıkmamasına özellikle dikkat etmişti. "İkimizin de bir sırrı var ve birbirimize güvenmiyoruz." Gülümsedi. "Uzun bir gece olabilir."

"Benim yeterince zamanım var," diye karşılık verdi Sara sakin bir sesle. Ama ne kadar gergin olduğu yüzünden anlaşılıyordu. "Birkaç şey sormak istiyorum. Aramak için neden Paul'ün apartmanını seçtiniz? Benimkine girmeniz daha mantıklı olmaz mıydı?"

Jack omuzlarını silkti. "Doğrusunu isterseniz, hangi kapının sizin dairenize ait olduğunu bilmiyordum. Bu kapı ki-

:itli olmadığı için buradan başlamaya karar verdim. Sadece :esadüf."

"Peki bütün kapılar kilitli olsaydı?"

"Bir tanesini seçip açmaya çalışacaktım."

"Bir gazeteci için ilginç bir yetenek olmalı." Sara tereddütle tekrar telefona baktı. Jack bütün geleceğinin ve meslek hayatının onun elinde olduğunu biliyordu. Korkudan soğuk terler dökmeye başladı.

"Yapma," dedi sakin ve ölçülü bir sesle. "Sonra pişman olursun." Sara korkmuş görünüyordu. Yine de ahizeyi kaldırdı. Anlaşılan göründüğünden daha cesur bir kadındı. "Ahizeyi yerine bırak Sara. Tabii yarınki Post'un birinci sayfasında Berenger ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafının yayınlanmasını istemiyorsan.

"Yalan söylüyorsun!" Sara'nın eli titremeye başladı. "Birlikte fotoğrafımızı çekmedin hiç."

"Yanılıyorsun." Sara'nın Berenger'in gözlerinin içine baktığı fotoğraf Jack'in hafızasında taptazeydi. a

"Sana inanmıyorum."

"Böyle bir riski göze almak ister miydin? Erkek arkadaşının adının yarınki gazetelerde yayınlanması tehlikesini göze alır mıydın?"

Bu sözler etkisini gösterdi. Sara ahizeyi yerine bıraktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Jack bir yandan onun için üzülüyor, ama bir yandan da oyunu oynamayı kabul ettiğinde kuralları da bildiğini düşünüyordu.

"Defol!" Sara'nın sesi öfke ve korkuyla titredi. "Fikrimi değiştirmeden derhal git buradan!"

Jack paltosunu alıp kapıya yürüdü. "Yarın sabahki gazeteye bakmayı unutma," dedi. "Sana küçük bir mesajım olacak."

Dışarı çıktığında kapıya çarpan bir şeyin büyük bir gürültüyle yere düştüğünü ve parçalandığını duydu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. Ama birazcık şöhret onun da hakkıydı.

Sam ahizeyi biraz daha kulağına yaklaştırdı. Sara'nın söylediklerine bir türlü inanamıyordu.

"Pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak. "Her şeyi yeniden

anlat, tamam mı?"

Sara heyecandan titreyen bir sesle makineli tüfek gibi konuşmaya başladı yine. Sonunda yine o inanılmaz şeyi söyledi. "Jack Farrel, Paul'ün dairesine girdi bu akşam."

"Ve polis çağırmadın öyle mi?"

"Evet."

"Sen deli misin? Aklını mı kaçırdın?" Sam hırstan deliye dönmüş bağırıyordu. "Böyle bir şeye nasıl izin verirsin?"

"Biraz sakin ol Sam. Anlamıyor musun? Biz de ona yakalandık. İkimizi görmüş."

"İkimizi mi?"

"Paul'ün dairesinden çıkarken görmüş bizi. Bu durumda onun kurallarına göre oynamak zorundayım.."

Sam derin bir nefes aldı. Sara'ya fazla sert davrandığının farkındaydı, ama hayatının en büyük hatalarından birini yapıyordu. Bir kenarda oturup onun ezilişini seyretmeye niyeti yoktu. "Eğer gazeteciler seni öğrenirlerse adın lekelenir. Herkesin diline düşersin. Farrel bunu yapacağını söyledi."

"Adımın canı cehenneme!" Sam daha fazla dayanamayıp patladı. "Milletin diline düşmek umurumda bile değil. O adamın tuzağına düştün. Hepsi bu!"

"Ama elinde fotoğraflarımız varmış..."

"Onları gördün mü? Negatiflerini istedin mi? Öyle bir fotoğraf çekildiğine dair delilin var mı?"

"Hayır, ama..."

"Zaman kazanmaya çalışabilirdin. Kahretsin Paisley! O adamı oyalayabilirdin."

"Fazla zamanımız olmadığını sen söyledin Sam."

Uzun, gergin bir sessizlikten sonra Sam tekrar konuştu. "O partide Paul'ü biraz daha iyi tanıyabileceğimi düşünmüştüm. Dedektiflik yeteneklerimi sınayabilmek için o partinin tek fırsatımız olduğunu düşünmüştüm."

"Partiyi vereceğim Sam."

"Sanırım fotoğrafçı dostumuzu da davet edersin artık."

"Saçmalama!"

"Davet etmesen de o partiye gelmeyeceğini nereden biliyorsun?" Sara'nın tereddüt ettiğini hissedince sinirli bir kahkaha attı. "Bu hiç aklına gelmemişti değil mi Paisley?"

"Ne söyleyebilirim Sam? Ne yapacağımı bilmiyorum. Sa-

dece bu duruma daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum." İçini çekti. "Kendi hayatımı kurtarmak istiyorum artık."

"Bunları Maxwell ile evlenmeden önce düşünmen gerekirdi."

"Sen de bunu söylemeden önce sonuçlarını düşünmeliydin!"

Telefon birden kapanmıştı. "Sara?" Sam'e cevap veren sinyal sesi oldu.

"Kahretsin!" Telefonu hırsla kapadıktan sonra fırtına gibi odanın içinde dolaşmaya başladı genç adam. Fazla ileri gittiğini biliyordu, ama Sara'yı yeniden arayıp özür dilemeyecek kadar da inatçıydı. Söylediği sözlerin yılların öfkesinin sonucu olduğunu biliyordu. Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın tam beş yıldır Maxwell ile evlendiği için Sara'ya için için kızmıştı. Beş yıldır çektiği acının hiç olmazsa bir kısmını onun da duymasını istemiş, onu yaralamak istemişti.

Kendisine ayrılan konuk odasından çıkıp atölye olarak düzenlediği odaya yöneldi. Sara'yı arayacaktı. Onun için çok önemliydi Sara. Ne gurur ne de kıskançlık onları ayıramazdı. Ama önce biraz çalışırsa öfkesini yatıştırabilirdi belki.

Ertesi sabah Sam tam duştan çıkmıştı ki kapının zilini duydu. Kocaman bir havluyu beline sarıp kapıyı açtı.

"Eğer kapıyı yüzüme kaparsan seni suçlayamam. Ama bunu yapmayacağını umarak geldim buraya." Sara paltosunun yakasını yukarı kaldırmış, yüzün kocaman yün bir şapka ve atkıyla gizlemiş, kapıda duruyordu. Sadece gözleri açıktaydı. "Bir şeyler söyle Sam. Eğer beni kovacaksan bunu bir an önce yap da daha fazla gülünç duruma düşmeyeyim."

Sam belindeki havluyu sıkı sıkıya tuttu. Sonra durumun garipliğini fark edip bir kenara çekildi ve içeri girmesi için ona yol verdi. "Gel. Kıyafetim pek uygun değil ama..."

Sara'nın gözleri onun çıplak vücudunda dolaştı. Birden yanakları kızardı. Bütün öfkesine rağmen kendini tutamayıp gülümsedi Sam. "Umduğun gibi miyim bari?"

Genç kadın şapkasını ve atkısını çıkartıp paltosunun cebine soktu. "Bu kadarını hayal etmemiştim Sam."

Başka zaman olsa Sam bu sözleri başlangıç kabul edip kendi hayalleriyle ilgili birkaç tahrik edici söz söylerdi. Ama şu

anda ikisi de o kadar sarsılmış durumdaydılar ki, hiçbir şey söylemeden Sara'yı oturma odasına götürdü.

"Kahvaltı ettin mi?" Nazik bir ev sahibi gibi konuşuyordu.

Sara kendini zorlayarak gülümsedi. "Uygunsuz bir zamanda geldiğimi anlıyorum Sam. Sen duşunu bitir. Beklerim."

Sam giyinip döndüğünde Sara'yı mutfakta kahve yaparken buldu. Fincanları onun elinden aldıktan sonra "Mutfakla aranın iyi olmadığını sanıyordum," dedi.

"Yanılıyorsun." Sara mutfaktaki masanın yanında duran taburelerden birine oturdu. "Aslında yemek pişirmeyi de ev işlerini de çok severim. Ama hiçbir zaman bunları yapmama izin verilmedi."

Sam kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini ona dikti. "Evet, Paisley?"

Sara söyleyeceklerini sabaha kadar prova etmiş, taksiyle buraya gelirken de tekrarlayıp durmuştu. Kalbindekileri ve kafasındakileri söylemek neden bu kadar zordu peki?

"Telefonu yüzüne kapatmamalıydım," diye kekeledi. "Aptalça, çocukça bir davranıştı."

"Seninle aynı fikirdeyim."

"Ne?"

Sam sırıttı. "Yaptığın aptalca ve çocukçaydı."

"Sam lütfen her şeyi daha da güçleştirme. Neden öyle sırıtıp duruyorsun?"

Genç adam ona sırtını dönüp "Böylesi daha mı iyi?" diye sordu.

"Kahretsin! Sam, lütfen dönüp beni dinler misin? Tam on iki saattir bu konuşmanın provasını yapıyorum. Söyleyeceklerimi bitirip gideceğim buradan."

Sam dönüp onun gözlerinin içine baktı. Artık gülmüyordu. "Seni dinliyorum Sara."

"Biz evli değiliz Sam. Aramızda herhangi bir bağ yok... Henüz demek istedim. Evet, ikimiz de ne istediğimizi biliyoruz ama resmi bir ilişki yok aramızda. Bütün bu gazete haberleri,evime girilmesi, eşyalarımın çalınması... Her şey, her şey bana yapılıyor, yani Sara Chance'e."

"Sara Paisley Chance," diyerek onun sözünü kesti Sam.

"Hayır Sam, Sara Chance'e yapılıyor bütün bunlar. Max'in

dul eşine, senin tanıdığın kadına değil. Hayatımı yeni baştan düzenlemeye çalışıyorum. Kararlarımı da kendim vermeliyim. Farrel konusunda hatalı davranmış olabilirim ama yaptım işte. Artık düzeltmem de mümkün değil." Paul'ün dairesinde onunla nasıl karşılaştığını tekrar anlattı. "Sanırım ilk kez büyük bir iş yapıp şöhret olmaya çalışıyor," dedi. "Polisi çağırmamı göze alamazdı."

"Yani sence sadece para için mi yapıyor bu işi?"

Sara kaşlarını çattı. "Elbette. Başka neden yapsın?"

Sam parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Belki de seni istiyor Sara. Seni, sadece seni."

"Hayır sanmıyorum. Ayrıca, elini uzatınca alamaz beni. Hiç kimsenin malı değilim artık. Hiç kimsenin değilim."

Sam yavaşça ona yaklaştı. "Peki ya bir erkek seni isterse Sara Paisley?" Ilık nefesi Sara'nın yüzünü okşadı. Genç kadın nefesinin kesildiğini hissetti. "Eğer bir erkek onun olmanı isterse?"

Sara elini onun çıplak göğsüne dayayıp daha fazla yaklaşmasını engelledi. Duygularına söz geçirememekten korkuyordu. "Şu anda çevrem hortlaklarla dolu Sam. Yalanların, çirkinliklerin, yükünü taşıyorum omuzlarımda. Bu yükü başka hiçbir insana taşıtmak istemem." 'Özellikle de sevdiğim insana,' diye düşündü.

"Benim omuzlarım geniştir," diye mırıldandı Sam. Onun saçlarını okşadı. "Yük taşıyabilirim."

"Bir süre belki. Ama sonra canından bezersin Sam. İnan bana. Ben çok iyi biliyorum bu duyguyu. Yeniden Sara Paisley olmadan önce Sara Chance'in adını temizlemek istiyorum." Sam hiçbir şey söylemedi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Seni istiyorum Sara," dedi Sam birden. "Her an yanımda olmanı, yatağımda olmanı istiyorum. Hepsinden önemlisi de tamamen benim olmanı istiyorum. Ve eğer bunun tek yolu biraz daha beklemekten geçiyorsa beklerim."

"Ah, çok sabırlı bir insansınız Sam Berenger," dedi Sara yumaşak bir sesle.

Sam hafifçe onu dudaklarından öptü. "Ama çok bekletme beni," diye fısıldadı. "Benim sabrımın da bir sınırı var. Yıllardır seni bekliyorum."

Sam'in dudaklarının hafif teması bile Sara'nın başını döndürmeye yetti. "Hatırladığım kadarıyla, yıllar önce birleşmemizi engelleyen senin evliliğindi Sam. Benimki değil."

"Haklısın Paisley. Ama unutmamamız gereken bir şey var. Ne yazık ki hayat çok uzun değil. Karar vermemiz için çok beklemiyor bizi."

"Biliyorum." Sara, Max'in kısacık hayatını hatırlayarak başını salladı. "Ama ben kararımı verdim zaten."

Sam ondan biraz uzaklaştıktan sonra gözlerinin içine baktı. "Eee, kararın ne Paisley?"

"Duygularımı bilmiyor musun? Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun Sam?"

Genç adam birden rahatladı. "Yalnız kalmaya ihtiyacımız var," diye fısıldadı.

"Yalnızız zaten."

"Ama zaman sınırlaması olmadan, her an kapının çalınacağı endişesi olmadan yalnız kalmalıyız. Benimle birlikte gel Sara. Hiç olmazsa bir geceliğine kaçalım buradan."

"Yapamam." Sara yerinden kalktı ve onun yanına gidip kolunu okşadı. Böyle bir şey yaparsa gazete manşetleri görür gibi oluyordu. "Şimdilik daha fazlasını veremem sana Sam."

"Veremez misin, vermez misin?"

"Veremem. Daha önce de söyledim, çevremdeki hortlaklardan ve gölgelerden kurtulmadan sana gelmek istemiyorum."

"Peki onlardan kurtulacağına inanıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Sara. "Sonsuza kadar beklemeni istemeyeceğim senden ama..."

Cümlesini tamamlayamadı. Sam'in dudakları yarıda kesmişti. İçinin mutlulukla dolduğunu duydu.

Sanki çevresindeki sisler şimdiden biraz dağılmıştı.

Bölüm Dokuz

Sam'in Metropolitan'da bir iş yemeğine katılması gerekiyordu. O yüzden eve tek başına yürüyerek döndü Sara. Sam onu taksiyle Carberry'ye bırakmak istemiş ama Sara biraz temiz hava almak istediği için bu teklifi reddetmişti.

Köşeye geldiğinde sokağın tenha olduğunu gördü. Max'in ölüm yıldönümü geçtiği için hayranları ancak öğleden sonra toplanıyorlardı evin önünde. Ama yine de birkaç kişi vardı. Sara birden onların arasındaki Laurie'yi gördü. Max ile sevişirken Sara'nın da kendilerini seyrettiğini gazeteye haber olarak veren kızın yakın arkadaşıydı Laurie.

"Laurie?" Sara, kaldırıma oturup sırtını kapıya dayayarak gazete okuyan kızın yanına çömeldi. "Nasılsın?"

Laurie başını kaldırdı. Onun yüzünde sevinçli bir gülümseme ve 'Benimle konuştuğuna inanamıyorum,' ifadesi görmeyi bekliyordu Sara. Ama Laurie gözlerini ona dikip "Ne istiyorsun?" dedi.

Sara'nın sinirleri birden gerildi. "Joanne buralarda mı?"

Kız başını iki yana salladı.

"Nerede peki?"

"Birkaç günlüğüne uzaklaştı buradan. Neden soruyorsun?"

"Ona sormak istediğim birkaç soru vardı."

"Hangi konuda?"

"Hangi konuda olduğunu sanıyorsun Laurie? Enquirer'a anlattığı o korkunç hikâye konusunda. O yalan hakkında."

Laurie'nin yüzü öfkeyle karardı. "Yalan değildi o."

"Yalan olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Joanne Carberry'ye Max'in ölümünden sonra gelmeye başladı. Max ile bir kez olsun karşılaşmadılar, tanışmadılar bile." Sara kızın zayıf kolunu tutmak istedi ama Laurie hemen çekti. "Neden yaptı bunu?" Kızın tereddüt ettiği belliydi. "Para için mi? Uyuşturucu almak için paraya mı ihtiyacı vardı? Hadi Laurie, bana anlatabilirsin."

Laurie birden ayağa fırlayıp elindeki gazeteyi Sara'nın yüzüne sallamaya başladı. "Sana ne? Max'in bütün parasını al-

dın sen. Böyle lüks bir yerde oturuyorsun..." Gazeteyi uzattı. "Baksana, yeni bir sevgili bile bulmuşsun."

Sara daha bakmadan gazetede ne göreceğini tahmin etti. Post'un birinci sayfasında bir fotoğrafı vardı. Sırtı objektife dönük bir adama bakıyordu. Yüzündeki ifade, gözlerinin sevgiyle ışıldaması hiçbir kuşkuya yer bırakmıyordu. Sam'le Trump Tower'da karşılaştıkları gün çekilmişti fotoğraf. Çeken de Jack Farrel'dı.

Laurie gazeteyi hırsla çekip haberin manşetini okudu. "Sara'nın Yanındaki Esrarengiz Adam! Bu İlişki Ne Zaman Başladı?"

"Laurie, ben..."

Laurie yere, onun ayağının yanına tükürdü. "Bana hiçbir şey anlatma. Senin farklı bir insan olduğunu sanıyordum. Joanne'nin para için Enquirer'a o hikâyeleri anlatmaması gerektiğini düşünüyordum. Arkadaşıma o insanların iyi tipler olmadığını söylemiştim."

Sara birden irkildi. "Kimdi onlar Laurie? Joanne'ye para verenler kimlerdi?"

"Unut bunu. O hikâyelerin yayınlandığına çok seviniyorum şimdi." Laurie elindeki gazeteyi parçalamaya başladı.

"Bir gazeteci miydi Laurie?"

Kapıdaki görevli sesleri duymuş, onlara doğru geliyordu.

"Laurie, bana anlatmak zorundasın," dedi Sara çaresizlikle.

"Bir şey mi oldu hanımefendi?"

Sara gözlerini Larry'nin yerine gelen görevliye çevirdi. "Sadece bu genç hanımla konuşmaya çalışıyordum."

Adam aşağılayan gözlerle Laurie'yi süzdü. "Polis çağırmadan derhal git buradan. Sizin gibi serserilerle uğraşmaktan bıktım." Eliyle Sara'yı işaret etti. "Burada seçkin insanlar oturuyor. Sizin gibi serseriler görmek istemiyorlar etrafta."

"Onu rahat bırak Allen," dedi Sara kapıcıya. "Serseri değil o."

"Siz çok nazik bir insansınız hanımefendi." Adam tekrar Laurie'ye döndü. "Hadi, şu yerdeki battaniyeni de al, toz ol buradan. Benim mesai saatlerim içinde sizi görmek istemiyorum burada."

"Laurie..." Sara tekrar onunla konuşmaya çalıştı.

Ama yerden battaniyesini ve radyosunu aldıktan sonra doğrulan Laurie'nin yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi. "Ne kadar kötü," diye fısıldadı. "Ben de sana onların isimlerini vermeyi düşünüyordum."

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Sara asansörle yukarı çıkarken Jack Farrel'ın sözlerinin boş bir tehdit olmadığını düşündü. Post'taki o fotoğraf sadece bir mesajdı gerçekten. Bir daha sefere Sam'in adını da yayınlayabilirdi. Sam'i bunlardan korumak için her şeyi yapabilirdi Sara.

Evden içeri girdiğinde mutfaktan gelen yemek kokusunu duydu. Paltosunu çıkardıktan sonra tam mutfağa gidiyordu ki, çalışma odasından Deanna'nın seslendiğini duydu.

"Sara! Lütfen buraya gelir miydin?"

Genç kadın geri dönüp çalışma odasına yürüdü. "Neden bu kadar resmisin Deanna? Sanki..."

"Sara, seni Dedektif Lenihan'la tanıştırayım." Deanna'nın yüzü gergindi. Masanın yanındaki koltukta oturan kısa boylu, tıknaz adamı işaret etti. "Polis göndermiş kendisini buraya."

Sara korkudan midesinin karıncalandığını hissetti. Deanna da sinirli bir şekilde boynundaki iri elmasla oynuyordu. Dedektif yüzünde kayıtsız bir ifadeyle Sara'yı selamladı.

"Mrs. Chance."

Sara derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Size ait bir şey bulduk." Adam elini cebine sokup Max'in Grammy Ödülü'nün bir parçasını çıkardı.

Sara almak için uzandı ama Lenihan elini geri çekti. "Nerede buldunuz onu?"

Lenihan bir köşede dikilip boynundaki elmas kolyeyle sinirli bir şekilde oynamaya devam eden Deanna'ya baktı. "Neden siz anlatmıyorsunuz ona? Benim merkeze telefon etmem gerek."

"Oturma odasından telefon edebilirsiniz," dedi Sara öfkeyle. Adam dışarı çıktıktan sonra Deanna'ya döndü. "Ne demek oluyor bunlar? Bütün bu esrarengiz saçmalıkların anlamı ne?"

"Sabahtan beri dönmeni bekliyorum. Deli oldum. Paul bu-

rada yok, Neal Quogue'ye gitti. Tek başıma kalıp karşımda Lenihan'ı görünce..."

"Tanrı aşkına Deanna, neler olup bittiğini anlatır mısın bana?"

"Grammy Ödülü'nü bulmuşlar."

Sara öfkesini bastırabilmek için yumruklarını sıktı. "Bu kadarını anladım zaten." Deanna'nın idam hükmünü bekleyen bir mahkûm gibi titrediğini fark edince sesini biraz daha yumuşattı. "Deanna? Dedektif geri gelmeden önce neler olduğunu bana da anlatır mısın lütfen?"

"Harlem'de bir uyuşturucu baskını sırasında bulmuşlar."

"Ne?"

"Dün gece Harlem'e bir baskın düzenlemişler. Hani David Kennedy'nin birkaç yıl önce ölü bulunduğu bir galeri vardı orada. Hatırladın mı? İşte uyuşturucu kullananları ve satanları yakalamak için oraya bir baskın düzenlemişler ve Grammy'yi bulmuşlar."

"Biri uyuşturucu bulabilmek için satmaya çalışıyordu herhalde," dedi Sara.

Kapı tarafından hafif bir öksürük duyuldu. Lenihan onları dinliyordu. "Hikâyeniz bu mu?"

Sara gözlerini kıstı. "Benim hikâyem filan değil bu," dedi sakin bir sesle. "Sadece tahminim."

Adam dikkatle onun yüzünü inceledikten sonra içeri girdi. "Oldukça iyi bir tahmin. Tahminlerin her zaman bu kadar kuvvetli midir Sara?"

"Siz her zaman bu kadar kaba mısınız Dedektif?" Sara böyle konuşmakla ne kadar yanlış davrandığının farkındaydı, ama adamın tavrı da dayanılır gibi değildi. "Böyle bir tahminde bulunmak için Sherlock Holmes olmaya gerek yok sanırım."

"Haklısınız." Lenihan bir sigara yaktı. "Her şey son derece açık değil mi?"

Sara başını salladı. "Evet. Biri Max'in ödülünü çaldı ve daha sonra uyuşturucu bulabilmek için satmaya kalkıştı. Grammy'nin öyle bir yerde bulunmasının başka bir açıklaması olamaz herhalde."

"Sara, daha fazla konuşmadan Neal'ın dönmesini bekle istersen." Deanna yavaşça onun koluna dokundu.

"Neden? Daha fazla söyleyeceğim bir şey yok ki zaten." Sara tekrar Lenihan'a döndü. "Sanırım Dedektif de Grammy'nin bulunduğunu bildirmeye geldi bana. Öyle değil mi?"

Deanna hiçbir şey söylemedi. Parmakları boynundaki kolyede sinirli bir şekilde dolaşıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti Sara.

Lenihan sigarasını kül tablasında ezdi. "Korkarım bu kadar basit değil Mrs. Chance."

"Grammy'yi delil olarak tutmanız mı gerekiyor? Öteki parçasını buldunuz mu?"

Lenihan açıklaması için Deanna'ya işaret etti.

"Şey... Grammy'yi oraya getiren kız..."

"Joanne mi?" dedi Sara onun sözünü keserek.

Deanna başını salladı. "Joanne kokain almak istiyormuş."

"Buna hiç şaşırmadım. O kızın uyuşturucu alışkanlığı olduğunu tahmin ediyordum."

"Sara..." Deanna hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Joanne kokaini senin için almak istediğini söylemiş."

Sara'nın yüzü birden bembeyaz kesildi. Dizleri titremeye başladı. Deanna onu en yakındaki koltuğa oturttuktan sonra su almak için mutfağa gitti.

"Bunlara bir türlü alışamadım," diye mırıldandı genç kadın.

"Nelere alışamadınız Mrs. Chance?" Lenihan ona doğru eğilmiş, dikkatle yüzünü inceliyordu.

"Yalanlara. Her defasında bir daha şaşırmamaya karar veriyorum ama bir türlü alışamıyorum."

"Böyle şeyler daha önce de oldu mu?" Adam cebinden küçük bir defter çıkarıp not almaya başladı.

"Siz hiç gazete okumaz mısınız Dedektif?"

"Elbette. Gazeteler sizden çok söz ediyor Mrs. Chance. Hem de çok."

"Biliyorum. Siz de büyük bir ihtimalle yazılanların hepsine inanıyorsunuz değil mi?"

"Ben delil olmadan hiçbir şeye inanmam," diye karşılık verdi Lenihan.

Tam o sırada Deanna elinde bir bardak suyla içeri girip Sara'nın yanına geldi. Sara sudan birkaç yudum içtikten sonra

"Ama bu kızın anlattığı hikâyeye inanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Lenihan omuzlarını silkti. "Henüz bilmiyorum."

Deanna birden sesini yükseltti. "Sara Chance böyle bir şey yaparak neden kendini zor duruma düşürsün?" Eliyle çevresini işaret etti. "Böyle bir evde oturan bir kadın uyuşturucu bulmak için neden öyle zavallı kızları kullansın?"

"Uyuşturucu insanlara garip şeyler yaptırtır," dedi Lenihan. "Size öyle hikâyeler anlatabilirim ki..."

"Hiç gerek yok!" diye onun sözünü kesti Deanna. "Sara uyuşturucu almak isteseydi öyle küçük kızları Harlem'e göndermesine hiç gerek yoktu. Sadece istediğini söylemesi ve..."

"Deanna!" Sara konuşmanın akışından hiç hoşlanmadı.

"Bir şey mi oldu Mrs. Chance?"

Sara öfkeyle dedektife baktı. "Hiçbir şey olmadı. Sadece uyuşturucularla bu kadar yakından ilgileniyormuşum gibi bir izlenim doğmasından hoşlanmıyorum."

Lenihan defterine birkaç şey daha yazdıktan sonra gözlerini ona çevirdi. "Geçmişteki durumunuzu düşünürsek..." Cümlesini tamamlamadı.

"Eğer kocamdan söz ediyorsanız, bu alışkanlığını yenmeyi başarmıştı o."

"Şanslı adammış." Ama Lenihan'ın Sara'ya inanmadığı belliydi. Çok saçma olduğunu bilmesine rağmen Sara birden suçluluk duygusuna kapıldı.

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum!"

"Güzel." Lenihan sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. "Ama size böyle bir soru sorduğumu hatırlamıyorum."

"Yine de söylemekte yarar gördüm. Bunu da kaydetmenizi istiyorum."

Tam o sırada dahili telefon iki kez çaldı. Mrs. Raines onları yemeğe çağırıyordu. Sara, Deanna'dan mutfağa gitmesini ve gecikeceklerini aşçıya haber vermesini rica etti. Deanna odadan isteksiz bir tavırla çıkarken geri dönüp meraklı bakışlarla onları süzdü.

Deanna koridorda kaybolur kaybolmaz "Çok sinirli görünüyor," dedi Lenihan.

"Evimizde polis görmeye pek alışık değiliz." Sara koltukta biraz dikleşerek yüzüne sakin bir ifade yerleştirdi. Bu po-

lis memuruyla biraz daha farklı bir havada konuşması iyi olacaktı galiba. "Bütün bunlar size biraz saçma gelmiyor mu?" diye sordu. "Çevrenize bir bakın Dedektif Lenihan. Uyuşturucu parası bulmak için Grammy satmak zorunda kalacak bir kadının evine benziyor mu burası?"

Lenihan gözlerini çevrede gezdirdi. "Böyle bir evin yıllık masrafı ne kadar? Birkaç yüz bin gidiyor mu?"

Sara havalı bir şekilde omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok Dedektif. Böyle ayrıntılarla yardımcılarım ilgilenir." Böyle züppe bir şekilde konuşmaktan hiç hoşlanmıyordu ama ne kadar zengin bir kadın olduğunu hatırlatırsa Lenihan'ı etkileyebileceğini umuyordu.

"Bir eviniz daha var değil mi? Neredeydi?" Sara'nın cevap vermediğini görünce ekledi. "Quogue'de, değil mi?"

"Evet."

Adam tekrar defterine bakıp başını salladı. "Çok garip. O evin sahibi olarak sizin adınız geçmiyor nedense."

Sara yerinde doğrulup tekrar omuzlarını dikleştirdi.

"Kayıtlara göre evin sahibi Açlıkla Mücadele Vakfı adına Paul Robbins görünüyor. Bunu biliyor muydunuz?" Lenihan defterini kapadı.

Sara soruya cevap vermemeyi tercih etti. "İşle ilgili şeylerden hiç anlamıyorum," dedi gülerek. "Vergiler, arazi sorunları, tapu işleri... Biliyorsunuz işte."

"Hayır, bilmiyorum Mrs. Chance. Ben iki odalı küçük bir evde oturuyorum ve bu tür şeyleri hiç bilmiyorum." Yeni bir sigara yaktı. "Buraya gelmeden önce küçük bir araştırma yaptım Mrs. Chance." Gözlerini Sara'nın yüzüne dikmiş, en ufak bir ifade değişikliğini kaçırmamaya çalışıyordu. "Anladığım kadarıyla sizin sahip olduğunuz tek bir şey bile yok."

Sara gülmeye çalıştı. "Korkarım yanlış bilgi almışsınız Dedektif. Ben çok zengin bir kadınım."

"Maxwell bütün servetini kurduğu iki vakfa bırakmış Mrs. Chance. Biri Açlıkla Mücadele Vakfı, öteki de Hayvanları Koruma Vakfı mı ne? Öyle bir şey işte."

"VDKV," dedi Sara hiç düşünmeden. "Vahşi Doğayı Koruma Vakfı."

"Anladığım kadarıyla, yanınızda American Express kartınız olmadan tek kuruşluk bir şey bile alabilecek durumda

değilsiniz Mrs. Chance."

"Bu çok saçma!" Sara ayağa kalkarak bluzunu düzeltti. "İstediğim her şeye sahip olduğum çok açık sanırım." Kapıya doğru yürüdü. "Eğer başka bir şey yoksa..."

Lenihan sırıtarak doğruldu. "Şimdilik başka bir şey yok," dedi onun arkasından koridora çıkarak. "Ama sizin yerinizde olsam attığım her adımı önceden hesaplardım. Herkese güvenmek doğru değil. Hele çenesini tutmayı bilmeyen küçük..."

"Tek bir kelime bile etmemenizi tavsiye ederim."

Neal'ın sesini duyunca Sara ile Lenihan şaşırdılar. Neal'ın yüzünde sakin ve kararlı bir ifade vardı. İki yıldır Deanna ile birlikte yaşamaya başladığından beri onun hiç böyle görmemişti Sara.

"Adım Neal Travis," dedi Lenihan'a yaklaşarak. Ama adamın uzattığı eli görmemezlikten geldi.

"Ben de Lenihan. New York Polis Merkezinden. Siz Mrs. Chance'in avukatı mısınız?"

"Hayır. Mrs. Chance'in özel danışmanı ve VDKV'nın koordinatörüyüm. Ve kendinizi mahkemede bulmak istemiyorsanız ağzınızdan çıkan sözlere dikkat etmenizi tavsiye ederim bundan sonra."

Ama Lenihan da bu tür davranışlardan kolay kolay etkilenecek bir adama benzemiyordu. Ellerini ceketinin cebine sokup Neal ile Sara'ya baktı.

"Çok müthiş işler başardığınızı düşünüyorsunuz değil mi?" Onlardan ve temsil ettikleri her şeyden nefret ettiği sesinden anlaşılıyordu. Gözlerini Sara'ya çevirdi. "Eğer yerinizde olsaydım şu vakıfların yaptığı işlere bir göz atardım. Epey para giriyor içeri ama çıkan görülmüyor pek."

Sara birden dönüp Neal'a baktı. Ama o sadece eliyle kapıyı gösteriyordu Lenihan'a.

"Bir daha gelmeden önce haber verin Dedektif. Yoksa amirlerinizden azar işitebilirsiniz."

Lenihan yüzünde alaycı bir gülümsemeyle kapıdan çıkınca Neal hemen Sara'nın yanına koşup kolunu omzuna doladı. "İyi misin?"

Birkaç ay önce olsa, Sara başını onun göğsüne dayar ve gösterdiği yakınlık için şükran duyardı. Ama şimdi buna ih-

tiyaç duymuyordu.

"Sen ne zaman geldin?" dedi geri çekilerek. "Deanna, Quogue'ye gittiğini söylemişti."

"Bazı kâğıtları evde unuttuğumu fark edince yarı yoldan döndüm." Neal mutfaktan gelen Deanna'yı görünce gülümsedi.

"İşte şans diye buna denir." Deanna sevgilisini öptü. "O adam sana çok sert davrandı mı Sara?"

Sara omuzlarını silkti. "Sert değildi. Sadece biraz can sıktı."

Neal, Sara'nın elini okşadı. "Her neyse canım. Geldiğimde sen de adama haddini bildiriyordun zaten. Seninle gurur duydum. Aklıma gelmişken, Post'taki o fotoğraf ne Sara?"

Sara derin bir nefes aldı. "Bir arkadaşım," dedi yalnızca. Nedense Deanna ile Neal'ın soruları Lenihan'ınkilerden daha çok canını sıkıyordu.

"Yoksa eski bir arkadaşın mı?" dedi Deanna.

Sara öfkelenmemek için dişlerini sıktı. "Evet, eski bir arkadaşım. Siz tanımıyorsunuz. Şimdi lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Çok acıktım. Yemek yemek istiyorum."

Yemek boyunca Neal ile Deanna neşeli bir sohbete daldılar. Sara hiç konuşmadı. Masadan kalktıktan sonra da biraz uzanacağını söyleyip odasına kapandı.

Kapıyı kapar kapamaz telefonun başına koşup Sam'i aradı. Ama bulamadı.

Yatağın üstüne uzanıp düşüncelere daldı. Son günlerde olaylar hızlanmış ve fazla zamanı kalmamıştı. Bütün geleceğini bağladığı partiye bir haftadan az kalmıştı. Ondan birkaç gün sonra da Sam, Maine'e gidecekti.

Dedektif Lenihan'ın suçlamalarını hatırlayınca adamın aslında pek de mantıksız davranmadığını anladı. Bütün bu lüks ve ihtişama rağmen beş parasız bir kadındı. Yirmi iki yaşındayken evlenmiş, annesinin kucağından kocasının korumasına geçmişti. Ama artık yirmi yedi yaşındaydı ve sorumluluklarını kendi üstlenmek istiyordu. Sam ile sağlıklı bir gelecek kurmak için de buna zorunluydu. Bütün bunları başarmanın yoluysa ekonomik durumunu gözden geçirmekten ve inisiyatifi ele almaktan geçiyordu.

Bir kalem kâğıt alıp mal varlığını yazmaya başladı. Sonun-

da epey kısa bir liste çıktı ortaya. Sadece mücevherleri ve Rio'daki ev vardı elinde. Kâğıdın üstüne karaladıklarını okuyunca güldü.

"Sahilde, özel yüzme havuzlu, iki katlı, dört odalı ev acele satılıktır. Sahibi Maine'e taşınmayı düşündüğü için evi satılığa çıkarmıştır.'

Evi satsa bile elinde mücevherleri kalacaktı. Ama Paul'ün son zamanlarda sık sık Rio'ya gittiğini hatırlayınca birden endişelendi. O evin hâlâ sahibi olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Hiç fena değil." Charlie Perez, Post'un sabah baskısını masanın üstüne fırlattı. "Nerede çektin bu fotoğrafı?"

Jack, Charlie'nin gözlerindeki kıskançlığı görünce gülümsedi. "Meslek sırrı."

"Meslek dayanışması diye bir şeyden de söz edildiğini duydun mu?" Charlie sırıttı. "Bazı sırlarımı sana verebilirim örneğin."

Jack bir kahkaha attı. Sara ile esrarengiz sevgilisinin fotoğrafı sabahleyin gazetede yayınlandıktan sonra bir anda günün adamı oluvermişti. "Boş ver Charlie. Meslek dayanışması şimdi mi geldi aklına?"

Charlie söylenerek çıktıktan sonra Jack kendi kendine gülümsedi. Çok daha önemli işleri vardı şimdi. Charlie'yle uğraşacak zamanı yoktu.

Sabahtan beri Maxwell Chance'in kurduğu vakıflarla ilgili bilgi toplamaya çalışmış, gazete arşivinde oturup bütün eski haberleri okumuştu. Vahşi Doğayı Koruma Vakfı'nın mali yönetimi Neal Travis'teydi. Vakıf merkezi Washington eyaletinde, Vancouver'deydi. Güney Philadelphia'daki Açlıkla Mücadele Vakfı ise Paul Rollins tarafından yönetiliyordu. Ama gazete haberlerinde her iki kuruluşun da somut bir faaliyetine rastlanmıyordu. Bu çok garip geldi Jack'e. Yoksa Max'in dul eşi ve arkadaşları bütün serveti vakıflar için harcadıklarını söyleyerek büyük bir sahtekârlık mı düzenlemişlerdi? Eğer böyle bir şey olduğunu ispatlayabilirse, dünyanın sayılı gazetecileri arasına girebilirdi.

Jack'e garip gelen bir şey daha vardı. Sara, Paul'ün Rio'da olduğunu söylemişti. Ama havayolu şirketindeki eski bir

arkadaşının yardımıyla Paul'ün Rio'ya gitmediğini öğrenmişti Jack. Yolcu kayıtlarında adı yoktu. Oysa Vancouver'a kalkan uçaklardan birinde görünüyordu Paul Rollins adı.

Jack bu işi biraz daha karıştırırsa esaslı bir hikâye yakalayacağından emindi. Zor günler geçiren genç dul haberi bütün gazetelerde yayınlanıyordu. Ama sahte vakıflarla Max'in parasını yiyen genç dul haberi bütün dünyayı sarsabilirdi.

Sara bütün öğleden sonrayı Sam'i aramakla geçirdi. Ama her defasında başarısızlığa uğrayınca bir blucinle kazak giyip Max'in biyografisi üstünde çalışmak için çalışma odasına geçti. Eğer kendini işe verirse, Lenihan'ın tatsız ziyaretini de, Paul'ün Rio'daki evi satmış olabileceği ihtimalini de unutabilirdi belki.

Masasında Deanna oturuyordu. Kızıl saçlı kadın onu görünce kucağındaki kâğıtları topladı ve gülerek ayağa kalktı. "Uyuduğunu sanıyordum."

Sara sandalyesine oturup başını salladı. "Uyumaya çalıştım ama ne zaman gözlerimi kapasam Lenihan'ın yüzünü görür gibi oldum."

Deanna masanın yanındaki koltuğa oturdu. "Merak etme. Neal her şeyi halleder." Epey sakinleşmiş görünüyordu. "Grammy öyle bir yerde bulundu diye seni suçlayamayacaklarını söylüyor."

"Umarım öyledir. Ama Lenihan çok ciddi görünüyordu."

"Haklısın." Deanna bir an gözlerini ondan kaçırdı. "Lenihan, Grammy'nin kaybolduğunu neden polise bildirmediğini sordu."

"Sen ne dedin?"

"Şimdi düşününce hatalı bir cevap olabileceğini anlıyorum ama, eğer haber verirsen polisin seni ciddiye almayacağını düşünmüş olabileceğini söyledim."

Deanna'nın özür dileyen ses tonuna rağmen Sara kendini daha da kötü hissetti. Gazetecilerin yaptığı yetmiyormuş gibi Deanna da her şeyin üstüne tuz biber ekmişti. Sara'nın polise ve yasalara güvenmeyen, anarşist bir düşünce yapısı olduğu izlenimi bırakmıştı herhalde Lenihan'ın üstünde. Adamın konuşurken neden o kadar saldırganlaştığı anlaşılıyordu.

"Ne söylesen haklısın," dedi Deanna.

Sara içini çekti. "Neyse, boş ver. Sen o sözleri söylemesen bile adamın benden hoşlanmadığı açıktı." Deanna biraz rahatladı. En azından boynundaki kolyeyle oynamaktan vazgeçti.

"Evet, başka ne vardı?" Sara kabalık etmek istemiyordu ama Deanna'nın artık gitmesini, yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Deanna kucağındaki kâğıtları işaret etti. "Parti hazırlıklarıyla uğraşıyordum. Gönderdiğimiz davetiyelerin cevaplarını almaya başladık. Hemen hemen herkes özür diliyor, daha önceden yapılmış planları olduğunu söylüyor ve partiye katılamayacağını bildiriyor."

Sara'nın omuzları hafifçe çöktü. "Şu aralar hakkımda hep kötü haberler yayınlanıyor. Kimse benim partime gelip ertesi gün gazetelerde adının çıkmasını istemiyor, değil mi?"

"Korkarım öyle."

Deanna gerçekten üzülmüş görünüyordu. Sara şakaklarını ovuşturmaya başladı. Eğer partiye çok az insan gelirse Sam çok fazla göze batacaktı.

Deanna ayağa kalktı. "Sana bir ilaç getireyim. Başın ağrıyor."

"Hayır, teşekkürler. İlaç almak istemiyorum Deanna."

"Nasıl istersen. Yılbaşı partilerinde hep böyle aksilikler olur Sara. Her şey yoluna girer. Endişelenme."

Deanna dışarı çıktıktan sonra Sara arkasından baktı. Endişelenme demek onun için kolaydı!

Sara sonunda Sam'i bulduğunda neredeyse gece yarısı olmuştu. Onun sesini duyduğu anda konuşmaya başladı. "Tanrıya şükürler olsun! Soyulduğunu veya kaçırıldığını sanmaya başlamıştım..."

Sam'in yumuşak kahkahası içini ısıttı. "Önce merhaba demek yok mu?"

Sara da gülerek sırtını yastıklara dayadı. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. "Seni özledim."

"Güzel," diye mırıldandı genç adam boğuk bir sesle. "İşte böyle konuşman gerekir. Şimdi anlat bakalım, bu adam kaçırma, soyulma lafları ne demek?"

"Boş ver, seni özlemiştim sadece. Toplantın nasıl gitti?"

Sam homurdandı. "Toplantı iyiydi ama öğleden sonrası felaketti. Maine'deki evle ilgili bazı pürüzler çıkmış. Oraya gidip işleri düzeltmem gerekiyor."

"Sam, yapamazsın!" Sara'nın sesi birden yükseldi. "Parti... partiye katılman gerekiyor."

"Merak etme. Yarın sabah uçakla gitmem gerekiyor mutlaka ama zamanında dönerim. Söz Paisley. Sende yeni bir haber var mı?"

Sara, Lenihan'ı anlattı.

"Kendini nasıl hissediyorsun şimdi Paisley?"

"O gittikten sonra bol bol düşündüm. Kabul etmek zor geliyor ama adamın söylediklerinin çoğu doğruydu. Rio'daki evden ve elbiselerimden başka bir şeyim yok aslında. Yirmi yedi yaşında ne ailesi ne işi olan bir kadınım."

"Bunu biliyordun zaten Paisley." Sam'in sakin sesi etkisini göstermeye başladı. Sara gevşiyordu. "Metropolitan'da yemek yediğimiz gün kendin anlatmıştın bunları bana."

"Evet biliyorum. Ama Lenihan'ın ağzından duyunca durumumun korkunçluğunu daha iyi anladım sanırım. Rio'daki evi satacağım Sam." Keşke yanında olsaydı da Sam'in yüzünü görebilseydi. "Sam? Beni duydun mu?"

"Evet, duydum." Sam'in sesi dikkatli ve ihtiyatlıydı. "Ne anlama geliyor bu?"

"En azından ekonomik bağımsızlığımı kazanacağım. Max' in parasıyla yaşamak zorunda kalmayacağım."

"Yani gölgelerden birinden kurtulacaksın?"

"Evet."

Sam'in sesi sevgiyle titredi. "Çok uzun bekledik. Ama artık bizim de zamanımız geliyor Paisley."

Ertesi akşam Sara ile Deanna, Sara'nın çalışma odasında oturmuş partiyle ilgili son ayrıntıları konuşurlarken Paul geldi. Çok yorgun görünüyordu.

Deanna yerinden fırlayıp ağabeyini öptü. "Ne zaman geldin?"

Kardeşine her zaman sevgi gösteren Paul bu kez onu kucaklamadı. "Birkaç saat önce indim uçaktan," dedi. Gözlerini Sara'ya dikmişti.

Deanna ağabeyini tekrar öptükten sonra geri çekildi. "Çok

yorgun görünüyorsun. Sana bir fincan kahveyle yiyecek bir şeyler getireyim."

Sara şaşkınlıkla Paul'e baktı. Onu hiç bu kadar huzursuz, kardeşine karşı hiç bu kadar soğuk görmemişti. Hatta Deanna odadan çıktıktan sonra daha da rahatlamış gibiydi.

"Birkaç dakika önce Neal'ı gördüm Sara. Polisin seni sorguya çektiğini anlattı. Çok üzüldüm."

Sara iyice şaşırdı. Paul gerçekten üzülmüş gibiydi. "Üzülme," dedi neşeli çıkmasına gayret ettiği bir sesle. "O polisi başıma saran sen değilsin nasıl olsa değil mi?"

"Hayır Sara, ben değilim." Yorgun yüzünde garip bir ifade belirdi. Jack Farrel ile gerçekten çok benziyorlardı birbirlerine. Sadece o fotoğrafçı Paul'den çok daha gençti. "Sara, ben..."

Paul tam bir şeyler söylemek üzereyken Deanna içeri girdi. "İşte kahven Paul. Biraz da tavuklu sandviç getirdim." Elindeki tepsiyi masanın üstüne bıraktı. "Yine bir yere gitmeye niyetin yok değil mi? Pazartesi günkü partiye katılırsın sen de."

Paul kahvesinden bir yudum aldıktan sonra önce kardeşine sonra Sara'ya baktı. "Parti mi? Ne partisi?"

"Yılbaşı partisi veriyorum." Sara onun tepkisini bekleyerek bir an tereddüt etti. "Max sağken evimize gelen herkesi davet ettim." Kendini zorlayarak gülümsedi. "Sen de davetlisin tabii."

Paul başını salladı. "Teşekkürler ama bu parti fikrinin doğru olduğundan emin misin? Son günlerde basın seninle zaten çok uğraşıyor Sara."

"Eğer basının benim hakkımda yine iyi şeyler yazmasını beklersem herhalde yaşlı bir kadın olurum Paul. Hayatıma yeni bir yön vermenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Artık biraz harekete geçmem gerek."

Belki de gözlük numarasını değiştirse iyi olacaktı. Paul'ün yüzünde bir an anlayışlı bir ifade görür gibi olmuştu Sara. Deanna'nın bakışları ise kızgındı.

'Ne kadar garip!' diye düşündü. Tam tersi olması gerekmiyor muydu?

Bölüm On

"Sam, seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Neal Travis... Paul Rollins... Ve Deanna Rollins, Paul'ün kız kardeşi."

Heyecanla bekledikleri yılbaşı partisi gelip çatmıştı işte. Sam birkaç saat önce Maine'den dönmüş, uçaktan iner inmez eve koşup üstünü değiştirmiş ve partiye yetişmişti. Sara onu 'korkunç üçlü'yle tanıştırırken Sam de dikkatle onları inceliyordu.

Neal Travis orta boylu, silik bir tipe benziyordu. Paul Rollins konusunda da Sara haklıydı. Gerçekten şaşılacak kadar çok benziyordu Jack Farrel'a. Ama kadın... Yani Deanna Rollins müthiş bir şeydi. Vücudunu saran yeşil ipek elbisesi saçlarının kızıl pırıltısıyla müthiş bir uyum sağlamıştı. İnsanın gözlerini kamaştıracak kadar güzel ve çekici bir kadındı. Ama ona bakınca adlandıramadığı bir duyguyla huzursuzluğa kapıldığını hissetti Sam.

"Bu da Sam Berenger," dedi Sara.

Sam tokalaşmak için tam elini Neal Travis'e uzatmıştı ki, Deanna gülümseyerek yaklaştı ve ona sarıldı. Kadın pahalı bir parfüm ve şampanya kokuyordu. Üstelik ince vücuduna karşılık epey dolgun olan göğüslerini sıkıca Sam'in göğsüne bastırmayı da ihmal etmemişti.

"Demek Sara'nın bizden sakladığı adam sensin?" Deanna öpmesi için yanağını Sam'e uzattıktan sonra en az Sam kadar şaşkın ve huzursuz görünen Sara'ya baktı. "Böyle bir erkeği sadece kendine saklamak istediğin için artık sana hak veriyorum canım."

Sam, Deanna'nın sevgilisi Travis'in yüzünde kıskançlık ifadesi göreceğini düşünerek yan gözle ona baktı. Ama Travis yüzünde mutlu bir tebessümle onları seyrediyor ve şampanyasını yudumluyordu. Kızgın görünense Paul Rollins'di.

"Adama nefes alması için izin versene Deanna." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle Sam'e baktı. "Kardeşim biraz utangaç bir tiptir de."

"Aman, onu dinleme sen!" Deanna, Sam'den uzaklaştı.

"Paul, ailenin en somurtkan üyesidir." Başını geri atınca Sam'in gözleri kadının boynundaki kocaman elmasa takıldı. "Ama ben onun gibi değilim çok şükür. Hiçbir şey benim üzülmeme ve endişelenmeme neden olmaz."

Neal nihayet konuşmaya karar verdi. "Ona inanmayın," dedi. Gülümseyerek Sam ile Sara'ya baktı. "Faturalar geldiği zaman göreceksiniz onu. Her defasında endişe ve korkudan gözlerine uyku girmiyor." Kolunu Deanna'nın omuzlarına doladı.

Bu sözler gergin ve huzursuz havayı biraz dağıtmıştı. Havadan sudan sohbet etmeye başladılar. Az sonra diğer konuklar da gelmeye başlayınca hepsi onları karşılamak için kapıya gittiler ve Sam yalnız kaldı.

Sam Berenger içgüdülerine her zaman güvenirdi. Yıllar önce sadece içgüdüleri sayesinde Vietnam'da ölümden kurtulduğunu unutmuyordu. Şampanyasından bir yudum alıp salonun öteki ucunda gülerek konuşan Deanna Rollins'e baktı. Kadın onun bakışlarını hissetmiş gibi dönüp baktı ve kadehini kaldırdı. Nedense karşısında düşman varmış gibi irkildi Sam.

Sara yanındaki konuğun anlattıklarını dinler gibi görünüp gerekli yerlerde nazik bir şekilde başını sallıyordu ama gözleri salonun öteki ucundaki bir köşeye takılmıştı. Deanna, Sam'i esir almış, flört eder gibi konuşuyor, onu bir an yalnız bırakmıyordu.

"Sara?" Paul Rollins elindeki içki kadehiyle yanıbaşında belirdi. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Sara başını salladıktan sonra yanındaki konuğa döndü. "İzin verir misin Morris?"

Morris'in gülümsediğini görünce Paul'ün peşinden koridora çıktı. "Ne oldu? Yoksa şampanyamız mı bitti?"

"Gitmek zorundayım."

"Ne?" Sara sesinin hayretle yükseldiğini fark edince biraz daha ölçülü bir tonda konuşmaya gayret etti. "Gitmek zorundayım ne demek? Daha yeni geldin?"

"Ani bir işim çıktı. Küçük bir iş gezisi. Endişelenecek bir şey yok Sara."

"Yine Rio'ya mı gideceksin?" Paul'ün başını iki yana sal-

ladığını görünce rahat bir nefes aldı.

"Sara, dinle beni. Ben burada yokken çok dikkatli olmanı istiyorum. Evden dışarı çıkma. Eğer beni soran olursa yeni bir sevgili bulduğumu ve Bahama'ya gittiğimi söylersin, tamam mı?"

Bu adam tam bir yılandı. "Peki ya Deanna? Ağabeyinin böyle birdenbire ortadan kaybolmasının nedenini merak etmeyecek mi?"

Paul'ün gözlerindeki bakış Sara'yı ürpertti. "Deanna seksüel ihtiyaçların ne kadar önemli olduğunu gayet iyi anlar. Sana fazla soru sormayacaktır."

"Bilemiyorum." Sara onu oyalaması gerektiğini biliyordu. Bu partinin düzenlenmesinin tek nedeni Sam'in Paul'ü biraz daha iyi tanımasıydı. Ama Paul buna fırsat bırakmıyordu işte. Elindeki son fırsatı da kaçıracaktı bu durumda Sara.

"Söylediklerimi sakın unutma Sara. Dikkatli ol ve evden pek fazla ayrılmamaya çalış."

"Paul, bana açıklamak zorundasın. Bütün bunlar ne demek..."

Ama cümlesini tamamlamasına bile izin vermeden Paul arkasını dönmüş, gitmişti. Sara koşarak salona döndü. Sam'le bir an önce konuşması ve Paul'ün gittiğini bildirmesi gerekiyordu. Deanna ile Sam hâlâ aynı köşede, herkesten uzak fısıldaşıyorlar, arada bir Deanna şuh kahkahalar atıyordu. Sam'in de ona gülümsediğini gören Sara daha fazla dayanamayıp yanlarına gitti.

"Oh Sara!" Deanna gülümseyerek ona döndü. "Sammy beni nasıl eğlendiriyor bilemezsin! Bu partiye onu da davet etmekle beni ne kadar mutlu ettin, bir bilsen. Uzun zamandır bu kadar yakışıklı ve çekici bir erkekle tanışmamıştım." Hayranlıkla Sam'e baktı.

Sara onun boynundaki kocaman elması koparıp ağzına tıkmamak için kendini zor tuttu. "Deanna, lütfen bana bir iyilik yapıp mutfağı kontrol eder misin? Servisin tam on birde yapılmasını istiyorum. Bu insanlar yarın sabah işe gidecekler. Çok geç saatlere kadar burada kalmalarını isteyemeyiz."

Deanna'nın birden asılan yüzü Sara'nın ne demek istediğini çok iyi anladığını gösteriyordu. Hafifçe omuzlarını sil-

kip uzaklaştı.

"Nihayet yalnız kalabildik," diye mırıldandı Sam. "Tam zamanında kurtardın beni Paisley." Sara'nın elini tutmak istedi ama genç kadın öfkeyle çekti.

"Hiç de kurtulmak istiyormuş gibi davranmıyordun Sammy." Deanna'nın sesini taklit ederek konuştu Sara.

"Yanılıyor muyum yoksa o kocaman mavi gözlerde kıskançlık mı görüyorum?"

"Saçmalama!" Sara birden sustu. Neden yalan söyleyecekti sanki? "Yanılıyorsun Sam. Sadece gözlerimde değil kıskançlık ifadesi. Bütün vücudum kıskançlıktan titriyor. Deanna'nın yanında bu kadar mutlu görünmene gerek yoktu!"

Genç adam şampanyasından bir yudum aldı. "Eğer mutlu görünüyorsam, oyunculuk yeteneğimin epey geliştiğini gösterir bu. Bu kadın tam bir baraküda Paisley."

"Ne?"

"Baraküda. İnsan yiyen canavarları hiç duymadın mı?"

Sam'in sözleri ve ses tonu Sara'ya bir şey hatırlatır gibi oldu. Geçmişte yaşadığı çok önemli bir olayı hatırlar gibi oldu ama bir türlü çıkartamadı. Daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Sam'le konuşması gereken çok daha önemli bir mesele vardı.

"Bir şey oldu," diye fısıldadı. Neal'ın karşı köşeden onları izlediğini fark edince gülümsedi.

"Ne oldu Paisley? Anlatsana."

"Benimle gel." Sara, Sam'le birlikte gülümseyerek konukların arasından geçti ve onu çalışma odasına götürdükten sonra kapıyı sıkıca kapadı.

"Paul gitti?"

"Ne?" Sam şaşkınlıkla sırtını kapıya dayadı.

"Gitti. Beni bir kenara çekti ve ani bir işi çıktığı için hemen gitmesi gerektiğini söyledi."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Keşke bilebilseydim."

"Peki şimdi ne yapacağız? Bu partiyi sadece onun için düzenlememiş miydin?"

Sara onun gözlerinin içine baktı. "Sanırım biz de hemen Rio'ya gideceğiz Sam."

"Ne dedin? Tekrarlar mısın?"

"Rio'ya gideceğiz. Evi satacağım."

"Paisley, çıldırdın mı? Tam yılbaşında ev satılır mı? Çok ucuza gider."

"Haklı olabilirsin ama başka şansım yok Sam. Belki hemen satmam, satılığa çıkarırım. Anlamıyor musun? Paul benden önce davranıp evi satabilir. Belki de şimdiye kadar yapmıştır bile. En azından neye sahip olduğumu öğrenmeliyim."

Sam'in hiçbir şey söylemediğini görünce ondan uzaklaştı. "Sen gelsen de gelmesen de ben gidiyorum Sam."

Genç adam bir an tereddüt etti. "Ya Paul evi zaten satmışsa? O zaman ne yapacaksın Paisley?"

"Alex Quieroz'a uğrayıp mücevherlerimi satmak istediğimi söyleyeceğim. Sara Chance'in American Express kartını da iptal ettirmek istiyorum artık." Gülümsedi. "Beni anlıyor musun?"

Sam de gülümsedi. "Evet, anlıyorum." Onu kendine doğru çekip kollarının arasına aldı. "Peki ya biz? Orada da hayaletler ve gölgeler olacak mı?"

Rio bir rüya kentiydi. Maxwell'den çok Sara'nın yuvası olmuştu orası. "Hayır olmayacak," diye fısıldadı. "Bu gezide sadece ikimiz olacağız."

Sam onu hafifçe telefona doğru itti. "İki kişilik yer ayırt."

Sara yatak odasının penceresinin yanında durmuş, karla kaplı sokağı seyrediyordu. Saat sabahın üçüydü. Parti çoktan bitmiş, Sam ertesi sabah Brezilya'ya giderken yanına alacağı küçük valizi hazırlamak için evine dönmüştü. Neal da bir daha asla şampanya içmesine izin vermeyeceğini söyleyerek Deanna'yı kendi dairelerine götürmüştü.

Sara pasaportunu kontrol edip ertesi günkü öğle uçağında Rio'ya iki kişilik yer ayırttan sonra birkaç parça giysiyi valizine attı. Çok dalgındı. Deanna'nın partideki davranışlarını düşündükçe huzursuz oluyordu. Acaba sadece Sam'i kıskandığı için mi böyle huzursuzdu yoksa daha önemli nedenleri mi vardı kızgınlığının? Yine bir şey hatırlar gibi oldu. Beyninin derinliklerinde bir yerdeki anıyı bir türlü hatırlayamıyordu. Yapacağı daha önemli işler olduğunu hatırlayınca

düşünmekten vazgeçip pencereye sırtını döndü.

Mücevherlerinin büyük bir kısmı Alex'in Rio'daki mağazasında bir kasada kilitliydi ama burada da birkaç parça vardı. Onları da yanına alıp yarın Rio'ya götürecekti. Gardırobunun kapağını açıp elini en alttaki çekmecenin gizli bölmesine soktu ve Max'in Tokyo'dan aldığı incileri, Kahire'den aldığı yakut küpeleri, Roma'dan getirdiği antika altın gerdanlığı çıkardı. Ama elmas yüzüğünün durduğu kadife kutuyu bir türlü bulamıyordu. Üstelik pek küçük bir kutu da değildi. En az Deanna'nın boynundaki kadar büyük bir taştı elması.

Omuzlarını silkip doğruldu. Herhalde yanlış hatırlıyordu. Elmas yüzüğü de diğer mücevherleriyle birlikte Alex'e bırakmıştı anlaşılan. On beş saat kadar sonra Rio'da olacak ve yepyeni bir hayata başlamanın ilk adımını atacaktı nasıl olsa.

"Eğer bir yere yerleşmeye karar verirsek, mutlaka buraya yerleşelim Paisley." Sam, Rio'daki evin balkonuna çıkmış, manzarayı seyrediyordu. Sarı saçları kızgın güneşte parlıyordu.

"Korkarım, bu güzelliği görebilecek halde değilim Sam," dedi Sara. "Öfkem hâlâ geçmedi. Bu kadar yol geldikten sonra Alex'in dükkânını kapalı bulacağım hiç aklıma gelmemişti."

Sam onun saçlarını okşadı. "Hata bizim Paisley. Yılbaşı tatilini düşünmemiz gerekirdi."

"Noelden iki gün önce verilecek bir parti için gündüz zamanı dükkân kapatacaklarını nasıl düşünebilirdik? İş günü dükkân kapatmak da Rioluların gariplikleriden biri herhalde."

"Neyse artık canını sıkma. Yarın sabahı beklemek zorundayız. Bu arada bu kısa tatilin keyfini çıkaralım biz." Sam onu kollarının arasına alıp öptü. Gözlerinin rengi istekle koyulaştı.

Sara birden geri çekildi. Nedense garip bir utangaçlığa kapılmıştı. "Sana göstermek istediğim çok güzel yerler var," diye mırıldandı. "Bir duş yapıp giyindikten sonra biraz dolaşalım mı?"

Sam ellerini pantolonunun cebine soktu. "Zorunlu bir ge-

zi mi bu Paisley?"

Sara'nın yüz ifadesi yumuşadı. "Sadece rahatlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var Sam."

Genç adam başını salladı. "Ama çok uzun sürmesin."

Bir saat kadar sonra sahilde el ele yürüyorlardı. Yanlarından üstünde küçücük bir bikiniden başka bir şey olmayan güzel bir kadın geçince "Keşke gözlerini bantlasaydım," diye söylendi Sara. Rio'da hemen hemen herkes mayoyla dolaşıyordu zaten. "Belki de New York'tan hiç ayrılmasak daha iyi olacak. Orada herkes kalın paltolar ve elbiselerle dolaşıyor."

Sam gülerek durdu ve onu kollarının arasına aldı. "Bundan sonra birbirimizden hiç ayrılmayacaksak, şu kalın kafana bir şey sokmanı istiyorum Paisley. Benim için dünyanın en güzel, en seksi ve en önemli kadını sensin. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Bilmem... Ama istersen beni ikna etmeye çalışabilirsin."

Sam onun gözlerinin içine baktı. "Hadi, artık geri dönelim," dedi yumuşak bir sesle. "Zamanı geldi."

Sara başını salladı. "Geçti bile Sam."

Ertesi sabah saat sekizde Alex'in dükkânının önündeydiler. Saat dokuza kadar Alex, Sara'nın bütün mücevherlerini kontrol edip dökümünü yaptı. Ama elmas yüzük yoktu.

Sara dördüncü kez aynı soruyu sordu. "Alex, başka bir kasaya kilitlemediğinden emin misin?"

"Üzgünüm ama buraya bıraksaydınız mutlaka kayıtlı olurdu."

Sam, Sara'nın elini tuttu. "Herhalde New York'ta kalmış olmalı. İyi bir yere sakladın, sonra da nereye sakladığını unuttun sanırım."

"Sanmıyorum. Korkarım eve girdikleri gün onu da çaldılar. Ama ben kafamı Max'in kâğıtlarına ve o mercan parçasına taktığım için mücevherlerimi kontrol etmek aklıma gelmedi."

"Ne yapalım çalındıysa çalındı. Üzülmenin bir yararı yok. Zaten taşı montürden çıkardılarsa bir daha bulmanın imkânı yok." Sam pratik bir mantıkla meseleyi kestirip attı.

Alex gülmeye başladı. "Yoo, hayır, Senyör. Yanılıyorsu-

nuz. Bu söylediğiniz hemen hemen bütün mücevherler ve değerli taşlar için geçerlidir ama Sara'nın elması için değil. Onu nerede görsem tanırım."

"Nasıl?" Sara merakla yerinde doğruldu. Elmas yüzük nasıl olsa gitmişti ama Alex'in söylediğini de daha önce hiç duymamıştı. O da Sam gibi düşünüyordu. Değerli taşlar montürlerinden çıkarıldıklarında birbirlerinden farksız oluyorlardı ve bu yüzden de bulunmaları imkânsızlaşıyordu.

"Bizim mücevherlerimiz işaretlidir," dedi Alex.

"Mümkün değil. İşaretlediğiniz anda taşın bütün güzelliği gider."

"İçten işaretlendiğinde hiçbir şey olmaz."

"Ben de meraklandım," dedi Sam. "Nasıl yapılıyor bu?"

Alex parmağındaki elmas yüzüğü çıkardıktan sonra "Size göstereceğim," dedi. Boynundaki ipek eşarbı çekip elması onunla sildi. Sonra taşı masanın yanındaki bir kutunun içinde duran toza sürdü.

"Bakın."

Elmasın üstünde kalp şeklinde bir işaret belirmişti. Sara ile Sam'in şaşkınlıktan ağızları açıldı. Alex taşı tekrar eşarpla silince işaret kayboldu.

"İnanılmaz bir şey!" dedi Sara.

Sam "Nasıl yaptınız bunu?" diye sordu. "Yoksa göz aldatmacasına dayanan küçük bir hile mi?"

Alex gülmeye başladı. "Oğlum bu sözlerinizi duysaydı çok alınırdı. Bulduğu yöntemle çok gururlanır da." Kısaca açıkladı. Oğlu Amerika'da General Electric'de bir araştırmacıydı. Buldukları bir iyonu entegre devrelerin üretiminde kullanmaya başlamışlar ve silikonda farklı elektrik iletkenliği bölgeleri yaratabildiklerini görmüşlerdi. Bu yöntemle değerli taşları da 'işaretleyebileceklerini' keşfetmişti oğlu. Alex "Size bunu açıklamam çok zor," dedi. "Ama örneğin benim elmasımda elektrik yüklü atomların ışınıyla kalp şeklinde farklı bir bölge yarattı. Şu gördüğünüz özel toza bulanmadıkça da asla görülemiyor bu işaret."

"Mücevher hırsızları bu buluştan pek hoşlanmayacak," dedi Sam.

"Haklısınız." Alex, Sara'ya döndü. "Kendi işaretini görmek ister misin?"

"Çok sevinirim."

Alex, Max'in Sara'ya armağan olarak aldığı yakut küpelerden birini alıp eşarbıyla sildi. Sonra yanındaki toza buladı. Taşın üstünde yıldız şeklinde bir işaret belirdi.

"Harika!" Sara kendini tutamayıp gülümsedi.

Biraz daha gevezelik ettiler. Sonra Alex onları dükkânın kapısına kadar geçirdi. "Üzülme Sara," dedi. "Bütün kayıtları tekrar kontrol edeceğim ve elmas yüzüğünü bize bırakıp bırakmadığını araştıracağım."

Sara ona teşekkür ettikten sonra bir taksiye işaret etti ve yarım yamalak Portekizcesiyle buradaki avukatının adresini verdi.

Ev hâlâ onun üstündeydi. Vergileri de düzenli bir şekilde ödenmişti. Hiçbir sorun yoktu. Genç avukat evi hemen satışa çıkaracağını ve en geç bir ay içinde işi sonuçlandırıp Sara'ya haber vereceğini söyledi.

Bir saat kadar sonra Sam'le birlikte yatakta uzanmışlar soğuk sodalarını yudumluyorlardı. "Mutlu görünmen gerekir," dedi genç adam. "Mücevherlerin yerinde. Evini satışa çıkardın. Altı saat sonra da Amerika'da olacağız." Yavaşça doğrulup onun gözlerinin içine baktı. "Neyin var Paisley?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Sara dalgın bir şekilde. "Kendimi garip hissediyorum."

"Çok teşekkürler." Sam'in dudaklarında iğreti bir tebessüm belirdi. "Benimle seviştikten sonra kendini garip hissetmeni öğrenmek gerçekten harika!"

Sara gülümseyerek onu öptü. Birkaç dakika önce hayatının en mutlu anlarını yaşamıştı. "Seninle sevişirken hiçbir şey düşünemiyorum Sam. Aklım başımdan gidiyor."

"Bunu öğrendiğime sevindim Paisley. Ama seni iyi tanıyorum. Neyin var?"

Sara yatağın içinde oturdu. "Bilmiyorum. Günlerdir hafızamı zorlayan bir şey var. Ama bir türlü hatırlayamıyorum."

Sam elindeki bardağı kenara bıraktı. "Paul ile mi ilgili?" Sara başını salladı. "Travis?" Sara tekrar başını salladı. "Elmas yüzüğün mü?"

Sara başını tam tekrar sallamaya hazırlanıyordu ki birden durdu. "Bilmiyorum. Belki... Sanırım Deanna ile ilgili ama

emin değil..."

Sam homurdandı. "Oh, baraküdadan söz ediyorsun."

Sara birden başını çevirdi. "Ne dedin?"

"Baraküda dedim." Sam yüzünde garip bir ifadeyle ona baktı. "Geçen gece de ona baraküda dediğimde aynı tepkiyi gösterdin. Neyin var Paisley? Yoksa Jaws'ı çok fazla seyrettin de deniz kenarına yaklaşmaya korkuyor musun? Köpek balıklarıyla..."

"Köpek balığı! Tamam buldum!" Sara bir an gözlerini kapatıp iyice hatırlamaya çalıştı. "Maxwell de ondan böyle söz etmişti."

Yunanistan'daki tatil sırasında Maxwell yerdeki mercan parçasını bulup Sara'ya verdikten birkaç gün sonraydı. Paul villada dinleniyor, Neal da Sara'ya çevreyi gezdiriyordu. Max ile Deanna az ilerideki kayalıkların yanından şnorkelle dalmaya gitmişlerdi.

Max geri geldiğinde heyecanlıydı. Sol yanağında da kanayan bir yara izi vardı.

Sara hemen ıslak bir havluyla onun yüzünü temizlemiş, "Sivri bir kayayla mı boğuştun yoksa?" diye sormuştu.

"Hayır. Bir köpek balığıyla boğuştuğumu söylemek daha doğru olur," diye karşılık vermişti Max. Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı.

Sara korkuyla titremişti. "Köpek balığı mı? Sahile bu kadar yaklaşıyorlar mı? Bir daha asla dalmaya gidemezsin Max! Böyle bir şeye izin vere..."

Max onun ellerini yakalayıp dudaklarına götürmüş ve avuçlarının içini öpmüştü. "Ah, benim güzel Sara'm. Eğer Deanna'yı iyi tanısaydın köpek balığından bu kadar korkmazdın."

Üç yıl önceki bu anlamsız sözleri ancak şimdi anlayabildi Sara. Mercan parçası. Grammy. Yeni alınan elmas kolye.

"Deanna," diye fısıldadı heyecanla. "Başından beri oydu!"

Bölüm On Bir

Jack Farrel'ın Vancouver'a gidişi sadece iki şeyi ispatlamıştı. Rollins gerçekten kısa bir süre önce oraya gitmişti ve VDKV sadece kâğıt üstünden gözüken bir kuruluştu. Tabii bir bürosu, birkaç personeli ve gerekli mobilyaları vardı ama şimdiye kadar ne bir tek hayvanat bahçesine ne de doğayı koruma enstitülerine bir kuruş yardım yapmıştı. Maxwell Chance'in servetinden elde edilen oldukça yüksek miktarda para vakfa giriyor, sonra esrarengiz bir şekilde yok oluyordu.

Aslında işin hiç de esrarengiz bir tarafı yoktu. Vakfa ait bütün paraların Paul Rollins'in ceplerini doldurduğundan emindi Jack.

Birkaç kişinin eline yeterli miktarda parayı sıkıştırdıktan sonra bunları öğrenmesi hiç de zor olmamıştı. New York'a geri dönmek için oteldeki valizini toplarken bir şey hatırladı. Rollins'in dairesine girdiğinde Paul'ün el yazısıyla tuttuğu notları okumuştu. Philadelphia'daki yoksul sayılabilecek bir ailenin çocuğu olan Paul, Maxwell ile tanıştıktan sonra hayatının nasıl değiştiğini anlatıyor, ama eski günlerini hiç unutmadığını yazıyordu.

New York'a dönmekten vazgeçti Jack. Önce Philadelphia'ya gidecek ve merkezi orada bulunan Açlıkla Mücadele Vakfı'nın yaptığı işleri de inceleyecekti. Buradakinden farklı bir durumla karşılaşmayacağından emindi. Ondan sonra Rollins'in canına okuyacaktı büyük bir keyifle.

Sara ile Sam, New York'a dönerlerken yol boyunca Deanna'nın maskesini nasıl düşürebileceklerini tartıştılar. Sara hemen Lenihan'ı arayıp Deanna'nın tutuklanmasını istemekten yanaydı. Ama Sam "Elimizde hiçbir delil yok Paisley," deyip bu fikre itiraz ediyordu.

"O elmas yeterli delil işte. Benim yüzüğümdeki elmas olduğuna eminim Sam."

"Sanırım haklısın ama böyle bir gerekçeyle polisin arama emri çıkarmasını isteyemeyiz."

"Ne yapacağım öyleyse? 'Lütfen elmasımı verir misin Deanna? Benden çalıp çalmadığını kontrol etmek istiyorum' mu diyeceğim?" Sara öfkeyle soludu.

"Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik Paisley. Yanlış bir adım atıp her şeyi mahvetmeyelim. Deanna nasıl olsa Travis'le birlikte Connecticut'da şu anda. Bu gece geç saatlerde dönecekler. Biraz daha düşünelim."

"Daha fazla bekleyemem! Beklemekten bıktım artık. Bundan sonra sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Birbirimizi yeniden bulduktan sonra."

Sam kolunu onun omzuna dolayıp kendine doğru çekti. "Seni ne kadar istediğimi biliyorsun Paisley. Ama birlikte olabilmek için bu işi en uygun bir biçimde çözmek zorundayız. Deanna eğer kuşkulanırsa her şeyi yapabilir. O Tanrının cezası elması denize bile atabilir."

Sara içini çekti. "Haklısın galiba. Şimdilik hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak en iyisi."

"Fazla uzun sürmeyecek Paisley." Sam onun saçlarını okşadı.

Jack Farrel ne yapacağını bilemiyordu. Tam bir saattir Philadelphia'daki karlı bir sokakta durmuş tam karşısındaki binanın kapısında sırayı girmiş insanları seyrediyordu. Binanın kapısında 'Açlıkta Mücadele-Giriş Serbesttir' yazıyordu. Erkek, kadın, çocuk yüzlerce yoksul insan kapıda sıraya girmişler, içeride dağıtılan Noel yemeğini almak için sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Jack kuyruktaki insanların çoğuyla konuşmuş ve hepsinden aynı şeyleri duymuştu. Hepsi de işsiz olduklarını, bu binadan her gün yemek dağıtılmasa açlıktan sürüneceklerini söylüyorlardı.

Açlıkla Mücadele Vakfı kâğıt üstünde kalan bir kuruluş değildi. Tam tersine çok iyi çalışıyordu ve bütün yoksullar saygıyla söz ediyorlardı ondan. Bu durumda, Jack'in Paul Rollins hakkında vardığı yargılar da altüst olmuştu.

Sırtını duvara dayayıp yemeklerini alıp neşeyle binadan çıkan insanları dalgın bir şekilde seyrederken kulağının dibinde bir ses duydu. "İstersen içeri girip bir kap sıcak yemek yiyebilirsin dostum."

Jack irkilerek sesin sahibine baktı. "Siz kimsiniz?"
"Asıl sen kimsin dostum?"
İyi giyimli, otoriter tavırlı bir adam vardı Jack'ın karşısında. Cebinden basın kartını çıkartıp "Jack Farrel," dedi.
"Jack Farrel demek. Vancouver'da küçük bir araştırma yapan adam." Adam karta şöyle bir baktıktan sonra geri verdi.
Korkudan Jack'in midesi kasıldı. "Ne demek istediğinizi anlayamadım."
Uzun boylu adam gülerek onun koluna girdi ve karşıdaki binaya doğru sürüklemeye başladı. "Buna inanacağımı beklemiyorsun değil mi Farrel? Hakkında araştırma yaptığın adamım ben." Jack'i kapıdan içeri soktu. "Adım Paul Rollins."

"Deanna!" Sara onu karşısında görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Eve döneli henüz bir saat olmuştu. "Ne zaman geldin?"
Deanna antredeki küçük valize baktıktan sonra gözlerin Sara'ya çevirdi. "Anladığım kadarıyla senden birkaç dakika sonra. Hoş geldin Sara."
Sara sesine sakin bir ton vermeye çalışarak "Sen de hoş geldin," dedi. "Neal nerede?"
"Hafta sonuna kadar kalıp orada kayak yapmaya karar verdi. Bense kardan nefret ederim."
Sara onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Galiba farkında değilsin Deanna. Burada da kar yağıyor."
Kızıl saçlı kadın gülmeye başladı. "Fark ettim. Ama burası hiç olmazsa dağ kadar sıkıcı değil."
Deanna bardağını masaya bırakmak için öne doğru eğilince Sara birden bir çığlık attı.
"Deanna! Yok! Kaybolmuş!"
Deanna şaşkın bir şekilde ona baktı.
Sara kendini toplayarak daha sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Elmas gerdanlığın yok boynunda." Ama bu haberi hiç umursamamıştı Deanna. "Tanrı aşkına! Beni duymadın mı? Elmasın boynunda değil diyorum!"
"Sakin ol Sara." Deanna güldü. "Sigortasını sen ödeyecek değilsin ya. Merak etme, zincirinin klipsi gevşemişti. Onun için çıkardım boynumdan. Öyle bir elması karların arasına

düşürseydim ne olurdu düşünebiliyor musun?"

Sara birden rahatladı. "Benim neden mücevher takmadığını anladın mı şimdi?" dedi neşeli görünmeye çalışarak. "Her an bu kadar gerginliğe dayanamam ben."

"Rahat ol biraz Sara. Haftaya Cartier'ye götürüp zinciri onarmalarını isteyeceğim."

Biraz daha gevezelik ettiler. Deanna, Sara'ya Brezilya'da ne yaptığını sordu. O da bazı kâğıtları oradaki evde unuttuğu için almaya gittiğini söyledi. İkisi de Sam'den özellikle söz etmiyorlardı. Deanna ile konuşmanın ne kadar rahat olduğunu fark eden Sara şaşırdı. Çektiği bütün acılara bu kadının neden olduğuna inanmak çok zordu.

Deanna nihayet kendi dairesine gittiğinde Sara hemen Sam'i arayıp olanları anlattı.

"Biraz sakin olur musun lütfen Paisley? Kafandan geçenleri tekrar söyle bana."

Sara derin bir nefes aldı. "Elmas Deanna'nın boynunda değil diyorum sana. Onu alıp benim taşım olduğunu kontrol etmemiz için tek fırsatımız bu."

"Tekrar Rio'ya gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama yarın Alex'i arayacağım. O tozu bize gönderebilir mi diye soracağım. Belki de buradaki oğluyla ilişkiye geçip bir şeyler yapabiliriz."

"Anlıyorum ama o elması nasıl ele geçirmeyi düşünüyorsun söyler misin?"

"Söylerim ama fikrimden pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Söyle bakalım."

"Partideyken Deanna'nın sana nasıl davrandığını hatırlıyor musun?"

Sam homurdandı. "Baraküda."

"Evet. İşte bundan yararlanabiliriz. Senden hoşlanıyor. Elmasımı aldıktan sonra sevgilimi de elimden almak çok hoşuna gidecektir eminim."

Sam birden parladı. "Unut bunu Paisley! O kadınla birlikte olamam! Ne olursa olsun!"

"Biraz sakin ol Sam. Onunla yatmanı istemiyorum ki senden. Sadece onunla buluşmak istediğini söylersin. Siz yemeğinizi yiyip şarabınızı içerken de ben onun dairesine girer, elmasımı geri alırım."

"Sonra da toza bular..."
"Yıldız işaretini görünce..."
"Hayatımızın sonuna kadar mutlu yaşarız."
"Tabii şansımız yaver giderse," diye ekledi Sara. Sam'e Deanna'nın telefon numarasını verdikten sonra "Yarın akşam altıya randevu ver," dedi.
"Peki Travis ne olacak?"
"Pazar gününden önce dönmeyecek."
"Baraküdayı nerede götüreyim?"
Sara güldü. "Sizin randevularınızı da ben ayarlayamam Mr. Berenger. Benim yeterince derdim var zaten."
Biraz daha konuşup en uygun yerin Leonard'ın evi olduğuna karar verdiler. Sam romantik bir âşık gibi davranacak ve Deanna'yı oyalamaya çalışacaktı. Sara elması bulma işini saat dokuza kadar halletmeye çalışacak ve sonra Sam'e telefon edip bu oyunu sürdürmesine gerek kalmadığını bildirecekti.
Telefonu kapamadan önce "Seni özlüyorum," diye fısıldadı Sara.
"Seni seviyorum Paisley."
Sara ahizeyi yerine bıraktı. Böylece Sam, Deanna'yı arayıp birlikte yemek yemelerini teklif edebilecekti.
Sara ertesi gün aklını kaçırmadan nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. Kar fırtınası yüzünden sokağa çıkamıyordu. Deanna da çalışma hastalığına tutulmuş ve sabah erkenden Sara'nın çalışma odasına girip Max'in bazı kâğıtları üstünde çalışmaya başlamıştı.
Yine de Deanna gelmeden az önce Alex'e telefon etme fırsatı bulmuştu Sara. Alex oğlunun telefon numarasını vermiş ve onlara severek yardımcı olacağını söylemişti.
Nihayet akşamüstü Deanna başını masadan kaldırmış ve birkaç kız arkadaşıyla birlikte sinemaya gideceğini söylemişti Sara'ya. Bu kadar güzel bir kadının bu kadar rahat yalan söyleyebilmesi, yıllardır birlikte olduğu bir dostunun sevgilisini elde etmek için bu kadar hesaplı adımlar atması Sara'nın şaşkınlığını her an biraz daha artırıyordu.
Gözlerini saatten ayırmadan evin içinde dolaşmaya başladı. Deanna tam yedide Sam'le buluşacaktı. Ama saat sekiz olmadan yandaki daireye geçip elması aramaya başlamama-

ya kararlıydı Sara. Deanna'nın son dakikada bir şey unuttuğunu hatırlayıp eve dönmesi ihtimalini gözden kaçırmamak gerekiyordu.

Saat sekizi vurunca birden irkildi. "Hadi bakalım Paisley," diye mırıldandı kendi kendine. "Okuduğun dedektif romanlarından bir şeyler öğrenebilmiş misin anlayacağız şimdi."

Elması bulmama ihtimalini aklına getirmek bile istemiyordu.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Sam baştan çıkarma atmosferini en ince noktasına kadar düşünmüş, Leonard'ın geniş oturma odasını ona göre düzenlemişti. Şöminedeki ateş yanıyor, masanın üstünde soğuk şampanyayla havyar hazır bekliyordu. Eve bir aşçı çağırıp birbirinden güzel yemekler bile hazırlatmıştı. Sadece fırına koyup ısıtması yetecekti.

Deanna da tam zamanında gelmişti. Üstünde yine o ipek elbiselerinden biri vardı. Gözlerindeyse garip bir pırıltı.

Sam kanepede onun yanına oturup alçak sesle bir şeyler anlatmaya başladı. Ama bir süre sonra Deanna'nın onu dinlemediğini fark etti. Kadın sanki başka bir dünyada yaşıyordu. İnce uzun parmakları Sam'in ensesini okşuyor, gözlerinde hülyalı bir bakışla şöminedeki ateşi seyrediyordu. Ama Sam'i dinlemediği kesindi.

Genç adam doğal davranmaya çalışarak saatine göz attı. Eğer yemek servisini şimdi yaparsa bir saat kadar masada oyalanabilirlerdi. O zamana kadar da Sara'nın telefon edeceğini ve 'Her şey yolunda' mesajını vereceğini umuyordu. Daha sonra Deanna'dan kurtulması zor olmayacaktı.

Ayağa kalkarak "Yemek yiyelim mi?" diye sordu.

"İyi fikir." Deanna gözlerinde yine o garip parıltı belirdi. Sam nedense huzursuzluğa kapıldı. "Sana yardım edeyim mi?"

On dakika sonra yemeği sofraya getirmişlerdi. Sam şampanya şişesini açmak için buz kovasına doğru yürüdü.

"O işi bana bırak," dedi Deanna. "Geleceğimiz için içeceğimiz şampanyayı ben doldurmak istiyorum bardaklara."

Sam eline iki kadeh alıp masanın yanında bekledi. Deanna'nın şişeyi aldığını ve kendisine yaklaştığını gördü. Kadı-

nın gözlerinin birden parladığını fark etti.

Hatırlayabildiği en son şey de bu oldu.

İnsan belki de bazı şeylere alışıyordu.

Sara, Deanna'nın dairesine girdiğinde Paul'ün dairesine girdiğinden çok daha rahattı. Tabii yine kalbi heyecanla çarpıyor, elleri titriyordu ama kendinden daha emindi bu sefer. Belki de Deanna'nın evini daha iyi tanımasından geliyordu bu rahatlık. Paul'ün dairesi ziyaretçilere kesinlikle kapalıydı. Ama Neal ile Deanna, Sara'yı sohbet etmek veya bir kadeh içki içmek için sık sık kendi dairesine davet ederlerdi. Bu yüzden evi tanıyordu. Doğruca yatak odasına gidip Deanna'nın elması koyabileceği yerleri aramaya başladı. Son gördüğünden beri odadaki tek değişiklik tavana, yatağın tam üstüne gelecek şekilde yerleştirilen kocaman ayna olmuştu. Deanna'nın seks konusundaki değişiklik arayışlarının bir parçası olmalıydı bu ayna da. Ama Sara'nın umurunda bile değildi bu.

Tuvalet masasının çekmecelerini, mücevher kutusunu aradı. Ama elmas kolye görünmüyordu. Yatağın altında, tuvalet masasının yanındaki kâğıt sepetinde de yoktu. Gardırobu açıp elbiselerin, ceketlerin ceplerine bakmaya başladığı sırada kapıdan gelen bir sesle irkildi.

"Sana yardım edebilir miyim Sara?"

Sara korkuyla döndü.

"Neyin var?" Deanna ona doğru yürüdü. "Dilini mi mi yuttun?"

"Bu kadar erken döneceğini ummuyordum." Sara nihayet konuşmayı başardı. Elindeki elbiseyi yavaşça yere bıraktı. "Sinema kapalı mıydı?"

Deanna'nın kahkahasında insanı korkutan bir şey vardı.

"Oh Sara, Sara. Her zaman nazik bir hanımefendisin değil mi?" Elini elbisenin cebine sokup platin bir zincirin ucunda sallanan elmasını çıkardı. "Aradığın bu muydu?"

Sara başını salladı. "Evet." Yalan söylemenin bir yararı yoktu artık. "Sam nerede?" Kalbi korkuyla kasıldı. 'Tanrım! Ona bir şey olmasın. İyi olsun,' diye yakardı sessizce.

Deanna gülümsedi. Beyaz dişleri parlıyordu. "Sam gerçekten yakışıklı bir adam, değil mi?"

"Nerede o?" Sara'nın sesi korkuyla yükseldi. Kendisine hakim olmaya çalıştı. Ama Deanna hem ondan güçlüydü hem de üstte olduğu için avantaj ondan yanaydı. Sara'yı rahatça geri itti.

"Bizim aramıza girebileceğini sanmakla budalalık ettin Sara. Onunla birlikte geçirdiğimiz o güzel yılların bu kadar kolay unutulacağını mı sandın?"

"Neden söz ettiğini anlamıyorum Deanna. Sam'le daha birkaç gün önce tanıştın sen."

Deanna bir an şaşırır gibi oldu. Sonra donuk bir sesle "Sam'i unut," dedi. "Yok artık o. Bir daha hiç göremeyeceksin."

Sara korku ve öfkeyle onu itti. "Yalan söylüyorsun! Bırak beni. Sam'i görmek istiyorum."

Ama Deanna'nın parmaklarını bileğinde hissetti. Aynı anda yere doğru savruldu. Başı yatağın kenarına çarptı.

Demek Sam ölmüştü. Onu bir daha göremeyeceğini söylemekle bunu kastediyordu Deanna. 'Sam ölemez! Bunu kabul edemem!' Üzüntüden çılgına döndü. Birden Deanna'nın çılgınlığının da aynı tür üzüntüden kaynaklandığını anladı. Belki de Sam ölmemişti. Onu öldürecek kadar çıldırmış olabilir miydi Deanna?

"Sen hastasın Deanna. İzin ver, sana yardım edeyim. En iyi uzmanları bulalım sana yardım etmeleri için. Pişman olacağın bir şey yapma."

"Büyü artık biraz Sara. Eğer birazcık zeki olsaydım Maxwell bana evlenme teklif ettiğinde onu reddetmezdim." Gözlerini yerde yatan Sara'ya dikerek çizmesinin topuğuyla karnına biraz daha bastırdı.

"O zaman lise öğrencisiydiniz herhalde. İlişki olduysa bile Maxwell ile ben tanışmadan önce olmuştur."

Deanna'nın çizmesinin baskısı biraz daha arttı. Sara can acısıyla inlememek için kendini zor tuttu.

"Sen sandığımdan da aptalsın," dedi Deanna. "Evet, ben bir aptallık yaptım ve Max'in evlenme teklifini reddettim, ama yatağımdan geri çevirecek kadar aptal değildim."

"Sana inanmıyorum!" Çektiği hem fiziksel hem de duygusal acı Sara'nın gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu.

Deanna elbisesinin cebinden küçük mercan parçasını çıkar-

dı. "Yunanistan'daki o kısa tatili hatırlıyor musun?" Gözlerini kapayıp mercanı yanağına sürdü. "Sadece güneşlenmek için mi sizin yanınıza geldiğimi sanıyorsun? Max istedi gelmemi. Gerçek bir kadına ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Sana inanmıyorum."

"Senden nefret ediyordu. Onu sıkıyordun Sara."

"Bunların doğru olmadığını sen de biliyorsun Deanna."

Deanna parmaklarının arasındaki mercan parçasını biraz daha sıktı. "O beni istiyordu Sara. Kayalıkların yanında dalmaya gittiğimiz günü hatırlıyor musun?.. Orada sevişiyorduk Sara. Senin burnunun dibinde. Max ne kadar aptal bir kadın olduğunu söyleyip sana gülüyordu."

"Yüzündeki tırnak izleri neydi? İhtirasınızın şiddetinden mi?"

"Evet, ihtirastan. Sen bu sözcüğün anlamını bilmezsin Sara. Orada, kayaların yanında deliler gibi seviştik. Max..."

"Yeter artık!" Sara onu öfkeyle itip ayağa fırladı. Şimdiye kadar çok yalan dinlemişti. Ama bundan sonra bunları dinlemeye de, inanmaya da niyeti yoktu.

"O olay öyle olmadı Deanna. Hiçbir şey senin anlattığın gibi olmadı."

Deanna boş gözlerle ona baktı. "Nasıl istersen öyle düşün. Ben gerçekleri biliyorum."

Sara ona yaklaştı. Öfkesi korkusunu bastırmaya başlamıştı. "Max senden nefret ediyordu Deanna. Gerçek buydu. Onu zorlamaya çalıştın ve seni reddetti. O yüzden kızıp yüzünü tırmaladın. Aslında böyle oldu değil mi?"

"Ona uygun bir kadın olmadığını kabul etmek istemiyorsun değil mi? Ama ben onun vücudunu senden iyi tanıyorum. O beni öptüğünde..."

"Max seni köpek balığına benzetiyordu Deanna!"

"...dudaklarını vücudumda gezdirdiğinde... Ne?"

Sara bıçağı sokmuştu... Yavaşça çevirdi. "Senin köpek balığına benzediğini söyledi."

Sara'nın sözleri Deanna'nın cesaretinin bir anda kaybolmasına neden oldu. "Tartışmıştık," dedi. "Ona söylemem gereken şeyleri söyledim, o da bana kızdı. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Eğer o adada biraz daha kalabilseydik ilişkimiz düzelecekti."

Deanna geçmişin anılarına gömülmüş gibiydi. Sara kapıya yürüdü. Eğer buradan çıkıp polise telefon edebilirse...

"Ona söylediğin her şeyi dinledim, biliyor musun?" Deanna sessiz bir leopar gibi atılıp Sara'nın yolunu kesti ve onu geri itti.

Sara sırtüstü yatağın üstüne düştü. Aynı anda gözlerini tavandaki aynaya takıldı ve dehşet içinde Deanna'nın arkasında, elbisesinin kemerine takılı duran tabancayı fark etti. Sırtından buz gibi terler akmaya başladı.

"Bütün konuşmalarınızı dinledim. 'Seni seviyorum Maxwell.' 'Seni çok özledim Paisley.' 'Hayatımızın beş yılının kaybolmasına nasıl izin verdik?'

Deanna, 'Sam ile Sara'nın seslerini taklit ederek konuşurken Sara şaşkın bir şekilde onu dinledi. Bu kadın gerçekten hastaydı. Maxwell ile Sam'i bile birbirine karıştırıyordu. "O konuşmaları nasıl duydun?" diye sordu.

"Kullandığın o telsiz telefon ne yazık ki çağın en müthiş buluşlarından biri değil. Senin bütün konuşmaların benim odamdaki radyodan rahatça dinleniyor."

Deanna yatağa yaklaşarak elini arkasına götürdü. Sara yan gözle tavandaki aynadan onun hareketlerini izliyordu. Parmakları henüz tabancasının kabzasına ulaşmamıştı. "Sandığımdan daha zeki olduğunu kabul etmek zorundayım Sara. Ama yine de bitirmem gereken bir iş var. Onu bir daha asla görmemeni sağlayacağım. Yeniden fikrini değiştirmesine izin veremem."

Sara aynadan yansıyan pırıltıyı fark eder etmez içgüdüsel bir hareketle kendini yana attı. Aynı anda Deanna tabancayı eline almış ve bir saniye önce Sara'nın yattığı noktaya ateş etmişti. Deanna'nın kendini toplayıp ikinci kez ateş etmesine fırsat bırakmadan üstüne atladı. Deanna'nın şaşkınlıkla gevşeyen parmaklarının arasından tabancayı kaptı ve pencereye doğru fırlattı. Cam büyük bir şangırtıyla kırıldı ve birkaç saniye sonra aşağıdaki avluya düşen metal parçasının sesi duyuldu.

"İyi nuramaraydı Mrs. Chance."

Sara gözlerini yatak odasının kapısına çevirince Dedektif Lenihan'ı gördü. Dudaklarının arasında bir sigara, elinde bir 45'lik vardı.

Bölüm On İki

"Bundan sonrasını bize bırakabilirsiniz. Beni duydunuz mu?" Lenihan arkasında üç polis memuruyla odaya girdi.

Sara onu duyuyordu ama hareket edemeyecek kadar şaşkındı. Lenihan onun yanına gelip bir koltuğa oturttu. Diğer polisler Deanna'yı yerden kaldırmışlar, bileklerine kelepçeyi geçirmişlerdi.

"Ben... ben polis çağırmadım. Nasıl geldiniz buraya?" Sara sonunda titrek bir sesle konuşmayı başardı.

"Dostlarınız Farrel ile Rollins'e teşekkür borçlusunuz."

Paul ile o fotoğrafçı mı yani? Sara şaşkın bir şekilde adama baktı.

"Ayrıntıları pek iyi bilmiyorum. Ama arkadaşınız Berenger'ın evine tam zamanında varmışlar sanırım."

"Sam? Oh Tanrım! Öldü o!"

"Hayır. Kadın kafasına bir şampanya şişesi indirmiş sadece." Dedektif güldü. "Arkadaşınız şu anda hastanede. Röntgen çekiliyor. Kafasındaki yarayı da diktiler."

Sam yaşıyordu. Sara birden başını dizlerine dayayıp sevinçten ağlamaya başladı.

"Şunu için." Lenihan içeriden bir bardak viski getirip ona uzattı.

Sara bir yudum içti. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Ben de pek fazla bir şey bilmiyorum," diye karşılık verdi Lenihan. "Ama galiba Farrel ile Rollins, Philadelphia'da karşılaşmışlar. Ellerindeki verileri karşılaştırıp aynı sonuca ulaşmışlar. Telefonunuz da kesikmiş..."

"Ne?" Sara viskiden bir yudum daha içti.

"Deanna Rollins hatlarınızı kesmiş. Her neyse, sizi bulamayınca Berenger'ın kaldığı eve gitmişler. Kapıyı çalıp cevap alamayınca meraklanmışlar. Dostunuz Farrel kilidi açmayı başarmış."

"Sam nerede? Onu görmek istiyorum."

"Göreceksiniz. Şu işi halledelim, sizi hastaneye götüreceğim." Sigarasını söndürdü. "Sizin hakkınızda yanıldığım için özür dilerim."

Sara'nın gözleri birden Deanna'ya takıldı. İki polis onu sürükleyerek oturma odasına götürüyorlardı. Üstü başı yırtılmıştı.

"Sara? Neler oluyor?" Güzel gözlerinde gerçek bir şaşkınlık ve korku vardı. "Beni neden götürüyorlar?"

Kolunu tutan polis memurlarından biri parmağını şakağına götürüp gözlerini yukarı kaldırdı. Lenihan, Sara'ya döndü. "Onun hasta olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır. Bu geceye kadar bilmiyordum." Sara'nın öfkesi birden geçti. Hasta bir kadından intikam almaya çalışmanın, ona kızmanın anlamı yoktu. "Onun tedaviye ihtiyacı var Dedektif."

"Davacı olmayacak mısınız?"

"Hayır." Deanna'ya baktı. Kadın tekrar anılara dalmış gibiydi.

"Peki ya Travis?"

Sara'nın yüzü sertleşti. "O farklı."

Lenihan başını salladıktan sonra memurlarına döndü. "Tamam çocuklar. Kadını buradan çıkarın ve müşahade altına alınması için Bellevue'ye götürün."

Deanna'yı sürüklemeye başladılar.

"Bekleyin." Sara yerinden fırlayıp yatağın yanına koştu. Elmas kolyeyle mercan parçası yerde, halının üstünde duruyorlardı. Elması elbisesinin cebine attı. Yarın sabah Alex Quieroz'un oğlu o özel toza batıracak ve işaret olup olmadığını kontrol edecekti. Ama Sara sivri uçlu yıldızı orada göreceklerinden emindi. Bu elmas ona aitti. Mercan parçasını eline alıp Deanna'nın yanına gitti.

"Sana getirdim." Mercanı Deanna'nın elbisesinin cebine attı. "Sende kalmasını istiyorum." Bu küçük mercan Deanna için çok daha önemliydi. Deanna'nın sahip olduğu tek şey geçmişiydi. Oysa Sara mutlu bir geleceğin eşiğinde duruyordu şimdi.

"Onu sevdim." Deanna'nın iri gözleri yaşlarla doldu. "Hem de çok sevdim."

Polisler koluna girip Deanna'yı götürürlerken Sara başını çevirdi. Sonunda kurtulmuş, özgürlüğünü kazanmıştı ama zaferin keyfini çıkaracak gibi mutlu hissetmiyordu kendisini. Lenihan'la yalnız kaldıklarında gözlerini ona çevirdi. "Sa-

nırım sormayı düşündüğünüz sorular vardır."

Dedektif yavaşça onun koluna dokundu. "Hadi sizi hastaneye, arkadaşınızın yanına götüreyim. Soracaklarımı yolda da sorabilirim."

Sam'in başına dikiş atılmış, yaraları sarılmıştı. Ama birkaç gün hastanede yatması gerekiyordu. Her şeye rağmen yaşaması Sara için bir mucizeydi.

"Seni kaybettiğimi sandım." Yüzünü onun göğsüne sakladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu.

Sam uzanıp onun saçlarını okşadı. "Tam sonuna gelmişken bunu yapamazdım Paisley," diye mırıldandı. Sesi zayıf ve pürüzlüydü. "Seni öyle uzun bir süre bekledim ki bu kadar kolay teslim olamazdım."

Sara onun gözlerinin içine baktı. Etraflarındaki mor halkalara rağmen her zamanki gibi çok güzeldiler. "Seni seviyorum," dedi yumuşak bir sesle." "Seni bu kadar çok sevdiğimi anlayamamıştım. Yeniden kaybettiğimi sanınca deliye döndüm."

Kapıya hafifçe vurulduğunu duyunca başını çevirdi. Lenlhan kapıdaydı. "Özür dilerim ama halletmemiz gereken birkaç küçük sorun daha var."

Sam öksürerek boğazını temizledi. "İçeri girin. Her şeyi ben de duymak istiyorum."

Sara, Lenihan'ın oturması için bir sandalye alıp yatağın yanına yerleştirirken Paul Rollins solgun bir yüzle içeri girdi. Sara tam onun için de bir sandalye alıyordu ki, Paul hemen yanına gelip elini uzattı.

"Sana yardım edeyim."

Sara onun gözlerinin içine bakınca sevgi ve anlayışla parladıklarını gördü. Oysa bu özelliklerin Paul'de asla var olmadığını sanmıştı şimdiye kadar. "Bana yeterince yardım ettin sanırım," diye karşılık verdi.

Paul ile Lenihan yerlerine oturunca Sara da Sam'in yatağının kenarına oturup onun elini avuçlarının arasına aldı. Sonra gözlerini Paul'e çevirdi. "Jack Farrel nerede?" diye sordu. "Burada mı o da?"

Bu soruyu Paul'ün yerine Dedektif Lenihan cevapladı. "Koridorda dolaşıp duruyor. Eğer şu anda kulağını kapıya

dayamış konuştuklarımızı duymaya çalışıyorsa hiç şaşmam. Travis'i yakalayıncaya kadar gözümüzü ondan ayırmayacağız. Hikâyeyi daha önce yayınlamasına izin veremeyiz."

Farrel'ın adını duyunca Sam homurdandı.

Paul güldü. "Ona bu kadar kızma. Eğer kilidi açmayı başaramasaydı şu anda hâlâ şampanya gölünün ortasında yatıyor olacaktın."

"Farrel'ın susmasını nasıl sağlayacaksınız?" diye sordu Sam.

"Bizim de kendimize göre yöntemlerimiz var." Lenihan sırıttı. "Ama Travis tutuklandıktan sonra, Farrel da hikâyesini yazmakta özgür olacak. Ondan sonra onu engelleyemem." Cebinden bir not defteri çıkartıp esas hikâyeye, yani Deanna'ya geçti.

Deanna gerçekten on beş yaşından beri Maxwell Chance'a âşıktı. Paul genç ve zengin arkadaşını eve getirince Deanna ilk görüşte âşık olmuştu ona. Ama yirmi yaşına gelinceye kadar aralarında herhangi bir şey geçmemişti. Daha sonra kısa bir ilişkileri olmuştu. Ama Max için hiçbir önemi olmayan bu ilişkinin Deanna için çok şey ifade ettiği anlaşılıyordu.

"Deanna Yunanistan'a geldiğinde ilk kez anladım onun umutsuz ve karşılıksız bir aşka kapıldığını," dedi Paul.

"Öyleyse o zaman niye bir şeyler yapmadın?" diye sordu Sam.

Paul omuzlarını silkti. "Zor günler geçirdiğini ama bunu da atlatacağını düşündüm."

Sara söze karıştı. "Yunanistan'daki tatilin üstünden iki yıldan fazla zaman geçti. Yeniden kuşkulanmana ne neden oldu?"

"O mektuplar," diye karşılık verdi Paul. Sara'ya gelen mektupları kastetiyordu. "Onlarda kullanılan dil, bazı sözcükler dikkatimi çekti."

Lenihan sürekli not alıyordu. "Daha önce de ruh sağlığıyla ilgili sorunları olmuş muydu kardeşinizin?"

Paul bir an tereddüt etti. "'Altmışlarda uyuşturucu kullanıyordu Deanna. Hem de epey yoğun bir şekilde. Halüsinasyonlar görmeye başladı. İki kez hastanede tedavi oldu..." Susup derin bir nefes aldı. "Ama hiçbir zaman eski sağlığı-

na tam anlamıyla kavuşamadı."

Lenihan gözlerini Sara'ya dikip "Kocanız bunları size anlatmadı mı?" diye sordu.

"Tek bir kelimesini bile anlatmadı Dedektif."

"Max'in en önemli özelliklerinden biri de buydu," dedi Paul titrek bir sesle. "Hiç kimsenin kırılmasını istemez, çevresindeki insanları korumak için elinden geleni yapardı."

Sara, Paul'e baktı. "Max'i gerçekten çok severdin değil mi?"

"Onunla hiç anlaşamaz, hep kavga ederdik... Ama evet, her zaman kardeşim gibi sevdim onu."

Sara dudaklarının arasında dökülen soruyu engelleyemedi. "Beni de hiç sevmedin, değil mi Paul?"

"Senin onu idare edecek kadar güçlü bir kadın olduğuna inanmamıştım." Paul'ün yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. "Yanılmışım Sara. Özür dilerim."

"Hayır, yanılmadın Paul. Max ile ben hiçbir zaman birbirimize uygun insanlar değildik. Eğer gerçekten güçlü bir kadın olsaydım, belki de Max bugün hayatta olurdu."

"Max'in hayatta olmasını ancak Max sağlayabilirdi," diye karşılık verdi Paul. "Onu ne sen ne de ben engelleyebilirdik. Bunu anlamam iki yıl sürdü ne yazık ki."

Lenihan'ın peş peşe sorduğu mantıklı sorularla her şey açığa çıktı. Sara hakkındaki bütün o yalan haberleri yayan Deanna'ydı. Onu halkın gözünden düşürerek intikam almak istemişti.

"Quogue'ye gidişinizi de gazetecilere haber veren Deanna'ydı," dedi Paul. "Yolda durup telefon etmiş ve televizyon kameralarının da orada hazır bulunmasını sağlamıştı. Senin hastalanman ve içtiğin ilaçlar yüzünden sarhoş gibi görünmen Deanna'nın eline müthiş bir imkân sağlamıştı."

"Deanna'nın yolda telefon ettiğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Lenihan.

"Limuzinin şoförüyle konuştum," diye karşılık verdi Paul. "Deanna'nın arabadan inip telefon kulübesine gittiğini gayet iyi hatırlıyordu."

"Peki ya Travis? Onun rolü ne bu hikâyede?" diye sordu Sam.

"Deanna erkeklerin gözünde hep cazip bir kadın olmuş-

tur," diye karşılık verdi Paul kuru bir sesle. "Deanna, Neal ile yaşamaya başladıktan sonra VDKV'nın koordinatörlüğüne onun getirilmesi için ısrar etti. Bu arada Neal'ın aklına bu fikir geldi sanırım. Vakfa ait bütün paraları kendi hesaplarına geçirmeye başladılar. Bunu üç ay kadar önce fark ettim. O zamandan beri de onları suçlayacak yeterli delil bulmaya çalışıyordum." Eliyle Jack'in dolaştığı koridoru işaret etti. "Bu konudaki yardımları için genç dostumuza teşekkür borçluyuz."

Jack ile Paul, Philadelphia'da karşılaştıklarında oturup konuşmuşlar, önce ikisi de birbirini suçlamışlardı. Ama bir süre sonra ellerindeki bilgileri birleştirince bu sahtekârlığın sorumlusunun Travis ve tabii Deanna olduğunu anlamaları uzun sürmemişti.

Dedektif Lenihan sonunda ayağa kalktı. "Sanırım bu kadar yeterli. Ben artık gidebilirim. Neal Travis tatilden döndüğünde hakkındaki tutuklama emriyle karşılaşacak."

Dedektif odadan çıktıktan sonra Sara, Paul'e dönüp elini uzattı. "Senden özür dilemek istiyorum. Senden kuşkulandığım için bağışla."

Paul kederli bir yüzle başını salladı. "Böyle düşünmen için yeterli nedenin vardı. Ayrıca bütün bunların arkasında benim olduğumu sandığını anlamıştım ama böyle düşünmen işime geldi. Kafamdaki soruların cevaplarını bulmak üzereydim. Senin yanlış bir harekette bulunup Deanna ile Neal'ı kuşkulandırmanı istemiyordum."

"Sen polisleri ararken Farrel, Açlıkla Mücadelede yaptıklarını anlattı," dedi Sam. Sesi gitgide zayıflıyordu. "Müthiş bir iş başarmışsın."

"Max'in hep istediği şeydi bu," dedi Sara yumuşak bir sesle. "İmkânsızı başardın."

Paul gülümsedi. "Hatırlasana, Max hiçbir şeyin imkânsız olmadığına inanırdı."

Sara bir an tereddüt etti. "Paul eğer teklifimi reddedersen seni anlayışla karşılarım. Ama VDKV'nın işlerini de üstlenmeye ne dersin? Orayı da ancak sen işler bir hale getirebilirsin."

"Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez Sara. Max'i çok sevdim. Onun için hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim."

Sam yorulmuş ve başını Sara'nın omzuna yaslayıp uykuya dalmıştı.

Paul sesini alçalttı. "Biliyorsun, Farrel bu hikâyeyi baştan sona en ince ayrıntısına kadar yayınlayacak Sara. Bunu göğüsleyebilecek misin?"

Sara bir an duraklayıp düşündü. Jack Farrel da şöhret peşindeydi ve bu kez amacına ulaşacaktı. Acaba sandığı kadar mutlu olacak mıydı?

"Önemli olan gerçeklerin yazılması Paul. Gerçeklerin öğrenilmesini her zaman göğüsleyebilirim."

Gazetelerin manşetlerini şimdiden görür gibi oluyordu. 'Max'in Eski Sevgilisi Sara'yı Öldürmeye Kalktı!' 'Her Şeyi Aşk İçin, Sadece Aşk İçin Yaptı!' Eğer gazeteleri sattıran bu tür başlıklarsa Sara'nın umurunda bile değildi bu. Onun tek isteği herkesin gerçeği öğrenmesi ve Sara Chance'in adını güzel duygularla hatırlamasıydı. Çünkü Sara Chance, Ocak ayının birinden itibaren buralardan gidecekti. Onların sevgisine ihtiyacı yoktu artık. Sadece saygılarını istiyordu.

Sam uykusunda hafifçe inleyince Paul ayağa kalktı. Paltosunu alıp "Nerede olacaksın Sara?" diye sordu.

"Maine'de," diye karşılık verdi genç kadın gülümseyerek. "Sanırım Maine'de olacağım."

Paul meraklı gözlerle Sam'e baktıktan sonra omuzlarını silkti. Açıklamalar bekleyebilirdi.

"Hiç gitmeyeceğini sandım." Kapı Paul'ün arkasından kapanır kapanmaz Sam gözlerini açıp Sara'ya baktı. Sesi yorgundu.

Sara gülümsedi. "Sonunda yalnız kaldık." Hastane odası çok soğuktu. Yatağın ucundaki yedek battaniyeyi alıp omuzlarına sardı.

"Ah Paisley," diye fısıldadı Sam. "Maine çok soğuk olur, ne yapacaksın orada?"

Sara ona doğru eğilip başını göğsüne yasladı. "Biliyorum çok saçma ama orada soğuğu fark edeceğimi hiç sanmıyorum."